

Kúpil som si Bordel
Kališ

Za „Kúpil som si Bordel“ sa skrýva najmä marihuana a alkohol. Písal som čistý, ale to boli jediné hodiny z dní, kedy som bol čistý... Túto knihu nebudem súdiť, je oveľa, oveľa viac lepších kníh, ale povedal som ňou to, čo som v tom okamihu chcel povedať. Pocitovo som bol taktiež ovplyvnený prácou v centre pre bezdomovcov (Vrakuňa, január 2006). Viac niet čo dodať.

S pozdravom,

Milan

I.

Kráčal som si po ulici, šťastný a so všetkým vyrovnaný. Len tak spoločnosti ukázať, kto som a na čom som vyrástol. Bol som uvoľnený vo svojej utópii bohatstva. Aby som to vysvetlil, zarobil som na „podvodoch“ na internete. V roku 1997 som založil jednu z najlepších a najživotaschopnejších porno stránok na svete. Uch, internet ako duševná barlička. Vtedy som bol iba študent politológie s talentom stať sa žijúcim pomníkom týchto časov. Vedel som, že nie som krásny, že mám iba mozog a jeden jediný nápad:

Potrebujeme ješ, potrebujeme...

Všetko ostatné sú iba myšlienky. Politológia ma naučila veľa o myšlienkach, veľa o spoločnosti.

Naučil som sa vážiť si žien. Pri práci, kedy som ako študent amatérsky fotografoval ženy, ktoré niečo potrebovali, buď peniaze alebo drogy, sa ani nemusíte snažiť byť veľmi bystrí, príde to samo.

Kráčal som s istotou niekoľkých bankových účtov, ktoré ma prežijú. Najradšej som chodil do banky, kde som mal pravidelne na účte len dvetisíc dolárov. Tam sa ku mne správali úprimne, lebo ma mali za nikoho. Úprimne som sa tomu tešil, veď do iných bánk, kde boli zvedavé na moju tvár tie najkrajšie bankárky, som pravidelne posielal môjho právnika, kedysi výborného futbalistu, ktorý to tam posekal všetko za radom (aj za mňa).

Miloval som a stále milujem anonymitu. Len tak sa môžete dozvedieť viac, len tak vás spoločnosť a jej systém psích obojkov nedostihne a neukrižuje za živa, lebo máte kde stáť, lebo vnímate pevnú pôdu pod nohami.

Kráčal som so zaťatými päťami, aby som to vysvetlil, nikoho som nemiloval. A potreboval som lásku, potreboval som si dokázať, že moja morálka je väčšia a úprimnejšia ako morálka všetkých kňazov, ktorí mnou opovrhujú.

Môj brat si založil bordel hneď po tom ako skončil vysokú školu za moje peniaze. Vyštudoval environmentalistiku a pravidelne odvádza dane, no nemal žiadny zisk, len prežíval. Podnik viedol bez talentu, k ženám sa správal ako k otrokyniam. Ach, Bože, nie je nič horšie ako správať sa k ženám ako otrokár v okamihu, v ktorom samy dobre vedia, že nie sú nič viac ako...

Kráčal som s hlavou plnou plánov, ako sa vysporiadať s bratom a jeho podnikom, ako zachrániť peniaze, ktoré som vlastne nepotreboval. Bola to výzva, bola to šanca, bola to nádej, ako sa postaviť všetkým depresiám o mojej nepotrebnosti, aby som si dokázal, že ma ešte niekto potrebuje, že môj život nie je iba o prevodoch z účtu na účet.

Práve okolo na aute prechádzala delegácia akýchsi politikov. Akási stará pani sa prežehnala pri pohľade na nich. Ten obraz vo mne zostal ešte dlho.

Spomenul som si, čo mi hovoril brat:

- Aspoň jedného politika... takého nepodstatného dostať do môjho podniku... a mal by som vyhrané...

A práve tá veta ma iba utvrdila v tom, aby som ho vymenil ako diktátor citov k svojim blízkym. Ako také niečo môže povedať? Tak sa predsa bordel nevedie!

Prvé sú predsa ženy, ktoré v ňom pracujú ako telové metafory na modernú dušu človeka!

Dal som si do úst žuvačku a spomenul som si na reklamu, ktorá ich predávala. Ďalšia takmer nahá žena, ktorá sa snažila povedať pravdu, ale nedopriali jej to. Všade sú iba náznaky pravdy, pomyslel som si, takže o žiadnu pravdu nejde. Povedal som si, že zjdem na prieskum do bordelu. Personál ma nepoznal. A ako som poznal brata, nikdy sa nezmiel, že peniaze mu daroval jeho starší brat. Áno, samozrejme, aj ja som bojoval so svojimi démonmi. Každý deň som mal pocit, že musím svetu zakričať, aký som bohatý, ale nikdy som to nedokázal.

Do bratovho bordelu ma inak vždy niečo ťahalo, dokonca ma pozval na jeho otvorenie, ale vtedy som sa práve hlboko kajal, čítal som Bibliu ako otrok Písma, snažil som sa niečomu uveriť, a dokonca som hanbil sa za požičanie peňazí na taký účel. No, aby som sa priznal k povrchnosti, svoje internetové kráľovstvo som povýšil na pomoc ľuďom, aby som sa celkom z tej Biblie nezbláznil. Pravda, Bibliu dodnes uznávam, snažím sa podľa nej konať, tá dráma ľudského rodu (v nej obsiahnutá) už nebude prekonaná, veď sa odohráva stále dokola. Ospravedlňujem sa za svoj fundamentalizmus, ale ako ešte uvidíme, kto chce byť v tejto spoločnosti hore, musí byť... taký. (?)

Rozhodol som sa:

Nechám sa nejakej žene od môjho brata, ale inak budem pritom psychológ a pozorovateľ.

Rozhodol som sa:

Budem ako každý iný, ak už mám tú možnosť a vyberiem si tú najkrajšiu.

Bože, len aby mala dajakú dušu! Ešte dajakú dušu!

Zabočil som do neosvetlenej ulice hlavného mesta, na zemi ležal bezdomovec alebo feťák, takmer som sa mu zasmial do tváre.

„Prečo tu brat nemá zaplatených obchádzkárov, ktorí by dohliadali na čistotu prostredia, prečo sa tu nesvieti, človek aby sa bál pred tým, čo mu má pomôcť prežiť ďalší deň...“

Kráčal som v tme, v diaľke štekali psy, cítil som sa ako v rozprávke, ktorá dráždila moju dušu. Zastal som sa pred domom v zástavbe iných domov, stále rovnaká tma a beznádej, ružová farba na stenách a starý muž v uniforme, pred ktorou by sa musel každý vojak rozosmiať – a odmietnuť vstúpiť ďalej.

S mužom sa mi stretli oči. Usmial sa! A mohol som vidieť jeho bezzubý úsmev.

Tento muž tu zostane pracovať, len sa bude inak obliekať! Predstavoval som si ho vo vojenskom obleku pána Johna Lennona, keď naivne bojoval za mier a svoju naivnosť povýšil na posolstvo: vy sa smejete a ja nakoniec za vás zomriem!

- Dobrý večer, pane! – pokračoval vo svojom úsmeve. Prešiel si rukou po šedivých vlasoch a pokračoval ako obchodník, ktorý predáva čosi nesmierne vzácne, čo si sám váži:

- Nemusíte sa báť, kedysi som tu bol prvý zákazník...

Na znak obdivu a na znak nadhľadu som kývol hlavou.

Stál som na zapáchajúcej ulici, ale ten muž mi voňal. Len škoda, že som mal pocit: vchádzam do obyčajného post-námornického bordelu, v ktorom sa nedozviem nič o svete vonku...

Naposledy som si v gýčovitom lesku mesiaca všimol zostávajúce budovy, všetko podobné podniku, len vonku stáli príťažlivé slečny, ktoré na mňa čosi filozofické pokrikovali. Ani jedna ma však nezaujala ako muž, ktorý mi práve otváral dvere.

Posledné, čo som počul z reálneho sveta tam vonku, bolo:

- Pane, tam nechodte...

Zavreli sa dvere a ja som sa zrazu cítil veľmi sám. Staré dvere zvýraznené patinou predchádzajúcich orgií predou mnou vydali nepokojný zvuk a objavila sa vystrašená žena, vystrašená v pohľade.

Jej krása bola nespochybniteľná, jej strach rovnako. Žeby sa bála, aby som neušiel?

- Dobrý deň, so všetkou počestnosťou vás vítam v podniku U novej Filomény.

„Toto je paródia na bordel?“ – prebleslo mi myslou ako unavené stádo slonov.

Kíčovito sa pousmiala. Mal som chuť otočiť sa a radšej zájsť do najbližšieho kostola, ale keď som si spomenul na všetky tie vystrašené tváre tam vonku...

- Odložte si... – čo najjemnejšie povedala, a vystrela ku mne ruky.

Neviem prečo, ale ľutoval som jej kíčovitosť. Asi ešte nespoznala lásku muža k žene a opačne...

Triasol som sa. Vnútorne som plakal. Tak toto je úprimný svet, toto už nie sú moje kolážové obrázky s nahými telami!

Zaviedla ma kačacím krokom do veľkej miestnosti, ktorá páchla usadeným prachom, zvrátenosťou a nezmyselnosťou. V strede priestoru sa nachádzal veľký čierny stôl, a okolo neho dve podlhovasté kožené gauče, hlboké gauče s hnedou kožou. V jednom z gaučov sedel postarší muž s plešinou a páchol.

Páchol potom a obzeral si ma, ako to robia osamelí muži so vzdelaním, ktoré môžu použiť akurát pri zatrpknutom hodnotení iných ľudí.

- Dobrý večer, - pozdravil som ho čo najslušnejšie. Sadol som si na druhý gauč, v podstate čo najďalej od neho.

- Dobrý... – odzdravil ma, ale akoby hovoril: „tu sa nezdraví, chlapče“.

Pomaly som si obzeral priestor a začínal som chápať, ako veľmi sme sa s bratom odcudzili. Naposledy sme sa úprimne rozprávali, keď sme sa hrali v pieskovisku a on chcel získať moje umelohmotné auto.

Miestnosť na mňa čoraz viac pôsobila ako báseň o ničote, ktorá našla svoje zhmotnenie. Steny stále nevkusne ružové, na stenách akty, ktorých umelecká kvalita sa podobala malému baru, ktorý stál oproti gaučom a stolu.

- Niečo mi nalejte, ale hneď... Prosím... – vystrašene som povedal smerom k baru, smerom k nahej žene, ktorá pôsobila dojmom, že môže byť nahá akurát tak posledný rok vo svojom živote. Mohla mať okolo štyridsiatky. Okolo očí sa jej ťahal pás vrások, ktorý sa zvýrazňoval každým novým hraným úsmevom do mojich potkaních očí.

- Po prvý raz... tu... v takomto...

Ani som ju nenechal dopovedať v jej až príliš poulične sloganovej otázke.

- Áno.

Nastalo trápne ticho, dlane sa mi v okamihu spotili. Stratil som svoj nadhľad, nehodnotil som, stal som sa obeťou – a nevedel som čoho.

- Čo chcete piť?

- Vlastne... hocičo čo má alkohol.

Pani sa usmiala, prsia sa jej pri smiechu zvrátene nadvihli a potom opäť spadli.

- Manželstvo je niekedy duševné prekliatie... A naše veľké stratené telá sa s tým niekedy nedokážu vysporiadať... všakže?

Muž prehovoril ku mne! A postavil sa. Kývol na barmanku a do môjho šoku putovali jeho slová rozlúčky:

- Vyrovnám to... čoskoro. Zapíš si to. Asi za dva dni mi tieto naše veľké Spojené štáty pošlú výplatu...

Muž odišiel dôstojne, dokonca mi kývol hlavou. Barmanka sa s ním rozlúčila natriasaním prs.

- Na stole máte ponuku našich žien. Pokiaľ máte nejaké špeciálne požiadavky, prosím, adresujte ich mne... A z neho si nič nerobte. Je to len akýsi učiteľ nášho jazyka. Je to tunajší maskot, - nadýchla sa a, ach, áno, opäť tie prsia, - Nemusíte sa báť, z našej strany nehrozia žiadne osobné otázky... Teda pokiaľ nebudete chcieť... Ale slová sú tiež v cene... he... he... Len som žartovala.

Skúmala ma pohľadom. Potil som sa, pot mi stekal po čele. Bol som už iba obeť niečoho, čo vo mne práve strácalo meno?!

Prinútil som sa zobrať do rúk antimorálny lístok. Ticho som preglgol slinu a pri úvodnej stránke ponuky mi uleteli oči do mojej duše, čiernosvetlý záblesk. Akoby som videl prvú stránku Písma, pretože:

Neviem kto upravoval fotografie, ktoré ma mali odvieť od reality, ale každou novou fotografiou som sa cítil byť upaľovaný realitou tohto sveta tak odporne, že som sa musel presvedčať, aby som zostal.

Tento podnik naozaj potreboval politológa! Tento podnik potreboval oveľa lepšiu hereckú úprimnosť!

Bolo mi to všetko zrozumiteľné, ako som preglgal – a napriek tomu som sa cítil ako herec, ktorého prevalcovala vlastná úloha.

Zdalo sa mi, že na každej fotografii je rovnaká žena, rovnaký pohľad, rovnaká ničota v pohľade, rovnaká beznádej v polohách.

- Nie je to... – tento raz nedovolila barmanka dopovedať mne.

- Je, presne tak. Tento podnik stojí a padá s ňou.

- Ale ako to?

- To pochopíte, keď sa s ňou stretnete.

- Ale čo ak ju nechcem?

- Chcete.

- Nie, naozaj nechcem...

- Poriadne sa pozrite na tie obrázky... a len si vyberte, ktorú z nej chcete!

Urážala ma iba jediná žena v ponuke. Môj brat sa zbláznil?

- Nemusíte sa ničoho báť. Kedysi tu pracovalo viac žien. Medzi nimi aj ja. Lenže nakoniec všetci zákazníci chceli iba ju.

Zamračil som sa. Jediné čo ma občerstvilo, bola otázka, že koľko zákazníkov vlastne môj brat mal.

Predvčerom mi telefonoval a prosil ma ako pes, ktorý stratil svoju divosť, o pôžičku. Údajne chcel pomôcť bordelu stať sa výstavnou skriňou sveta.

Stále som nerozumel ponukovému listu, cítil som sa ako psychopat v psychopatickom svete bez zľutovania.

- Pokojne dopite svoj drink. Povedzte, ktorú z postáv má pre vás zahrať.

- Nech je... sama sebou.

Barmanka sa usmiala.

- Ďalší zákazník mešká... To je pre vás výhoda.

- Nerozumiem.

- Máte tridsať minút.

- Stále nerozumiem.

- Hm, aj tak si každý priplatí až do rána.

Po celý život som sa cítil sám, teraz som vedel, že som sám.

Skúšal som zas a znova pochopiť strach, izoláciu a ničotu v jednom, ale iba som dopil ďalší pohárik. Pred alkoholom som mal od určitého obdobia môjho života už len rešpekt. „Dnes nie, dnes tu nie.“

Do miestnosti vstúpila žena, obyčajná, priamo neupravená.

Povedala veľmi pomaly, akoby s istotou, že je zbytočné báť sa akejkol'vek porážky:

- Kto ste?

- Prosím?

Všimol som si výrazu barmanky. Konečne sa usmievala úprimne. Len ako víťaz.

Tá žena na mňa vôbec nezapôsobila v prvom okamihu.

Sadla si na miesto pána, ktorý odišiel.

- Stále cítim jeho vôňu. Bol a je veľmi osamelý na svojom vrchole. Pre niekoho to však môže byť iba dolina.

Pokrútil som hlavou.

- Niečo sa vám nepáči?

- Čo to skúšate?

- Byť sama sebou. Ktorá to dokáže?

Snažil som sa nájsť pomoc v pohľade barmanky, ale zabudol som, že bude na jej strane.

- Ako sa voláte?

- To nie je podstatné, dočerta.

- Len pokojne... Veď máte pravdu.

Pôsobila ako žena, ktorá ma nadhľad. Iba: môže mať kurtizána nadhľad?

Nedokázal som sa stále uvoľniť.

- Čo vás sem privádza?

- Bolo mi naznačené, že sa ma nikto nebude pýtať takéto otázky...

- Chceli ste, aby som bola skutočná? Alebo chcete iba sex?

Trhlo mnou.

- Privádza ma sem ľudská samota.

- Tak ľudská samota. A nie ste náhodou muž?

- Čo to má s tým spoločné?

- Hádám aj všetko, či nie?

- Nechcem sa s vami rozprávať... takto.

- Dobre, rešpektujem to.

Jej biely a čistý župan, jej neupravené, ale zvláštne pôsobivé vlasy, jej vôňa umytého tela sa postavili pred oči. Bol som malý chlapec a vôbec som nemyslel na môjho brata, na celý svet.

Chytila ma za ruku.

- Predstavte si... cítiť neustále tú bolesť a ľudskú samotu. Od každého... A ja sa nedokážem milovať bez milovania...

Odzbrojila ma. Nebola tak pekná, aby ma to odzbrojilo bez slov.

- Pochopte to, pane... Pochopte to s ňou... – zaželala mi barmanka.

Kráčali sme slabým ružovým svetlom osvetlenou chodbou, pustila moju ruku. Jej tvár bola vážna, pozerala sa pred seba.

- Máte manželku?

- Nie.

- A deti...?

- Nie, ešte som neprenikol k podstate...

- Takže budem môcť byť sama sebou...

Opäť som preglgol. Mal som pocit, že vchádzam do raja v pekle.

- Ako často sa milujete s nejakou ženou?

- Nemilujem sa.

Jej neuveriteľná osobná úprimnosť ma znova a znova odzbrojovala. Len strach pred neskutočnosťou tohto všetkého ma držal na zemi.

- Ako to myslíte, nemilujem sa?

Ako mohla byť taká uvoľnená?

- Vy... beriete sex a to čo robíte... ako nejakú psychológiu?

Zastala.

- Už sme takmer tam. Chcete mi ešte niečo povedať?

- Ale... ale...

- Ja viem, neodpovedala som vám. A... čo keď človek môže spoznať... a pochopiť tento svet cez akúkoľvek činnosť... ak ju robí úprimne a rozumie jej?

Možno by som sa jej v normálnom svete snažil porozumieť, ale teraz som nechcel, ani nemohol porozumieť.

Otvorila dvere, pokývala hlavou.

- Poďte do mojej spovednice tela a duše.

Miestnosť ma zaskočila. Celkom prázdna, biela miestnosť. Teda biele steny bez obrazov. Žiadne stoličky, žiadny stôl. Žiadna chladnička, nič čo by pripomínalo skutočný život muža a ženy. Malé okno, čisté sklo.

Len jediná posteľ, priamo pod oknom.

- Tam aj spávam.

- Prosím?

Začínal som mať pocit, že sa rozprávam s akýmsi bláznom.

- Tak čo to odo mňa vlastne chcete? – premerala si ma skutočne šialeným pohľadom.

- Ja... nerozumiem.

- Vy nie ste hlúpy človek.

- Prečo je táto miestnosť tak prázdna? Pôsobí to depresívne... Akoby bol život človeka len o spánku...

- No vidíte, že to dokážete.

Vyzliekla si župan. Stálo predou mnou až príliš obyčajné telo ženy. Prsia ovisnuté, pohľad fenky, ktorá stratila majiteľa.

- Dokážeš si ma zobrať takúto? Ešte si neplatil...

Opäť som pokrútil hlavou, nevydržal som. Ruky sa mi triasli.

- Môj život je sám o sebe dosť zložitý... Toto nepotrebujem.

- Áno, v úvode sa každý človek bojí konfrontácie.

- Dovidenia... – otočil som sa, asketická izba akejsi duše ma vyhnala. Všetky jej slová ma vyhnali. Nemal som si viac chuť užiť si. Erekcia bolo to posledné, čo som v krutej izbe potreboval.

- Každý najskôr ujde. Mám vás rada... – zakričala za mnou, až som sa zľakol. Utekal som, sotva som lapal dych. Doslova som vtrhol do miestnosti s barom, žena práve nalievala ďalšiemu zákazníkovi. Jej prsia sa mi už nezdali byť vôbec dôležité. Lepšie jej prsia...

Mala lepšie prsia ako tá šialená.

Čo to, preboha, môj brat dopustil?! Ako mohol?

Stretol sa mi s ňou pohľad.

- Chcete platiť? Je to na vás...

- Ja... zaplatím. Len chcem byť preč z tohto miesta.

Starý muž s inteligentnými očami a s trasúcou sa rukou, akoby po porážke, sa na mňa usmial ako otec, ktorý chápe viac ako syn dokáže precítiť.

- Dúfal som.

- V čo ste dúfal?! – vyštekol som na neho.

- No tak pokojne... Na pána profesora hučať nebudete.

Prsník ženy sa ledabolo obtrel o starú mužskú tvár.

Nevnímal som jej slová, na stôl som jej hodil obsah mojej peňaženky. Mlčala, iba starý muž sa začal smiať.

Nerozumel som ničomu a to vás niekedy dokáže tak raniť.

- Vychutnajte si to. Takto sa rodí skutočná láska k človeku, ktorý čosi pochopil, pane,

- stále pokojne, pritom s grandióznosťou prehovoril starý muž.

- Toto nie je bordel! Toto je výsmech!

Žena pomaly pozbierala hodené peniaze zo stola. Jeden z dolárov padol až na rozkrok starého pána, ten nezobrala. Muž sa jej ho snažil podať.

- No tak, ešte dajakú dôstojnosť predsa mať musíme...

Starý muž sa na mňa pozrel. Stekal zo mňa pot, triasol som sa hnevom a ponížením. Chcel som utiecť, ale hnev ma nútil ešte niečo niekomu dokázať.

Muž sa postavil. Bol odporný. Mal oblečené staré menžestráky, v ružovom svetle pôsobili akosi bezfarebne. Miesto okolo poklopca sa prekvapivo zdvíhalo do výšin.

Onemel som.

- Keď sa inteligencia spojí s pochopením prírody, pane... – a žena ho pohladila po brade.

Starý muž sa mi uvoľnene smial do tváre, pričom mi podával ten dolár. Vytrhol som mu ho z ruky tak nešťastne, že jedna polovica mu zostala trčať v ruke. Jeho smiech

bol ešte výraznejší, ale ako sa na mňa pozeral, ako videl moje trasúce sa kútiky úst, prestal sa zrazu smiať. Mal som chuť udrieť a zároveň som mal chuť utiecť.

Beznádej zo mňa urobila malé a bezbranné dieťa.

Pozeral som sa s úžasom na roztrhaný dolár v mojich rukách.

- Ako... ako... som len mohol? Ako som mohol zájsť až sem?!

Starý muž zmenil spokojnú tvár na zamračenú tvár. Podišiel ku mne bližšie. Ach, ten jeho poklopec... Položil mi ruku, tú, z ktorej som vytrhol nepodstatný dolár, na moje rameno.

- Nič si z toho nerobte. Cesta k láske... je najzložitejšou cestou človeka, priateľu.

Vybehol som z miestnosti, naozaj vybehol!

Ach, všetci malí chlapci tohto sveta!

Ani neviem, kedy som sa naposledy cítil tak bezbranne a zraniteľne.

II.

Nadýchol som sa až vonku. Takmer som zabudol na starého muža, ktorý stál vonku. Spieval si starý blues a podupkával si nohou. Keď ma zbadal, prestal. Usmial sa na mňa ako najslobodnejší človek široko ďaleko.

- Ani mne sa nepáčila, ale teraz v ňu verím ako v seba samého. Pracujem tu iba pre ňu.

- Čo? Vy ste sa všetci zbláznili?

Muž sa opäť slobodne rozosmial, položil mi ruku na rameno, čo mi pripomenulo položenie ruky starého pána vo vnútri. Strhol som jeho ruku.

- Vy máte málo lásky a pochopenia. Ale aspoň bojujete, - a všetky jeho vrásky zahráli pre mňa divadlo.

- Ako si... dovoľujete?! Komu patrí tento smiešny... atrapa bordelu?!

- Bojí sa sem chodiť... Ten ju miluje zo všetkých najviac.

A zrazu som začul škrekot žien okolo, kričali ako víťazi, ako pekelní služobníci, ktorí si mysleli, že vo svojej oddanosti sú úprimnejší ako anjeli tam hore:

- My vieme... čo potrebuje skutočný muž. Ona je psychopat, stratená... Ona je démon a privedie vás do pekla.

- Ste dobrý muž. Vy ste to pochopili, už tam viac nepôjdete, - zakričala tá najbližšie.

Cítil som sa ešte viac stratený.

- Nepočúvajte ich. Závidia lásku! A tak majú iba telá a trápenie, ktoré privedlo až sem... aj vás.

Pokrútil som hlavou. Chudák, starec, ak by len vedel, čo ma privedlo k nemu.

Zrýchlil som krok, bol to on, kto za mnou zakričal – prvý a posledný:

- A dovidenia. Dúfam, že... máte gule. Že sa vrátite... Pravda, len ako starí námorníci, ktorí sa s láskou k tomu, čo museli, rozhodli zomrieť na mori!

A počul som smiech jeho okolitých konkurentiek.

Ako som sa vzdľaloval od miesta ďalšieho duševného zločinu na mojej duši, vytriezvel som, zastal som na jednej z krásnych obchodných ulíc. Videl som samých pekne oblečených ľudí, ktorých som sa nemusel báť. V ich výšinách som sa im nepotreboval smiať do tváří – tak ako oni mne.

Vytočil som na najmodernejšom mobilnom telefóne bratove číslo. Zastal som pred výkladom so spodným prádlom. Malo čiernu farbu a figurína, na ktorej sa honosilo, bielu.

Keď sa ozval hlas brata, práve som si predstavoval, ako sa milujem s tou figurínou. Áno, žil som vo svete, v ktorom som sa mohol milovať akurát tak s figurínami. A vôbec mi neprišlo zvláštne, že všetci ľudia okolo mňa by sa s ňou milovali asi rovnako.

- Ahoj... tak... čo... požičiaš mi tie peniaze...?

- Vieš... braček...

- Bože, môj podnik za to stojí!

- To som videl.

- Čože?!

- Bol som tam. A poviem ti, musel som odtiaľ utiecť.

- Panebože!!! – ručal do telefónu, akoby sa on miloval s tou plastickou figurínou. – Ty si to zle pochopil...

- A ty si sa zbláznil?! Takto naozaj skrachuješ.

- Musím ti to... vysvetliť! Kde si?!

- No, veru tak. Asi sa musíme porozprávať. A celkom vážne.

Drgla do mňa akási žena. Usmiala sa na mňa, zrejme na znak ospravedlnenia. Krásna, voňala a voňala. Odpovedal som jej úsmevom. Nachvíľu zastala. Ale ja som si priložil telefón ešte silnejšie k uchu, aby som počul zreteľnejšie.

- Mám prísť k tebe... alebo ty prídeš ku mne?

- Povedz si.

- Ale moja žena...

- Viem, viem.

Pekná, ale inak statická žena odišla. Nerozumela, prečo som evolučne zlyhal?

Môj brat mal v manželstve veľké problémy. Žil bez detí osem rokov (hoci nejaké splodil...). Inak mi nikdy viac nepovedal a ja som vlastne ani viac nechcel vedieť.

- Tak u mňa. Za hodinu. Ešte si musím ísť nakúpiť, pretože... som stále v šoku.

- Čo si? – zakvičal ako sviňa, ktorá nevie, ktorý válov obhospodarovať.

- Maj sa, - zvesil som mobilný telefón do vrečka.

Vošiel som do obchodu so spodným prádlom a moja duševná choroba ma nútila, aby som sa zahral na šťastného manžela pred každou príťažlivou predavačkou. Len aby sa do mňa vcítila v každej bezcitnej dobe.

Len aby sa vcítila do môjho šťastia!

Kúpil som si ženské spodné prádlo a pevne som sa rozhodol, že doma si po odchode brata usporiadam môj intímny bordel. Hoci sám so sebou, upokojilo ma to natoľko, že som ani neprecítil, keď mi jedna zo ziskuchtivých predavačiek zažmurkala do očí:

- Vaša priateľka musí byť šťastná žena.

- Len tak ako váš priateľ, slečna.

- Och... ďakujem, - a zapýrila sa, čo mi dodalo odvahy, aby som stisol zabalené spodné prádlo a usmial sa ako robot, ktorý patrí každej voskovej figuríne.

Keď som odchádzal, neustále, znova a znova som sa tešil jedinej vete:

„Tak ženy sa ešte predsa vedľa zapýriť so všetkým studom, ktorý už stratili.“

Prišiel som domov, stiahol som si staré ponožky, prešiel po vlasoch. Môj starý byt po rodičoch v panelovom dome pre robotníkov. Brata som vyplatil, dal som mu celú tržnú hodnotu bytu.

Nalial som si colu, ktorú som si práve kúpil. Vytiahol kúpené spodné prádlo a opájal som sa zmyselnosťou môjho života.

Brat prišiel pätnásť minút po mojom príchode. Vstúpil ako vystrašený králik, ktorý v živote ešte nenašiel iného králika, ktorého by mohol objasniť. Králici sa neobjímajú, ale medzi ľuďmi jestvujú výnimky.

- Čo si to urobil?! Prečo si sa so mnou neporadil?

- Ty si zo mňa robíš srandu, - vyliezlo zo mňa, pričom som si všimol, že brat sa ledabolo pozerá na moje nové ženské prádlo rozprestreté na posteli.

Z postele do postele.

- Aspoň ti tá návšteva... v niečom pomohla? – bratská irónia často tak zabolí.

- Chceš niečo piť, braček?

Nastalo ticho. Z očí do očí putovali naše pohľady. A predsa naháňali záchranu. Predsa milovali. Sekundy a sekundy.

- Páčila sa ti...

- Kto?

- Ona.

- Bolo to strašné.

Brat si pomaly sadol na moje (jeho) kreslo po rodičoch. S roztrhanou kožou na najviac používaných záhyboch.

- Muž, ktorý chce iba sex, jej nemôže nikdy porozumieť.

- Ale!? A čo môže?

Jeho oči sa zarosili.

- Milujem ju... A neviem, či mám silu povedať ti všetko od začiatku.

- Len hovor... ak sa ti chce, - a vystrúhal som jeden z mojich bratských úškrnkov.

III.

„Našiel som ju na ulici, keď pršalo a ja som sa ponáhlal pre moje deti do škôlky. V podstate som o ňu zakopol. Jej oči boli tak zlomené.

Myslel som na to, koľko ma stojí desať žien v bordeli. A že nemám toľko zákazníkov, aby moja firma mohla súťažiť s inými, lepšie zabehnutými.“

Brat zvesil hlavu.

- Neviem... či mám silu o tom hovoriť.

- To si už hovoril. Nalejem ti... Máme čas. Tak máme čas?

„Chcela peniaze na nejakú polievku. Ani neviem, prečo som jej vôbec odpovedal.

- Aj tak si kúpiš iba nejaké drogy.

- To ešte potrvá, - odpovedala tak sucho. Nebála sa pravdy. Nikdy sa nebála pravdy.

- A aké drogy používaš ty?!

Zastal som, dážd' mi udieral do tváre. Neotravovala ma. Povedala mi to tak priamo. Až vyzývavo.

Nie, nebola pekná. Nebola to krása, na ktorú by si mohol byť zvyknutý.“

- Videl som.

„Odišiel som a snažil som sa na ňu zabudnúť, ale akosi mi stále chodila po rozume. Keď som potom vybral zo škôlky moju dcéru, zdalo sa mi, že stále na mňa hovorí tá zlomená žena. Každé jej slovo, každé jej zakašľanie. Dokonca, aj keď dcéra musela ísť na veľkú, chcel som cítiť ten smrad ako dar života.“

Zasmial som sa pomýlenému rozprávaniu brata. Zlé, zlé... ale aspoň pravdivé?

„Stále mi mysl'ou chodilo: aké drogy používaš ty? Obyčajné a pravdivé. Ale už som sa s ňou nechcel stretnúť. Keď som zaspával, bol som si istý, že na ňu myslím posledný raz.

Stretol som sa s ňou až o dva mesiace, to už môj bordel bežal celkom dobre, mal som asi osem stálych zákazníkov a niekoľko príležitostných suchnutí. Ženy sa nest'ážovali, držali huby, rozťahovali nohy a vôbec svet mal správny smer. Žiadna z nich predou mnou nikdy nehovorila vlastné názory.

Stretol som sa s ňou takto:

Íšiel som jedno nudné sobotňajšie predpoludnie nakupovať do obchodného centra, plného všetkých nepodstatných ľudí. Žena chcela veľmi-veľmi novú podprsenku, práve bola znovu tehotná, čo ma vôbec netešilo, lebo som ju oplodnil, keď som bol napitý, keď som už nemohol zniesť tú všetku nudu okolo. Vstúpim si do obchodu s trpkosťou na jazyku, držal som ju za ruku ako kabelku, ktorú ona držala v druhej ruke, hlava zvesená, myšlienky popletené. A len som si hovoril, že prvú krajšiu ženu od mojej manželky, ktorú stretnem za pultom, v myšlienkach pomilujem ako to ešte nezažila.

Bože, aspoň nejaká zábava v tomto svete musí byť.

Postavil som sa pred pultom a stretli sa mi oči so ženou za pultom. Veru hej, bola to ona, feťáčka s osobnosťou z ulice. Otvoril som ústa. Vyzerala celkom inak. Teda celkom pekne, upravená, hoci bez mejkapu. Neovládol som sa. Nechcel som ju spoznať, ale ona spoznala mňa.

- Áaa, dobrý deň, - povedala mi, akoby sme spolu splodili čo ja viem koľko detí.

Žena sa pozrela na mňa. Vtedy ma ešte milovala, ako to len ženy dokážu. Ešte som jej nesmrdel, ešte mala rada môj penis ako svojho klauna.

- Dobrý deň, čo vy tu?

- Vyliečila som sa.

- Vy ste bola chorá? – a usmial som sa.

Žena ma chytila pod pazuchu.

- Vy sa poznáte?

- Poznám ju z ulice, - a víťazne som sa usmial na ženu predou mnou.

- Všetko v poriadku? – spýtala sa jej šéfka do mojej tváre.

- Áno, prečo by nemalo byť?

Šéfka si ženu z ulice premerala od hlavy po päty a s úškrnkom zmizla.

- Z ulice? – moja žena sa uvoľnene spýtala, akoby sa nechumelilo.

- Žila som na ulici a brala som drogy, pretože som to tu nemohla vydržať.

- A teraz už môžete? – spýtal som sa, ale hneď som sa aj zháčil, braček. Neviem, asi jej tvár ma vyprovokovala byť prostorekým.

- Pochopila som to. Nie všetko, ale niečo. V podstate, ak sa niečomu oddám, všetko môže byť tá moja droga, - a ktohovie prečo, s úsmevom sa zapozerala na pomaly rastúce bruško mojej ženy. – Ste šťastná žena?

- A to už prečo? – a moja žena... sa spýtala tak, ako som už dnes zvyknutý, teda hlúpo a zbytočne, braček.

- Ste svojim spôsobom šťastná... Ale šťastie je len ako vaše brucho.

Moja žena sa zapozerala do mojich očí. Akoby ma ťahala preč rukou v mojom podpazuší.

- Tak čo chcete?! – poviem ti, spýtala sa ako úprimný psychopat! Odzbrojilo ma to. Báľ som sa jej, no priťahovala ma ako človek.

- Podprsenu pre ňu.

- Nevie, či v tomto obchode, zlatko... – moja žena ju začínala nenávidieť?

- Nechceš tu zostať?

Moja žena sa vtedy zapozerala do mojich očí a mne sa zdalo... vlastne dodnes sa mi zdá, že vtedy sa niečo zmenilo. Manželka vrhla na pouličnú ženu vražedný pohľad.

- Máte niečo na moje prsia?!

- A aké ich máte veľké?

- To predsa predavačka musí vedieť... či nie, zlatko?

- Prepáčte, pracujem tu prvý deň, - a odzbrojujúco sa usmiala.

Mal som sa jej zrazu chuť spýtať sa na to, ako sa tam dostala, či už naozaj neberie dajaké to svinstvo, ale, braček, to je jasné... Mohol som?

- Mám trojky, - a manželka to povedala, akoby na tom nesmierne záležalo.

- Ja mám slabé jednotky... ale... to len tak... – a opäť sa usmiala. Dokonca aj moja žena sa vtedy uškrnula.

Obslúžila nás, síce pomaly, ale kúpili sme, čo sme chceli.

A zase som na ňu myslel až do večera. Potom som na ňu zabudol.

O týždeň ma žena poslala nakupovať, lebo ju boleli nohy a mala hnačku. Tehotenstvo ju menilo na bezsexuálny objekt, čo bola aj moja chyba, ale nemohol som si pomôcť. Snažil som sa, naozaj som sa snažil.

A mňa napadlo, občerstvilo ma ako unudeného strojvodcu, aby som zašiel do obchodného komplexu, a navštívil našu pouličnú duševnú pobehlicu pod nejakou zámienkou, pravda, s už plnými taškami.

Nuž, ešte predtým som v lekárni v tom komplexe stretol mladú lekárničku. Poviem ti ako mužovi, na rozdiel od ženy, na ktorú som sa tešil, som sa pri kupovaní mastičky proti boleniu nôh v tehotenstve zamýšľal iba nad tvarom, veľkosťou a hebkosťou jej pošvy. Spotil som sa pri nej, bol som nadržaný a strácal som svoju inteligenciu.“

- Odbočuješ...

- No, áno, lenže ona mala na krku jeden z najväčších krížov... veľký asi ako moja dlaň. A na ňom ukrižovaný... Bože...

Zasmial som sa na bratovi. Ako som ho poznal v jeho divokých rokoch, viem, čo by s tým krížom vymyslel, ak by dostal priestor.

A on pokračoval, už sa dostával do tranzu rozprávača, ktorý používa rovnaký slovník ako ja – nakoniec sme boli vychovávaní v rovnakej rodine a často stretli rovnakých ľudí:

„Lenže, braček, ono to všetko... ako tá lekárneň... ono to so všetkým súvisí. Uvidíš, len počúvaj.

Odchádzal som z tej lekárne a mieril som bezbolestne von, čo najďalej od tej kresťanky, keď som skamenel. Ona stála v rade a usmiala sa na mňa. Otvoril som oči, zažmurkal som a ona sa ma spýtala.

- Čo hovoríte na jej kríž?! No nie je to zbytočne fundamentálne?

- Je.

- Ale nie je to jedno? – a usmiala sa, ako to iba ona dokázala!

- Čo tu robíte, čo máte nejakú prestávku?

- Nútite sa so mnou rozprávať?

Muž, ktorý stál za ňou, sa na mňa veľavýznamne pousmial. Žmurkol!

- Vlastne... neviem...

- No? Chcete odo mňa niečo?

Muž za ňou odvrátil tvár.

- Nie, nič.

- Určite?

- Určite.

- Tak choďte.

Zostal som tam stáť. Prekonal som sám seba a svoju trápnosť. Aspoň raz v živote. A práve pri nej.

- Ak máte teraz pauzu, nejdete na obed?

- To myslíte vážne? Len tak... s vami? Pozývate ma?

Muž svoju tvár zase raz privrátil ku mne. Už sa mi iba pozeral do očí – neprestajne.

- Pozývam vás.

- Dobre, tak to tu stáť nemusím. Kúpim si to neskôr...

- Máte nejaké problémy?

- Odvtedy, čo som brala, mám problémy s menštruáciou.

Stíchol som, naposledy sa mi stretol pohľad s mužom za ňou. Tento raz rýchlo, priam čo najrýchlejšie odvrátil pohľad, len čo si všimol, že sa na neho pozerám.

Bola oblečená obyčajne, ako žena, ktorá na viac nemá. Kráčal som pri nej ako kohút, ktorý raz za čas pochopí, že nie všetky sliepky utečú len preto, že je kohút.“

Zrazu som si znovu uvedomil, že môj brat používa veľmi podobné vyjadrovacie zvláštnosti ako ja, že niekto má podobné vnútro ako ja! Prečo som si toho nikdy nevšimol?

„Zašli sme do najbližšieho fastfoodu. Len sa na mňa veľavravne pousmiala, keď sme si sadli s dajakým jedlom oproti sebe.

- Ani vy... ani ja nemám čas. A tak musíme jesť ako umelci života, ktorí sa klamú vo svojom umení stále dokola.

- Prosím? To... bolo pekné... Áno, pekné.

- Tak prečo sa so mnou chcete rozprávať? – a odkusla si. Pomedzi plné ústa z nej vytekalo:

- Priťahuje vás moja takmer zvrátená zvláštnosť?

Nedokázal som jesť. Len som sa na ňu pozeral.

- Zvyčajne sa iba každý bojí a považuje ma za psychopata, ktorý nevie čo so sebou,

- zapila si slová kolou, drahou kolou.

Braček, kúpila si najdrahšie menu, čo ma trochu vystrašilo.

Odpil som si.

- Nestretávam veľa ľudí ako ste vy.

- Povedala by som, že nestretávate takých vôbec.

- Áno, aj tak sa to dá povedať.

- No... a aj tak si myslím, že vo svojej podstate sme hlboko vo vnútri ako ja... Každý inak... Ale cítim to... keď zaspávam, inak by som sa zo svojej samoty už musela zbláznit'.

- A... ako ste sa vlastne dostali z ulice?

Len jeden pohľad - harakiri - a šepkala:

- Aha... Vy ste si mysleli, že som... už stratená. Že už iba zomriem.

- Nevie, čo som si myslel. Zase až tak ma nezaujímate.

- Žbln, žbln...

Jedla, občas si teatrálnie oblízala prsty.

- Všetko sa dá vychutnať... lenže niekedy to môže zájsť až do extrému... kedy vám to spôsobuje už iba bolesť... lebo... lebo už to nemá kam viesť. Ako tento fastfood, nie?

- Ste veľmi inteligentná...

- Nie som. Inak by som sa nesnažila zachytiť sa na konci chvosta tejto veľkej spoločnosti.

Smutne som sa pousmial.

- Môžem byť pomedzi všetky tie naše plné ústa akože intímna?

- Buďte.

- A čo vlastne robíte, aby ste mohli chodiť na záchod, keď jete?

- Čo? Nerozumiem vám.

- Čo robíte, čím sa živíte?

Zapozeral som sa do jej očí a odkusol som si najväčší kus, odkedy som s ňou začal jesť. Bol natoľko veľký, že som ho musel vyvrhnúť na tanier. Úprimne ju to pobavilo. Možno práve to všetko poníženie ma prinútilo byť úprimným. Ale ktovie, braček.

- Mám bordel.

- Aha.

A to bolo všetko, čo povedala. Len si odkusla. Zapila.

- Neprekvapuje ma to, - zrazu povedala obzerajúc si posledné zvyšky jedla pred sebou.

- Zvyčajne to každého len znechutí.

- Ako pravda o tejto spoločnosti.

- Aká pravda, slečna... aká...?

- My.

- Ako ja a vy?

Pokrútila hlavou a zhltna, čo ostalo. Zapila.

- Napíňa vás to. Ten bordel?

- Niečím aj áno. Áno.

- Možno ste úprimný a možno nie. Je to vaša vec.

- A vaše predávanie?

- Myslím si, že viete odpoved'.

- Takže nie?

Pokrútila hlavou.

- Viete, cítite... A aj tak sa pýtate. Ľudia už neveria svojim pocitom a to je škoda. -

- Musíte tam pracovať?

- Bola to podmienka... A ešte k tomu, Spojené štáty... áno, naše Spojené štáty im platia... teda majiteľovi za to, že tam zamestnáva niekoho, ako som ja. Že mi pomáha vrátiť sa naspäť...

- No...

- Aha, už meškám tri minúty... Ale aj tak ma nevyhodia. Majú zo mňa výhody. Som ako porcelánová bábika.

- Chodíte... nechcem vás zdržovať.

- Kúpili ste mi jedlo. Počkám, aj tak už dojedáte. A... koľko žien tam je?

- Už len deväť.

- Niektorá to nezvládla?

- Aj tak sa to dá povedať.

- Čo sa jej stalo?

- Samovražda.

- Áaa, aké typické.

- Prosím?

- Poznám to. Keď som mala pätnásť, - a ukázala mi svoje zápästie na ľavej ruke.

- A teraz je toto moja nová samovražda, - a veľkolepo ukázala rukami všade navôkol. Postavila sa, ako som dojedol.

- Panebože, prečo vlastne žijete? – braček, bolo to po prvý raz, čo som sa niečo také niekoho spýtal. Ty vieš, že na také veci nie som stavaný.“

- Neviem...

Ale moja vsúvka ho ani v najmenšom nezaujímala.

”

- He, by ste sa čudovali... Pre to isté, pre čo aj vy, he.

- Ako to myslíte? – spýtal som sa pri vychádzaní z fastfoodu.

- Viete čo, už to nechajme tak. Ale som rada, že ste sa mnou chceli stretnúť. Cítim to z vás. Dovidenia.

Obarila ma jej priamočiarosť a čiastočná pravda. Zostal som stáť s plnými taškami, pozoroval som ju ako odchádzala. Ešte mi nikdy nebol tak ukradnutý zadok ženy. Vieš, akoby som všade videl iba jej rozdrásanú dušu. A cítil som, áno, braček, ja som cítil, že tá rozdrásanosť patrí mne. Teda aj mne.

Len som zašepkal:

- Dovidenia.

Sklonil som hlavu k svojim taškám a uvidel som mastičku pre moju ženu. Zrazu som opovrhoval myšlienkou na kríž lekárničky a tým, čo by som s ním robil. Prišlo mi zo seba smutno. A tak som zdvihol hlavu, ale už som ju nevidel.

Išiel som domov a mechanicky som pomiloval moju ženu. Vlastne, bol to iba sex z povinnosti. Viac som cítil tú mastičku na jej ubolené nohy ako krásu milovania. Keď sme skončili, prišlo mi akosi ľúto žien v bordeli. A v okamihu som nevedel, prečo sa so mnou moja žena milovala.

- Prečo si sa so mnou milovala?

- Nie je to, čo... si chcel?

- Ale áno... ja ďakujem.

Keď som sa na ňu pozeral, prišlo mi ľúto samého seba.

Prečo sa vždy vyhýbala téme o mojom bordeli? Alebo, braček... Možno som to bol ja, kto sa za to pred ňou hanbil. Ale raňajky, obedy a večere sme mali bohaté. Asi preto mlčala.

Mala svoje auto. Lenže nikdy som jej nepovedal, koľko si mi zaplatil za tento byt.“

IV.

Toto bol môj brat?

Odkedy sa z neho stalo obludné citlivé stvorenie?! Niečo som premeškal, dočerta!

„Braček, ako som sa pozeral na nahé telo mojej ženy, na jej brucho a tak, čosi mi udrelo do gúľ! Chcel som mať dušu tej ženy z obchodu, jej inteligenciu... Vlastniť jej inteligenciu, aj dušu, aby mi nemohla utiecť, ako v obchodnom komplexe.

Nikdy predtým som nestretol ženu, ktorá ma tak priťahovala a pritom som sa s ňou nechcel milovať. Naozaj, braček, nechcel!

Vstal som a radšej som zašiel skontrolovať môj bordel. Nikto tam nebol, svetlá smutne svietili. Prespal som tam, hoci žena volala do bordelu asi o piatej nad ránom a plakala do telefónu.

- Spravila som niečo zlé?

Bolo to po prvý raz, čo sa odhodlala zavolať do bordelu.

Po druhý raz volala o siedmej ráno.

- Ty idiot! Ty si to neuvedomuješ? Čakám dieťa a ty si odídeš bez slova! Už dosť... že žijem s majiteľom bordelu. Keď si študoval, myslela som si...

A zvesil som. Pozrel som sa na stenu a zahrešil som. Vstal som z postele, zaklopal na dvere jednej z najkrajších. Otvorila rozospatá, neumytá a v negližé. V takom gýčovom.

- Chceme sex, ale rýchlo.

- Vy muži ste hrozní, - povedala s úsmevom. Nuž, a potom som jej za to musel dať špeciálne odmeny.

Ako slnko vystúpilo spoza mojej depresie, ako som hladil jej prsia, pričom najlepšie na nej boli iba jej postavené bradavky... Mala rada sex, ale to bolo všetko, čo v nej stálo za niečo. Vieš, ľudí nerád posudzujem. Vždy, keď som mal chuť vyrozprávať sa, po dvoch - troch vážnych slovách - vždy sa iba pousmiala a povedala.

- Aj tak zomrieme, - a chytila ma za penis.

O deviatej som od nej ušiel, ešte prázdnejší. Žena opäť volala, zdvihla to stará barmanka, rodinná priateľka, ktorú poznáš... Ale už som ju musel odtiaľ vyhodiť, lebo príliš pila.

- Príď domov... Mám posratú tehotenskú depresiu! - a rozplakala sa hnevom a zúfalosťou zároveň.

Nemohol som ju viac počúvať. Potreboval som nadhľad, potreboval som nesexualitu, bezcitnosť a zároveň pochopenie. Obliekol som sa, zatiaľ čo ma prišla pozrieť žena, ktorá mi poslúžila.

Pozerala sa, ako sa obliekam, ako si spievam Blowing in the wind. Spýtala sa ma ako žena so zlomeným srdcom:

- Ak by som potrebovala lásku a pochopenie, viem, že by som ich nedostala, a tak o to nestojím.

Pozerala sa na mňa šialene, osamelo, zbytočne a ja som vedel jediný:

Chce, aby bola pochopená, lenže ja som potreboval to isté a - prečo by som sa mal zaoberať niekým, koho precítenie života je tak prázdne, že by ma ničilo ešte viac? Kývol som jej, ona kývla mne.

- Dnes sme mali príliš veľa zákazníkov... he, he.

- Tak som to trochu vylepšil.

- Ak je sex moja droga... tak potom áno, - a jej slová mi pripomenuli existenciu tej fetáčky...

Vonku svietilo slnko, čo som si ani nevšimol. Nikdy som tak nenávidel iných ľudí ako vtedy, moja nenávisť potrebovala smer a mala ho:

Obchodný komplex bol ako zvyčajne plný ľudí. Vošiel som do obchodu so spodným prádlom, ale nikde som dotyčnú nevidel. Rozrušilo sa ma to. Takmer som zavola manželke, no nakoniec som podišiel k pultu a spýtal som sa obstarožnej šéfky smeny, kde je trpiteľka. Vyhovoril som sa, že som človek, ktorý ju má kontrolovať.

Zasmiala sa mi do tváre, a stále sa pritom hrala s vlasmi.

- Dnes neprišla do práce. Už si dovoľuje priveľa. Hrá sa na to, že vie veľa... že ju tá ulica niečo naučila... Ale inak nevie nič... čo by sa dalo použiť... aspoň v našom obchode so spodnou bielizňou.

- Máte na ňu nejaký kontakt?

- Telefón, ale nezdvíha ho. Tak či tak, takým ľuďom sa nedá dôverovať.

- Dáte mi to číslo?

- Dám... ale ukážte mi nejaký preukaz... že ste tým... jej strážcom.

Nahnevalo ma, aby som nejakej starej žene musel ukazovať akýsi preukaz.

- Byrokraciu neuznávam... - a môj hnev ma priviedol k spoločenskému kamikadze v obchode so spodným prádlom:

Podal som jej vizitku, na ktorej stálo:

Msc. Dan Realgar

Majiteľ masážneho salóna pre pánov

Jej úsmev sa zmenil na vystrašený útek po zanedbanom poli jej duše. Je krásne ako sa ľudia boja ľudí, ktorí vlastnia niečo, čomu obyčajný človek nerozumie.

- Aha... tak... tak... je to s vami.

- Presne tak. Dáte mi to číslo?

- Ale áno...

- Taká žena si zaslúži pracovať v takom podniku. To predsa vieme obaja.

Nadiktovala mi jej číslo, uložil som si ho do mobilu. A keď som sa otáčal, uvidel som, ako vchádzaš do predajne, hlava sklonená a čosi si prežúval. Mal som sa ti prihovoriť, ale obišiel som okolo teba veľkým oblúkom.

Pomohlo ti, čo si tam kúpil?"

Zvratene som sa pousmial.

„... no, s jej číslom som sa cítil ako chvíľkový víťaz. Keď som vyšiel von, zavola som jej, no mobil mala vypnutý. Trochu ma to rozladilo a tak som sa išiel najesť.“

Zdalo sa mi, že brat dlho rozpráva, že sa nemôže prepracovať k veci, ale niekedy počas rozprávania som ho vnímal len ako súčasť mojej samoty, ako keď jedna kobyľa žerie a je si istá, že hneď vedľa nej žerie iná.

„Počas jedenia mi zazvonil telefón. Zdvihol som plný očakávania a ihneď som zabudol na jedlo. Jej hlas znel ako opera bez vykastrovania. (Braček, toto je aj moje prirovnanie!)

- A vedela som, že to budete vy. Kto iný... Za celý mesiac ste bol jediný, s kým som prehodila viac ako dve vety.

- To ma teší.

- Dobre, dobre... A čo vlastne chcete?

- Kde ste?

- Prosím?!

- Že kde ste... ja...

- A prečo to ako chcete vedieť?

- ...

Skočila mi do reči! Pokojným hlasom:

- Dobre... dobre. Povedzme, že som v akomsi lacnom hoteli na predmestí. To by vám malo stačiť.

Snažil som sa kontrolovať, ale jej hlas ma posielal medzi najviac zmanipulovaných mužov v dejinách.

- No... pozrite... ja... môžem tam prísť? Povedzte kde a som tam.

- Ale načo? Ja s mužmi nespím.

Nastalo chvíľkové ticho, zrejme počula, ako som preglgol na prázdno.

- To je len dobre... – povedal som akosi nespím.

- To znamená, že ani s vami.

- To je ešte lepšie... ha, ha, - konečne som našiel svoje tempo!

- Tak... prídte.

A povedala mi presný názov, pričom sa jej vôbec nechvel hlas.

- Vlastne ste mi urobili radosť... - a zvesila.

Nasadol som do auta, ktoré som si kúpil za tvoje peniaze, braček, a uháňal som cez celé mesto. Konečne som nevnímal iných, žiadne auta, žiadne ženy za volantom či na spolujazdčovom sedadle.

Zabudol som na manželku a na zopár génov, ktoré nosila v sebe. Život je ťažké pochopiť, ale ona to určite odrodí - to som si hovoril.

Hotel, v ktorom bývala, by možno v Mexiku dostal dve hviezdičky, ale u nás... Ale tá špina, nihilizmus a ošarpané steny mali v sebe kus romantizmu.

Vystúpil som z auta a smrad ulice mi vstúpil do nosa ako kokaín okamihu. Hotel nemal žiadnu recepciu, len dvere s rozbitým oknom podopieral akýsi opitý filozof. Nazval som ho filozofom, lebo keď som vstupoval bez slov do hotela, ozval sa ako môj vysnívaný syn:

- He, he... vy máte auto.

- Neviem, či ste tu inventárom alebo majiteľom alebo...

- Ja jednoducho iba som, - a húpal sa na pootvorených dverách ako uvedomelý idiot.

- Prišiel som sem za jednou ženou...

Veľavýznamne sa na mňa pozrel.

- Prečo sa ľudia tak skurvene opakujú?

Zvraštil som obočie, pokrútil som hlavou.

- Je horšie, ak by som sa deň čo deň opakoval v tom, čo robím a hovorím... Ostatní ľudia sú pre mňa nič.

Ako sa húpal, tak aj spadol. A začal sa smiať. Prišlo mi ho ľúto.

- Hu, hu, hu... Toto sa mi dnes už stalo viackrát.

Kráčal som radšej ďalej presne podľa inštrukcií. Stretol som sa aj so švábom, ale s ním sa nedalo rozprávať. Našťastie alebo nanešťastie.

Vyšiel som na prvé poschodie, staré kobáre, staré steny voňali plesňou. Na zemi som uvidel odhodenuú striekačku.

Zaklopal som na dvere so špinavým číslom 011.

Otvorila dvere, leďabolo sa usmiala a ukázala mi, aby som vstúpil ďalej. Mala strapaté vlasy, trochu zapáchala ženským potom. Miestnosť s umývadlom, ako u storočného holiča, na mňa zapôsobila a vnímal som ju ako súčasť ženy, ktorá práve predomnou zívala.

- Včera som sa opila bez ducha.

Nevedel som, čo mám povedať, a tak som radšej prešiel hneď k veci.

- Som tu...

- Áno?!

- Ponúkam vám prácu.

- Akože v bordeli?

- Tak.

- Vy si zo mňa robíte srandu?!

- Tento svet nie je pre vás. Tam vám ukážem zvrátenosť, ktorá vás zachráni.

- Vy ste šialený.

- Možno som sa zbláznil až dnes. Pripúšťam.

- Lenže... ja... s mužmi nespím.

- Ako to... myslíte?

- Zatiaľ na mňa žiadny tak nezapôsobil.

Bol som presvedčený, že si zo mňa uťahuje.

- Páčim sa vám sexuálne? - zrazu ma prekvapila ostrosťou v tóne.

- Neviem. Asi nie.

- He, he... a ako potom chcete posúdiť moje kvality?

Práve v tej chvíli ma napadla myšlienka dňa. Ako som stál pred ňou, krv sa mi nahrnula do hlavy a nie do...

- Vy by ste tam boli psychologička z ulice.

- Naozaj ste sa zbláznili.

- Chcete žiť radšej tu?

- Nenazývam to žitím... Ale tiež nie som otrok.

- Ani vy teda nevíete, čo chcete.

- Chcete piť?

- Ja som Dan.

- Ja som Jane.

- Prečo si prestala brať drogy? - a zatváril som sa takmer uveličene, do nozdier mi vstúpil pach hnilobného rozkladu. Sadol som si na zhnitý banán, rozpučil som ho. Ani sa nepohla. V okamihu, kedy som vstal, mala na sebe taký ten kyslý výraz.

- Tak psychológ v bordeli... - a pokrútila hlavou ako princezná, ktorá stále čaká na svojho nadržaného princa s intelektom, hodným Sokrata.

- Možno preto, aby som sa stala psychológom v bordeli, ha, ha.

- Dokelu, nemáte tu nejakú handru?

Postavila sa, podišla ku mne a rukami očistila, samozrejme čiastočne, moje nohavice. Dostal som erekciu. Prešla mi rukami po oblečenom penise. Začala sa smiať.

- Je to pekné... Si úprimný muž.

Prešiel som k posteli, sadol som si a bol som si istý, že zanechám otláčok vďaka zostatkom banána na mojom zadku. Zároveň som ušiel od hnilobnej vône.

Žena zostala stáť a pomaly sa začala vyzliekať.

- Čo to robíš?

- Máš manželku?

- Ja... mám.

- A deti?

- Mám... ale...

- Tak ma budeš vedieť posúdiť.

Vyzliekla sa a ja som skamenel, braček. Zároveň krásne a zároveň odporné telo.“

Hej, videl som.

„Stratil som uvedomenie o mojej erekcii.

- Si žena, - vykĺzlo zo mňa.

- Ha, ha... Neuveríš, presne to som chcela počuť.

Nastalo ticho, škoda, že nikde netikali hodinky.

- Tak čo, ešte stále mám byť tým zvráteným psychológom?

- Áno, - odpovedal som, ale ruky sa mi chveli.

Opäť ku mne podišla.

- A čo moja pošva?

- Neviem.

- Tak ty nevieš?

- Nezhadzuj sa, - moja erekcia stále trvala. Znova som sa vrátil k jej uvedomeniu.

- Neboj sa... Nechcem sa s tebou milovať. Len skúmam tvoje správanie, - a chytila sa tam, akoby práve nakupovala v nejakom obchodnom komplexe.

- A kam... - preglgol som slinu, - to ako vedie?

- No, asi k poznaniu, - a sadla si na moje kolená. Prestal som cítiť hnilobnú vôňu banána.

- Smrdíš tým banánom, - v okamihu sa postavila. A doplnila, čo ma odzbrojilo zo všetkého najviac:

- A predsa som akosi zvlhla. Ale to sa stáva. Prírodu mám rada, ale nebude sa mi vysmievať.

- Blázon. Si blázon. Ale ak toto zahráš aj u mňa v podniku... Budeš hviezda... alebo ťa tam niekto zabije, hu, hu.

- Ale ja som nič nehrala, - obliekala sa pokojne, ako po dobrom sexe, ktorý (síce) nič neznamenal - ale pomohol.

- A to ponúkané miesto beriem. Osvedčil si sa, - zrazu sa na mňa pozerala ako Boh na divokej prechádzke.

Začala sa baliť - ak by som jej hádzanie zväčša špinavých vecí do starej a takmer rozpadnutej igelitovej tašky mohol nazvať balením.

- Pozri, peniaze ma nezaujímajú, - vyslovila spokojne, práve sa privoniavajúc k špinavým gačkám. Skrivila tvár a dotyčný tovar zahodila k hrdzavému radiátoru.

- Toto prať nebudem.

Postavil som sa. Jej správanie ma práve začalo trochu strašiť. Vôbec som si nebol istý, či som urobil dobre, len... Mohol som sa zachovať ešte dajako inak?

- Pomôžeš mi? - a bez váhania mi vtlačila do rúk svetre a zopár ponožiek, ktoré sa nezmestili do tašky. Ešte raz prešla pohľadom po izbe.

- Veru tak, aj tu som sa takmer zbláznila... Ešteže nám tu fungovali záchody.

- Prečo to hovoríš? Podľa mňa si oveľa citlivejšia... a...

- Máš pravdu, - stíchla, zapozerala sa mi do očí. - Môžeme ísť.

- A čo tá kvetina pri okne? - ukázal som na kaktus, ktorý sa práve blížil k vykviknutiu ako sa patrí na každý kaktus v rokoch.

- Ten má nemá rád. Opovrhuje mnou. Opovrhuje ľudskou rasou. Aj on si myslí, že tým ako sa prezentuje... už všetko pochopil, že jeho vyjadrenie k svetu je tým najlepším, - usmiala sa na mňa. - A teraz si predstav, že by to mohla byť pravda.

Konečne ma presvedčila... že jej nadhľad je niekedy nezastihnuteľný vo výsmechu k tomuto svetu... Ale splodil už výsmech niekedy niečo... sám o sebe?!

Tie myšlienky som však rýchlo zavrhol, pretože keď zamykala, grgla si ako prasa na úteku. Pokrútila nad tým hlavou.

- Prepáč, toto vlastne vôbec nebolo úmyselné... Naozaj.

Ako sme kráčali dolu schodmi, stále som cítil banán na mojom zadku. Prestal som ho cítiť až v sekunde, kedy som pred sebou uvidel stáť opitého muža, ktorý pri mojom príchode...

- To húpanie vás nakoniec prestane baviť... - zavrával.

Pouličná Jane k nemu priskočila ako srnka, ktorá miluje viac ako milovanie najlepším jeleňom, ktorá precítila celú existenciu, ktorú srnka môže precítiť a dala mu precitný bozk na pravé aj ľavé líce. Muž si potom rozhárane prešiel rukou po lícach.

- Máš vlhké pery, to je dobré znamenie. Ty prežiješ, he, he.

- Ďakujem za možnosť prespávať.

- He, he, a prečo si po sebe nikdy nevyčistila záchod?

- Veď ty vieš... veď ty ma poznáš... Záchod si po sebe vyčistím až v nebi.

Starý opitý muž sa rozosmial a tým odkryl miesto, kde majú zvyčajne trčať aspoň aké-také zuby.

- Škoda... Ty si to už všetko krásne pochopila. S tebou bolo radosť piť... a radosť... smiať sa zo života, - objal ju, prekvapivo so slzami v očiach. Prekvapivo, pretože tento starý muž pôsobil dojmom, akoby nikdy neplakal.

- Chuck, želim ti... aby si sa upil k smrti rýchlejšie ako stratíš všetky peniaze...

- To je krásne... Ty si ma naozaj pochopila. Ďakujem... ja ďakujem! Ty... to vieš... Ja nemám síce žiadny zmysel, ale presne viem, ako chcem zomrieť!

Oddelili sa od seba a ja som zostal stáť ako obarený studenou kyselinou z akumulátora. (Niektoré prirovnania môjmu bratovi nejdú tak ako mne...)

- A vy ste teda jej... čo? - pozrel sa na mňa ako vlk, ktorý stratil svoju svorku.

- Asi najskôr jej nový zamestnávateľ.

- Tak ty ideš zas do práce... - a vystískal jej líčka.

- Iba do bordelu...

- No, konečne... - muž sa bláznivo rozosmial. - Tak ich tam všetkých pochop... Ty na to máš...

Jane sa na mňa otočila a žmurkla pravým okom. Muž mi podal ruku.

- Chcem ti iba povedať, aby si ju nezabil. Ona je vlastne taký Boh.

Trpko som sa usmial - akože som ho pochopil. Stisk ruky som opätovoľ ako chlap, ktorý toho chlapa už nikdy nestretne a pobral som sa s ponožkami a všeličím iným k autu.

Keď sme nasadli, pohladila rukou zánovnú prístrojovú dosku.

- Tak toto všetko máš vďaka prírode?! - no, v sekunde, v ktorej som naštartoval sa jej zmenila tvár na nepoznanie. Vrásky stotočne oťaželi. Zamávala mužovi na rozlúčku. Jej tvár sa vo výraze bolesti stretla konečne s tvárou starého muža.

- Každé miesto, ktoré opúšťam... musí zostať vo mne. A viem, že nezostane. Že raz zabudnem, - pozrela sa na mňa, ešte viac zvrástila čelo, aj šteňa by jej ten pohľad mohlo závidieť.

Viezol som ju v tichu, mlčala, mlčal som, lenže v tom mlčaní ma prepadla výčitka: ach, manželka.

- Ako veľmi miluješ svoje deti? - povedala to neustále sa pozerajúc pred seba. Povedala to pokojne a nezúčastnene.

- Myslel som si... že ich budem milovať viac. Ale čím viac sú väčšie, tým viac chýb nachádzam. A čo je najhoršie, už nemilujem manželku, skôr ju nenávidím. A to sa prenáša do dcéry, ktorá sa na ňu podobá najviac.

- Ľudia sú hlúpi...

Neodpovedal som jej, nereagoval som.

Cirka za polhodinu sme zastali pred mojím bordelom, slnko stále svietilo, čo ma vyrušovalo. Keď uvidela budovu v zástavbe iných budov, jej ironický úškrnok ma takmer zvalcoval po čiernu zem.

- Čakala si niečo iné?

- V mojom postavení?

Starý muž, ktorý zvyčajne stojí vonku a láka aj nezlákatelných, práve pil akýsi tuhý drink v bare. Všetky ženy mali voľno, zvyčajne sa teda iba prevaľovali v posteliach, tie hlúpejšie či menej uvedomelejšie vybehli do ulíc nakupovať.“

V.

- Ako môžeš povedať, že menej uvedomelejšie?

- Lebo ich poznám... Tie, ktoré ležia v posteli... majú depresiu z toho, kým sa stali.

„Starý muž sa postavil, jeho čierna tvár otroka sa mierne nadvihla.

- Ty?!

Žena zastala v okamihu, v ktorom ho uvidela.

S otáznikom v pohľade som sa pozrel na muža.

- Mali sme spoločného dílera... Kedysi. Raz som jej zobral dávku, už nič nemala, - a potom sa slobodne pohľadom presunul k Jane. - Myslel som si, že už je dávno po tebe. Keď som ťa vtedy videl... ako sa na tebe vystriedala celá feťácka ulica...

Neprijemne ňou trhlo. Premeral som si ju od hlavy po päty. Ale nepovedal som nič.

- To som nebola ja. Iba moje mĺkve telo. To sa nepočíta.

- Veď som nič nepovedal, - starý muž si opäť sadol. - Volám sa John. Ako inak.

- Jane...

Sadli sme si na kožené kreslá. Muž vstal, aby nás mohol obslúžiť.

- Tak čo si dáte?

Odpovedal som za obidvoch:

- Niečo v alkoholovom garde.

- A mimochodom, volala vaša manželka. Bola veľmi nahnevaná. Že potrebuje nejaké peniaze, lebo chce jesť.

Uškrnul som sa. Aj Jane sa uškrnula.

- Prečo si prestala brať drogy?

- Neprestala som ich brať.

- Čože?!

- Ako som už povedala v obchode... Len som drogy zamenila za drogy. Ja sa musím na niečo upnúť... aby som potlačila svoju osobnosť. Moja osobnosť má stále núti... Hovorí, že mám v sebe nejaký odkaz. Ale tento svet už žiadne odkazy nepotrebuje. V tom sa otočil starý muž, a zahľadel sa do očí novej ovečky pre pánov.

- Naposledy... keď som bol u dílera... u toho fašistu... Hovoril niečo také... že ťa tam hľadal dajaký doktor... či dokonca profesor na univerzite...

Jane neočakávateľne trhlo. Prižmúrila oči, takže vyzerala ako mačka pred útokom. (Môj brat by mal v úrovni tých prirovnaní pridať, keď ich chce hovoriť!)

- Áno? Asi ho zaujal môj smrteľný intelekt.

- Študovala si? - spýtal som sa plný očakávania.

- Študujem život...

- No tak, celkom vážne...

Usmiala sa ako klaun in memoriam.

- Mám bakalára filozofických vied.

- To je super!!! - neovládol som sa. - Tak vidíš... môžeš byť psychológom v mojom bordeli!

Starý muž zastal uprostred cesty ku gauču. Vyvalil na mňa oči. Pravda, zastal tak rýchlo, že sa mu takmer vylial obsah troch pohárov, ktoré len tak-tak zvieral v dvoch rukách. Poháre niesol v mene trojuholníka: dva poháre opreté o dlane, pohár vpredu bol zvieraný prstami.

Asi musel veľmi, veľmi presvedčať lícne svalstvo, aby sa nerozosmial.

- Univerzitou filozofie je spoločnosť a život v nej... Všetci sme vlastne profesori, len nemáme koho učiť, - povedala, stále mačaco pozorujúc prichádzajúce poháre.

Ozvalo sa šialené klopanie. Podľa intenzity klopania som duševne zahrešil.

- Vaša manželka?! - spýtal sa uvoľnene starý muž, ako položil poháre pred naše tváre.

- Prosím, choď otvoriť.

- Ste tu? - spýtal sa, hoci skĺzol pohľadom na Jane.

- Auto stojí pred vchodom, - odpovedal som nervózne a bez nadhľadu.

Odišiel, ako to len černosí dokážu, vrtel zadkom, lebo vedel, že bude zábava.

- Neznamená psychologička v bordeli tú najväčšiu kurvu?! - povedal ostro, a prekvapivo drzo voči mne. Jane sa vedľa mňa len pousmiala.

- Vaša manželka je psychologička?

- Prosím?!

Jane chytila pohár, otočila si ho v rukách a dodala:

- Tak nazdravie, potom sa už k tomu nemusíme dostať tak ľahko.

Pri dverách sa ozval pouličný hluk.

- Je tu tá sviňa?!

- Váš manžel? Áno, je...

- Skurvil sa mi...

Postavil som sa z gauču.

- Nedopil si, - udrela ma po duši Jane.

Vyšiel som v ústrety svojej žene.

A Jane mi podviazala gule:

- Ona si asi myslí, že vlastní tvoju lásku. A to je zlé... Dan.

- Zmíkní, - vyštekol som ako pes tri hodiny po zaskákaní si.

Jane sa postavila, absolútne poctivo mi strelila jednu po pravom líci, len to tak zahučalo ako vodovod citu a namyslenosti. Nanešťastie, ako to už býva v slabých filmoch, facka padla práve vtedy, kedy do miestnosti vstúpila moja žena. Zastala, a ktohovie prečo si chytila brucho.

- Ty?! - to bolo jediné, na čo sa zmohla.

- Je to vaša chyba... Ako si žena môže myslieť, že vlastní niekoho lásku?! - vyštekla na ňu Jane, viditeľne posilnená fackou, ktorú mi dala z milosti ženy.

- Tak takúto si si vybral?! - hlas manželky mi pripomínal Fidela Castra po šesťhodinovej prednáške o zmysle komunistickej spoločnosti v kapitalistickom bordeli.

Stál som tam a žiadna modlitba neobčerstvila moju dušu.

- Nespím s ňou! Len som ju... urazil.

- Aha!

A starý černochoch John, obveselený až ku koreňu svojho života, sa príjemne nezúčastnene spýtal mojej ženy:

- Vyzlečiete sa?

Manželka sa na neho pozrela ako prostoduchá princezná.

- Váš manžel vás neklame. Ona je totiž... nová psychologička pre všetky naše dievčatá, - jeho hlas a jeho mimika vytvorili priam sochárske dielo, len škoda, že išlo skôr o vysmiatie sa mne a mojej žene - v jednom.

- Psychologička v bordeli môjho manžela... Tak to ja som asi s tebou tehotná, čo, ty bastard?!

- Upokoj sa, - zaznelo spoza mojich zubov ako keď pes chrčí na fenku, ktorou opovrhuje.

Žena však ku mne pristúpila so všetkým vetrom v plachtách, jednu mi strelila bez otázok a odpovedí, opäť na boľavé pravé líce. Zamávalo so mnou. Našťastie - nanešťastie do miestnosti vstúpili dve najkrajšie kurtizány (ktoré mali zároveň najviac zákazníkov, takže si mohli čo to dovoliť). Práve prichádzali z mesta, každá v ruke dve tašky. Zhodou okolností mali tie tašky emblém obchodu, v ktorom predávala Jane.

- A dobrý deň, - povedala blondínka s vystúpením obočím a mejkapom ako z grotesky o láske a nenávisti. Jej pery prezrádzali, že ich má umelo dofúknuté.

Poznal som mužov, ktorí s ňou chodili spávať. Rozumní, zväčša pri akých takých peniazoch, len ženy sa v nich stali metaforou na svet:

Čím väčšia ťapa, tým lepší agresívnejší sex o ničote a pravde, lebo to bola ich pravda, ktorú chceli prešukať ako rozprávku o Nietzsche.

Všetci sme sa na ňu pozreli, len Jane sa rozosmiala.

Druhá žena, predsa len trochu iná liga, dievča z dobrej rodiny, ktorú však nikto nikdy nemiloval, lebo jej sebadôvera sa scvrkla iba na sex a základné potreby... Nikdy som ju nepočul povedať nič o sebe.

Mala čierne vlasy, hnedé oči a jasne zreteľné bočné linky na lícach, ktoré prezrádzali, že ak by v nej ktosi objavil emocionalitu a inteligenciu, ktorá nie je iba o rozťahovaní nôh... Jej mi bolo naozaj ľúto, mala naviac, len o tom nevedela. A čo bolo najhoršie, zvyčajne za ňou chodili ľudia, ktorí len tak-tak naškrabkali na jednu noc. Opilci, násilníci a ľudia zakomplexovaní vo svojom živote.

Druhá žena teda zostala stáť bez slova. Stretli sa jej oči s Jane a Jane sa ihneď prestala smiať.

- Vy sa mi smejete?! - dotklo sa blondínky narušenie jej bezrozmerného ega.

- Vyzeráte ako báseň o pornopriemysle, - Jane jej to hodila do tváre ako skutočná antipsychologička.

Moja žena sa rozosmiala, skôr agresívne ako pokojne. Hádam sa snažila nájsť v tom smiechu nejaké vyslobodenie, ale jej vražedný pohľad ma vtláčal späť na gauč.

Sadol som si, a iba som krútil hlavou zo strany na stranu.

Blondína sa na mňa vrhla pohľadom.

- To ako nič nepovieš?

- Nie, - odpovedal som násilnícky, znásilňovaný svojou nenávisťou.

Blondína si odpľula na dlážku, pričom takmer opľula černocho, ktorý sa stihol vyhnúť jej duševnému poníženiu. Zmizla s dupotom splašených koní, takmer behom vybehla na prvé poschodie. Čierny materiál, nakúpený v taškách, sa hrdo niesol v jej behu, plnom odsúdenia kolektívu.

Keď bola hore, otočila sa.

- Som tu naposledy. Volajú ma do vyššej ligy o dve budovy ďalej. Sľúbili mi väčší zisk z každého vtáka. Prejavili mi takú úctu, akej sa mi tu nikdy nedostane.

- Zmizni! Ten podnik patrí mafiánom... Veľmi dobre vieš... že si sem nedovolila prísť... lebo platím silnejším! - zakričal som za ňou ako kohút na smetisku.

- Začínam sa baviť, - prehovorila manželka, pričom si preložila ruku cez ruku.

- A ty so mnou nejdeš?! - ešte raz zakvičala z prvého poschodia blondína na svoju duševnú otrokyňu s vyšším princípom chápania.

Čierna žena nevedela ako sa zachovať, či zmiznúť do izby alebo sa hrať na najlepšieho pozorovateľa. Zachránil ju černocho, keď sa jej citlivo spýtal:

- Dáte si s nami drink? Taká žena ako vy... nám tu dnes môže iba pomôcť.

Mojej ženy sa však žensky dotklo, že ju nik neponúkol, že iba stojí a začína byť na posmech.

- Tehotné... tu majú vstup zakázaný, všakže?! - a znovu sa pozrela na mňa s pohľadom, v ktorom súložila so Satanom na prahu poznania.

- Môžem vám niečo ponúknuť? - černocho to povedal tak uvoľnene a precítene, že sa manželka nemohla uraziť.

- Nie... Môj manžel je idiot. Prišla som, aby ma obslúžil on... keď už som v bordeli.

Vstal som, ako krtko bez samičky, podišiel som k baru, nemysliac na nikoho a nič, nahnevaný, obviňujúc každého, iba nie mňa a nalial som manželke veľký gin, jej obľúbený nápoj pred tehotnosťou.

Vrátil som sa k nej s kyslým úsmevom.

- Som idiot. Uvidíme kto si ty.

Manželka sa pozrela s opovrnutím na pohár v mojich rukách. Chytila ho a s úsmevom ho vyliala na dlážku.

- Nech sa tu nestrácajú iba mužské tekutiny. Do zabudnutia, miláčik, do zabudnutia.

Potľapkal som ju po pleci. A ukázal som rukou na Jane.

- Vidíš ju? Jej duša... a tvoja duša...

- Áno?! Som zvedavá miláčik.

Čierna žena zatiaľ prijala drink od černocho a ticho mi pošuškala: ďakujem. Vyzliekol ju a ona sa viac pokojne ako nepokojne posadila vedľa Jane, z druhej strany ako som sedel ja.

- Nepoznám ju... ale jej duša... mi dáva lásku a precítenie bez toho, aby som sa do nej musel vystriekať ako do teba... v opilosti.

Manželke sa v očiach objavili slzy.

Jane vrhla pohľadom na ženu vedľa nej, čierna žena opätovala pohľad Jane.

- Potrat to istí, - manželka sa ku mne nahla, a zašepkala mi to ako spovedníkovi v pekle.

- Ja platiť nebudem. Nikdy nepôjdem proti mojim spermiami, - a bolestivo som sa zasmial, hľadajúc oporu v očiach Jane.

Jane síce očný kontakt držala, ale jej tvár prezrádzala, že medzi ženami, napriek všetkej prírodnej závidia, konkurencii, dochádza k akémusi prepojeniu, keď ide o potrat.

- Ste trápni... Smutne trápni. Stali ste sa väzňami, - vlašný úsmev Jane sa spojil s jej pohárikom, keď sa nahla k čiernej žene a povedala jej:

- Som Jane, bývalá feťáčka s nadhľadom, ktorý ju ničí, lebo ho nemá kde použiť... Iba ak v tomto bordeli. No nie? Každý bordel potrebuje nadhľad...

- Ja som Eli.

- Len sa pozri, kým si sa stal. Vzdelaný človek! Koho máš okolo seba. Si blázon... - manželka sa otočila na podpätku.

- Keď to pôjde takto ďalej... to dieťa v tebe bude citovým géniom... - neovládol som sa a zaútočil som ako necitlivý psychopat ženských citov.

V okamihu sa otočila, plakala, svalstvo na tvári sa jej krútilo ako had pred hadicou, keď si ju zmýli s hadom-samicou. A zakričala pološialene, polouvedomene, v každom prípade ponížene pred celým svetom, ktorý mal jej poníženie v zadku:

- Chápeš ty vôbec?! Pred tvojimi kurvami... tu hráme divadlo ako... kurvy... To my sme kurvy... Ony sú len obeť... čohosi... Ale z nás sa stali kurvy a ja neviem... prečo! - ako dopovedala, tak vybehla von.

Otočil som sa k Jane.

- To si prehnela.

A Jane sa zrazu zasmiala ako koketná žena, ktorá vyhrala akýsi nepomenovateľný evolučný boj o samca, o ktorého vlastne nestojí.

Čierna žena Eli držala v ruke pohár, ktorý sa akoby bála vypiť. Triasla sa jej ruka a oči jej behali z černocho na mňa a zo mňa na černocho.

- Boli ste krutý... Ale boli ste muž... s guľami, - černocho svoju sociálnu šikovnosť trochu prifarbil neúprimnosťou - vtedy sa mi zdalo.

- Prestaň! A radšej pi, ak máš kecať takéto voloviny!

- Tak sa mi zdá, že nás tu čaká veľa práce... Eli, - a Jane zase podvihla pohár, už do polovice vypitý, a pomohla Eli vypiť to, čo sa v samote pije najhoršie.

- Práce...- Eli zopakovala jediné slovo, s nevysloviteľným odporom.

- Tak potom prečo to robíš? - využila malú šancu Jane.

Černocho mi venoval nervydrásajúci pohľad.

- Nič ľahšie... a zároveň nič ťažšie som tu... nenašla.

Jane sa usmiala na Eli úsmevom priateľského porozumenia.

- Takže to nenávidíš... lebo sama nevieš kto si... A každý muž, ktorý ťa pretiahne za peniaze tohto krásneho sveta... Aspoň to ti dáva istotu, že si niekým chcená pre to... ako ťa stvoril Boh?

- Jane?! - zvýraznil som otázku ako to len išlo.

- Možno máš pravdu... Ale ja sa už odmietam pozorovať. Sex je povinnosť, život je povinnosť, - a Eli skutočne dopila. Pozrela sa na mňa a pomaly vyslovila:
- Ľutujem vašu ženu. Ani neviem prečo.
Jane sa na mňa otočila ako víťazka duševnej lesbickej súlože.
- Dobre som prišla, - a zdvihla prázdny pohár smerom k Johnovi, ktorý chápal brilantne.
Cítil som sa ako lego, ktoré malé deti okolo mňa odmietajú zložiť, lebo sa už s legom nehrávajú!“

VI.

Brat rozprával dlho, ale mne vôbec nebolo dlho. Vonku sa tma zmenila na súčasníčku príbehu, ktorý mi brat rozprával ako spisovateľ pred popravou.

”
- Budeš pracovať v bare... - prehovoril som silou šéfa. A potom som povedal smerom k černochovi:
- Marianne vyhodím... Dám jej umývať bordel. Veď čo teraz robíš? Určite spíš... Ďalšia opica...
- Zvládneš to? - bol som k Jane zrazu tvrdý.
- Zvládnem všetko, - na človeka, ktorý bral drogy, si prekvapivo verila...
Zdalo sa mi, že Eli pri Jane dokáže hádzať trúfalé pohľady všade, kam sa pozrie.
Z poschodia sa ozval zvuk valiacich sa kameňov. To blondína práve opúšťala izbu svetelnou rýchlosťou. Vyšla ako kráľovná o dušu kratšia, pomaly a obozretne zostúpila po schodoch. Dve kvalitné kožené tašky, plné vecí, ktoré jej dávali zmysel života, položila k baru.
- Dám si posledný drink na účet podniku, - trúfalo sa na mňa pozrela. - Asi za polhodinu príde váš najlepší zákazník. Starý úchyl na vozíčku, ktorému sa už nikdy nepostaví, ale... musíme predstierať, že áno. Som zvedavá... čo urobíte... Chce iba mňa, - a víťazne si naliala sladký drink.
- Zmizni!
- Vyhod' ma... A ty, čúza, čo sa na mňa pozeráš, akoby si ma vôbec nepoznala, - zaútočila radšej na Eli.
Eli sa zaškľabila, Jane sa postavila, chytila kožené tašky a rýchlym krokom pred prekvapenou tvárou blondíny ich vyhodila na ulicu.
Keď sa vrátila do miestnosti, predniesla pokojne, ale chladne:
- Nepoznám ťa... Ale toto si o tebe myslím... Len škoda, že tu nebudeš môcť zostať, aby si videla, čo urobím... s tým šialencom... Ak príde...
- He... Nepríde... Už som mu volala... že prechádzam... Povedal, že príde tam, - chytila drink a teatrálny ho pustila k zemi. Sklo sa rozbilo, černoch chytil blondínu pod pazuchu.
- Koľko peňazí som ti zarobila?! - spýtala sa ako víťaz, keď ju vyvádzať. Smrdela drahým, ale duševne lacným parfumom.
Nastalo ticho.
- Aspoň v noci pritom nebude nikto škriekať, - prehovoril do ticha černoch, ale hovoril to akosi zakríknuto.
- O koľkej má vo zvyku chodiť ten...? - spýtala sa Jane rýchlo a agresívne.

- O dvanástej... - odpovedal som sklesnuto, keďže práve na mňa začala doliehať prázdnota môjho konania.

- Vyjdem von desať minút pred dvanástou, - prehovorila, akoby mala nejaký politický míting, ktorý nemôže zmeškať.

Černoch zatiaľ porazene zbieral kúsky skla. Jane s Eli mu začali pomáhať.

Z poschodia sa k nám pomaly blížila tackavá postava alkoholičky Marianne. Kedysi pekná žena, teraz už iba unavená životom a alkoholom v jednom. Mala nesmierne prepadnuté líčne kosti... Obrovské kruhy pod očami.

- Čo sa tu deje? - spýtala sa tak nezúčastnene a choro, že mi prišlo zle. Nikto jej neodpovedal. Nevenovala tomu pozornosť, pomaly obišla pracujúcich ľudí a zamierila priamo k baru. Nemal som silu čokoľvek povedať. Rezignoval som.

- Ďalší neukojený?

Stretli sa mi s ňou oči a zrazu mi bolo jasné, že od pohrebu jej najobľúbenejšej kurvy ešte nebola triezva. Mesiac.

Sedel som na kresle a mal som chuť zavolať žene, mal som chuť pomilovať Eli a mal som chuť spáchať samovraždu s Jane, ak by mi prednášala niečo z Bodelera (stačil by aj Gingsberg, hlavne, aby to bol nejaký básnik, ktorého spoločnosť nakoniec „prijala a vysvätila“) v okamihu, v ktorom by som si podrezával hrdlo.

Desať minút prešlo ako voda, môj pohľad sa nedal komentovať.

Jane sa podozrivo obliekla (natiahla si ponožky, ktoré som jej niesol) a v šľapkách pomaly vyšla von. Černoch ju nasledoval, rovnako Eli.

Postavil som sa, ako porazený nihilista a Marianne zalovila v priestore, musela sa oprieť o barový pult.

- Tak pohreb?!

- Pohreb, - odpovedal som jej najsmutnejšie, ako to len išlo.

Nasledovala ma v ceste za čistým vzduchom veľkomesta pred smogovým zlyhaním v nenávratne.

Keď som sa dostal na vzduch, zakašľal som, odplul som si. Černoch mi stlačil ruku a prehovoril:

- Všetko dobre dopadne.

Nenávidel som život, takže ma asi nepochopil.

Stáli sme vonku asi tri minúty. Jane stála na ulici. Päť minút pred dvanástou - „dopoludnia“ - našťastie nestáli pred bordelmi - v americkom „kocúrkove“ (Kocúrkovo je navždy neznámy pojem pre amerického človeka, nepochopí ho, a práve preto je tu) emocionálneho zveladenia človeka - žiadne kurtizány.

Spomenul som si, kto bol vozíčkar.

Muž, bývalý slávny boxer, ktorého manželka za neveru postrelila v šílenstve tak nešťastne, že ochrnil od pásu dole. O dva týždne zomrela za neobjasnených okolností. Zrejme ju dal zabiť a znásilniť, súdy mu to však nedokázali. Aj tak sa vtedy na súdoch objavoval iba opitý a zdrogovaný (každý má svoju životnú bolesť), smial sa, takže ho pravidelne nechávali vyniesť ako obeťného baránka justičného systému. Platil veľa, hoci blondína sa mi vždy sťažovala, že jeho mŕtvy a hnílý vták smrdí čpavkom.

V diaľke špinavej ulice sa objavilo skvostné auto. Pohybovalo sa pomaly.

Jane mu vyšla v ústrety. Pôsobila ako anjelská atrapa kurvy - skvostne porazená žena. Nemala žiadny výstrih, jej mejkap sa dal zhrnúť jedným ťahom ceruzky a nohy pôsobili tak chudo, že ani vlk by sa o ne neobtnel.

Opäť mi jej prišlo ľúto. A pomyslel som si, že jej spôsob „odmietania“ starého zákazníka je aj tak nepodstatný, keďže sme ho už stratili.

Jane zdvihla pravú ruku smerom k autu - akoby bola nezmieriteľná učiteľka v škôlke, nezmieriteľná s osudom jej detí.

Auto zastalo, otvorilo sa okno na ľavom zadnom sedadle.

- Niečo sa stalo?! - vozíčkar ma uvidel stáť na piedestáli môjho bordelu.

- Čo sa stalo, že ťa opustila?

Jane ma však nenechala odpovedať. Pristúpila k otvorenému oknu.

- Chceš si kúpiť sex, ktorý je iba metaforou tvojej choroby, alebo sa pokúsiš o moju lásku... ktorú aj tak sotva získaš...?

- Čo?!

Z auta sa ozval podozrivý ženský smiech. Otvorili sa dvere na pravej zadnej strane. Vystúpila krásna žena. Viditeľne zapadla do snehu vysokej spoločnosti. Pod nosom, napriek jej kráse a ctihodnej úlohe, mala červené pole s bielymi mínami, čo to prezrádzajúce. „Iba koks?“

- Táto ulica je plná lásky, pokiaľ viem, - bez bázne a hany povedala smerom k Jane.

Jane sa narovнала, venovala žene dlhý, veľmi dlhý vyzývavý pohľad.

- Ak tomu rozumiem dobre, vy ho milujete, ale platíte mu kurvu, ktorá jeho mŕtveho vtáka oživuje ako šialenec, zatiaľ čo vy sa smejete zo života v aute plnom koksu?

Krásna žena skamenela vo výkriku:

- Kurva!

Prešla si po nose rukou ako zbabelec.

Černoch sa pri mne uškrnul.

- Je dobrá, - pošuškal mi.

- Čo si to dovoľujete?! - zvýraznil zo sedadla v aute vozíčkar-boxer.

- Nedovoľujem si nič výnimočné... pane. Súdiť vaše utrpenie nemôžem. Ale... cítite vôbec niečo, keď...

- To je moja vec!

- Potrebujete pri tom slová tej ženy... alebo iba jej plač a ston?

- Toto je už vrchol! - zakvílila krásna žena. Hoci stála, zakričala smerom do vnútra auta: - Poďme, nech to máme čo najskôr z krku!

Jej boxer sa však na ňu z auta oboril ako obor slov.

- Stíchni! Čo si to dovoľuješ?!

Žena rýchlo buchla dverami, zaznel kovový zvuk, venovala nám jeden pohľad sexuálne nevyužitej krásky, ktorá lásku nestretla ani na dne postorgazmických-kokaínových večierkov.

Urobila päť krokov samoty a opovrhovania všetkým od zadnice auta smerom do ulice, na ktorú nebola stavaná. Potom zastala. Prešla si rukou po dlhých, hustých čiernych vlasoch. A ako stála, neistá, porazená - rozplakala sa.

Jane sa na ňu pozerala s nemým úžasom.

Z auta zaznelo:

- Vypni motor. Pomôž mi na vozík.

V diaľke, o dve budovy ďalej, sa otvorili dvere, na terasu udržiavaného podniku Zlatá mušľa vyšla blondína, upravená ako mopslík pred výbuchom Etny. Spolu s ňou vyšiel na svetlo Božie upravený muž s ulízanými vlasmi a sakom od dávno mŕtveho Versaceho. Šéf podniku, mafián Carol, ktorého otec večne obdivoval Lewisa Carrola a jeho knihu Za zrkadlom o Alici. Carol bol šikovný mafián, vyštudoval Yale, ale v podstate bol psychopat, ktorý bil ženu a deti, lebo jeho narcizmus sa obrátil proti

nemu a stal sa z neho pijan, sukničkář a šialenec, schopný vyťahnuť revolver aj vtedy, keď sa mu nepáčil tvoj vtíp o sliapkach a zrne.

Blondína uvidela stáť auto pred mojim podnikom. Rýchlym krokom za prítomnosti Carola sa pobrala privítať svojho najlepšieho zákazníka.

Jane sa otočila smerom k prichádzajúcim. Černoch si čosi nezrozumiteľné zabľabotal a Marianne si začala obhrýzať nechty.

Blondína sa snažila tváriť dôležite a inteligentne skurvene, čo jej chvíľu aj vychádzalo. Opäť som zacítil jej parfum, trochu ma naplo, najmä pri spomienke, že som sa s touto ženou miloval ako zbabelec pudu.

- Čo sa to tu deje, miláčik? - piskľavým, teatrálnym hlasom zanôtila smerom k práve z auta vynášanému boxerovi. Vynášal ho statný šofér, ďalší černoch v podsvetí plnom bielych golierikov.

- Vystupujem... - odpovedal jej nezaujato. Premeriaval si Jane, čo blondíne na pokoji nepridávalo.

Krásna žena sa pomaly, so slzami v očiach, ktoré skôr patrili drogám ako realite jej trápenia, presunula späť k zadku auta. Oprela sa o kufor nádherne upravenými rukami s fialovými dlhými nechtami. A zvesila hlavu.

- U nás si vítaný. Prichystal som ti darček... Dnes na uvítanie zdarma všetko, čo si budeš priať... - zaševľil do jeho uší Carol, jeho hlas sa však triasol skrytým sebaovládáním, ktoré ho stálo veľmi, veľmi veľa síl.

- Nechcem ťa uraziť, Carol môj. Ale možno je čas na zmenu... ženy. Ak chceš, tam vzadu je jedna žena, ktorá nevie ako milovať muža. Ja som ju to nemal ako naučiť. Môžem ti ju požičať na znak... priateľstva a... aby si si nemyslel, že ťa odmietam.

Zozadu zaznelo:

- Ty bastard! - krásna žena zrejme na viac nemala.

Carolovi sa roztriasli pery na ústach. A žmurkol pravým okom, celkom neovládateľne. Blondína stratila dych.

- Bude ti povoľná... Ver mi...

- Ako si... to... - Carol dal svojim roztraseným perám možnosť, ktorá však príliš nevyšla. No, Carol aspoň ako tak prejavil svoju inteligenciu, dobre vedel, že boxer je príliš silný, má príliš veľa kontaktov. Boxer bol vlastne ikona vyššej spoločnosti, ktorá sa pohybovala od zvrátených a vzdelaných mafiánov v oblekoch (ako napríklad Carol) až po právnikov, rockové a iné hviezdy. Väčšina týchto ľudí nevlastnila žiadne vnútorné svety – jestvovali len, keď boli s niekým, alebo sa predvádzali – alebo pracovali!

- Odchádzame! - zakričal do tváre užasutej blondíny, ktorá čoraz viac pôsobila dojmom vystrašenej sliapky, po ktorej prvý raz skočil kohút a ona nevie, čo kohút chce, keď nekikiríka.

Carol ju schmatol necitlivo za ruku a pohl ňou natoľko silne, že som sa zľakol, či z nej nevypadne prehriaty mozog.

Krásna žena plakala zúfalosťou, umývala slanou vodou zadnicu auta, čo auto nemohlo doceniť.

Prišlo mi jej ľúto. Videl som v nej bezbrannosť a pravdu mojej manželky, pretože tá žena bola mladá, príťažlivejšia ako manželka:

Len ďalšia kráska, stratená natoľko, že by som ju spolu s černochom určite rád pomiloval ako sa patrí - iba kvôli ľúlosti a krutosti zároveň.

- Postaraj sa o ňu a nech veľmi v aute nekričí... - akoby sa jej duša podobala gumenej Audrey Hepburn, tak necitlivo vyslovil boxer svoje slová smerom k šoférovi.

- Oni sa už o mňa postarajú... - a pozrel sa na Jane ako vykastrovaný buldog.

- Ste vítaní všetci... - so skrytou radosťou som pozval váženého hosťa do budovy.

- Nie. U teba chcem byť na to, ako zvyčajne, sám. Ha, ha, celkom sám... - opäť si premeral Jane zvláštnym pohľadom a potom sa ma spýtal ako zvedavý prieskumník, prichytený pri čine, ktorý nepatrí prieskumu:

- To je ako nová náhrada? Nič výnimočné... ale zdá sa, že má niečo ako mozog.

Jane ho prudko potlačila smerom k vchodu.

- Hej, hej... maličká... Pokojne, ja som tvoj pán, - prekvapivo, bez veľkého napomenutia, boxer krotil „filozofku“ za sebou.

- To sa uvidí... - zašepkala mu Jane.

- To sa uvidí... - rozosmial sa boxer.

Otvoril som dvere a občerstvila ma spomienka na muža, neustále sa húpajúceho na dverách v starom a opustenom hoteli. Usmial som sa pri predstave, ako spadol.

Aj keď som ešte pred chvíľou nenávidel život... Ach, ako málo niekedy stačí!

Prvý vošiel boxer, potom Jane...

Obzrel som sa, len tak znenazdajky, a uvidel som iba ďalšiu srdcervúcu scénu: Šofér pristúpil ku kráske, pobožkal ju ako citlivý boxer, ktorý má čas na K.O. až do trinásteho kola, objal ju a ona: sa k nemu natočila, bozk opätovala so zúrivosťou, plnou poníženia a bezbrannosti. Potrebovala sa niekomu oddať.

Ako som ich videl pri nastupovaní do auta, uvedomil som si život a smrť mojich spermií. Bolo mi ich ľúto, závidel som im a obdivoval som ich. Rýchlo som sa vrátil pohľadom a zmyslom k môjmu boxerovi a mojej Jane. Povedal som si, že radšej budem obdivovať ju.

Opitá Marianne sa snažila dostať k baru ako prvá. Asi jej zbytková hrdosť a morálka jej prikazovali, aby sa snažila obslúžiť vodičkara - ešte raz. Kývol som na černocho, ten, ako vždy, chápavý, ju mierne vykopol spoza pultu a bez jemnosti jej prikázal, aby zmizla do izby, pričom jej do rúk vložil fľašu nadbytočnej vodky spod pultu.

Jej pohľad sa možno aj podobal tváram tých dvoch milencov v aute pred bordelom. Zmizla v nenávratne svojho stratena. Len som sa modlil, ako stúpala hore po schodoch, aby sa jej výstup do výšin zabudnutia konečne podaril. Nesklamala. Vydržala ako sa na človeka patrí.

Boxera jej odchod nezaujímal, našiel zvrátené a buldočie zaľúbenie v Jane - každou sekundou v nej miloval tie slová, ktoré z nej vyšli pred bordelom? Jeho oči prezrádzali, ako dokážu byť starí muži na vozíčku osamelí. Alebo?!

- Môžeme už ísť?! - boxer sa prejavil smelo, rýchlosť jeho rúk pri pohybe vozíčka ku schodisku sa stala vyjadrením pretrvávajúceho pudu aj bez nástroja.

Jane sa obrátila na mňa s prosbou v pohľade.

- Môžeš sa prejaviť... - žmurkol som na ňu ako policajt v sekunde úplatku života.

Jane sa potmehúdsy zaškerila a opäť chytila opraty vozíčka.

Černoch ihneď urobil krok priateľstva, zdvihol vozík tvárou v tvár ku boxerovi, ten ho zvrátene hladil pri ceste hore po vlasoch. Úškrn za úškrnom predvádzala naša trojica pri ceste hore.

Keď skončili, černoch bol tromi krokmi späť a nalial si pohár.

- Ona asi netuší, čo ju čaká... - pomedzi sklenený pohár a pery vyslovil - spokojne.

- Skúšky sú ťažké. Obstojí len najlepší.

Znovu som sa cítil ako kráľ nemorálnej krajiny.

Snažil som si čo najlepšie predstaviť, čo sa deje „tam hore“, ale... Videl som iba výsledok.“

VII.

(„Tam hore sa stalo toto“ – a rozprávač používa slovník a zaužívané frázy bratov, lebo má rovnaký psychologický profil ako oni:)

Jane obozretne otvorila dvere miestnosti, v ktorej ešte nikdy nebola. Otvorila dvere, ktoré si želal, aby otvorila. Miestnosť bola vyprázdnená, iba jedna stolička, stôl bez obrusu a posteľ.

Vozíčkar zastal bez úsmevu pri posteli, rukami sa podoprel a ťažkopádne sa presunul na posteľ. Vozík mu pri presune trochu poodišiel, Jane zakročila, vozík podržala.

Boxer si oprel hlavu o ruku. A začal nenásytne pozorovať Jane.

- Vyzleč sa, - povedal pokojne a sebaisto.

Jane sa vyzliekla bez modlenia, s vážnou tvárou.

- Tvoje prsia ovísajú...

- Áno, a čo má byť? Hrať sa s nimi dá...

- To uvidíme.

- To veru uvidíme.

A zasmiali sa obaja, pravda, každý inak. Boxer s istotou muža s veľkým prirodzením ega, Jane ako zatrpknutá milenka s malou a odmietavou vagínou.

- Tak... A teraz ma vyzleč.

Jane poslúchla, vyzliekala boxera ako sestrička už takmer mŕtveho človeka.

- Preboha, jemnejšie! Čo som?!

- Takmer mŕtvy človek, - Jane to vyslovila s nesmiernym chladom.

- Čo?!

Všetky veci, ktoré vyzliekla, odhodila natoľko ďaleko, aby ich nemohol dočiahnuť.

- Čo to, kurva, robíš?

- Idem ťa duševne znásilniť. Potrebuješ to. Vážne.

- To je súčasť nejakého nového programu?

- Presne tak, upokoj sa, - výraz ženskej tváre sa podobal na výraz levitujúceho mnícha, ktorý nikdy nelevitoval pre ženy.

Jane potom vstala, našla svoj stred miestnosti a začala stáť s úsmevom Satana pred Bohom. Alebo opačne. (Sú to len ľudské mená, samozrejme...)

- Prečo žiješ a čo chceš ešte dosiahnuť?

- Čo?! - tento raz to „čo“ vyznievalo ako signál sebaobrany.

- Teba sa nepýtam. Rozprávam sa s tvojim prirodzením...

- To... nemyslíš vážne!

- Mlčí... Vyzerá... že už je po smrti. Dobre. Ak chceš, môžeš za neho odpovedať aj ty, posmrtné.

- Šibe ti... Tá blondínka...

- Mlčí!!! Tá ťa nikdy nepochopí a ani sa nebude snažiť...

- Nevyzeráš na osemnásť, tak mi tu prestaň trepať o pochopení! Načo chápať... iných!?

Kričal ako zmyslov zbavený. Žeby strácal aj svoj posledný zmysel... prečo žiť, keď nemohol dostať svoju hru?!

- Načo sa chceš so mnou milovať, keď ma určite neoplodníš?! - spýtala sa ho s jasnozrivosťou akéhosi vševeda.

- Prečo sa šukajú kurvy?! - vyštekol ako Darwin kričal bolesťou v okamihu tvorenia evolučnej teórie ako fundamentalizmu pravdy...

- Nie som kurva. Som mysliača bytosť, ktorá chce všetko využívať len tak... ako bolo stvorené a prečo bolo stvorené...

- Si kresťanka alebo čo?! - skrivil tvár, bolesťou a zároveň asi aj šokom, boxer.

- Nie... našťastie.

- No, to som si vydýchol.

Nastalo pochybné ticho.

- Chceš sa dotknúť mojej vagíny?

- Chcem.

- No vidíš. To je správna odpoveď, ak chcem, aby bola správna..

Pristúpila k nemu, pomaly, zastala meter od neho.

- No tak, čo čakáš. Chcem ju cítiť.

- To nepôjde. Nie som kurva. Chcem ti pomôcť, lebo všetci ťa používajú iba ako kýblik kakačiek, - a Jane sa sama pousmiala nad svojim slovníkom.

- Neser ma!!! Za všetko si platím, nikto ma nepoužíva ako nejakého „hej, pod' sem“!

- Prečo žiješ s tou ženou...? - Jane si dala ruky v bok!

- Ale už ma fakt vytáčaš!

- Prečo s ňou žiješ?! Platíš aj jej?

- Samozrejme... Nie som idiot!

- A čo by si robil, ak by si nemal žiadne peniaze?

- To je... dievčatko... príliš zbytočné. Príliš! - boxer sa s vypätím posadil, jeho svaly na rukách prezrádzali, že dlho držať kolos tela nedokáže.

- Miluje ťa vôbec niekto? Máš ten pocit?

- Prestaň! Chcem si platiť za ilúziu, nie za pravdu. Chápeš?

Jane si sadla pred neho. Sadla si nahá na zem. Sadla si pošvou pred jeho tvár, ibaže tak, že ju nemohol dočiahnuť.

Rozkročila nohy.

- Nerob to. Je mi z toho smutno. Keď to robíš takto, - boxer prekvapivo zmenil vyjadrovanie.

- Aha. A ja to iba robím čo najúprimnejšie. Myslím pri tom aj na seba, - a poklepkala si prstom po čele.

- Na seba? Ako... ako to myslíš?

- Ty používaš peniaze, ja používam peniaze. Ty chceš použiť mňa... Ja chcem uvidieť tvoju dušu... Tak sa dohodnime.

- Čože?!

- Nie, nesprávna otázka... - ľad a ostrosť vyžarovali z Jane. Spustila:

- Dám ti otázku. Ak mi odpovieš úprimne a garantujem, že ja úprimnosť cítim, ty si budeš na minútu som mnou robiť čo chceš. A potom príde ďalšia otázka a ďalšia odpoveď, - Jane rozpaľovala jeho oči neustálym sexuálnym podtónom.

- Ty zneužívaš môj posledný sen?! - boxer skríkol ako nejaký filozof na úteku.

- Volá sa to iba pud... Môžeme začať? - Jane si prešla jazykom po perách, pomaly, ako skutočná žena bez zábran, navlhčila si prst.

- Mô-že-me?! Mal si pocit... že si niekoho naozaj miloval...?

- Vlastne... ja už nechcem... - boxerov prvotný ironický úškl'abok vystriedala tvár bez výrazu. Dlho váhal, dokonca mu nachvíľu oči skĺzli z tela Jane do zľahka pootvoreného okna.

- Asi... Nie... Nemiloval som nikdy nikoho tak... ako som chcel... aby mi to pomohlo byť lepším mužom... boxerom... Vlastne, klamem! Miloval som boxerov... po zápase, keď prehrali... so mnou... Žeby som nikdy nemiloval?

- Dobre, to stačí. Čo chceš? - spýtala sa ho ako sa pýta klaun dieťaťa: čo ešte chceš pre tvoj úsmev?

- Ja? Mi-milovať tvoj prsník.

Vstala, podišla k nemu a rýchlejšie, ako si stihol uvedomiť, mu dala prsníkom facku, malú, nevýraznú, křčovitú - ale facku.

- Čo to malo znamenať?

- Presne takto si chcel milovať môj prsník, pretože ty vlastne ani milovať nevieš, pokiaľ v tom nie je úder...

Boxer na ňu vytreštil oči. Zažmurkal a len-len, že sa dokázal nadýchnúť.

- Nevie, či sa mám smiať alebo plakať, - opäť sa nadýchol, až to miestnosťou tak zavzlykalo. - No, ešte mi povedz... že som vlastne nikdy nemiloval ženy ako muž... ha, ha. Ja... vieš, ja som kedysi... naozaj... stával v ringu! A tam sa ma nikto nepýtal, či milujem box! A ja som víťazil, ak som nechcel prehrať. Také to bolo jednoduché! Robil som to pre lásku k tomu, kým som sa tam stával, ale áno... Aj... aj preto, aby som mal peniaze... slávu... A potom prídu vždy... ženy. Tu sa oplatí len vyniknúť! Niekedy nemusíš vedieť, či miluješ... Niekedy mužovi stačí milovať ženu ako muž... ako boxer! - a odkašľal si ako si boxer odplúje krv po ďalšom kole.

- No vidíš, a to som sa ťa ani nič nepýtala, - a pritom všetkom si sadla ešte raz pred boxera.

- Ďalšia otázka. Máš nejaké deti?

Boxer sa po dlhšom čase usmial slobodne a bez stresu.

- Mám... Dve. Synov...

- A...

- Čakaj, čakaj. Jedna otázka, zlatko.

Jane ihneď stíchla. - Áno, máš pravdu. Čo chceš?

- Aby si si sadla tvojou kundou na moju tvár. A nechala ma, aby som ti ju slobodne vylízal.

Jane sa s vážnou tvárou, ako diplomatka na rokovaní o prepustení najväčšieho vraha storočia (ktorý zabíjal iba ľudí, ktorých láska zmenila k lepšiemu...) z väzenia, postavila, prešla si rukou nespelo po rozkroku. A rýchlejšie ako pomaly sa vyhupla na posteľ, nad boxera, ktorý práve mohol popustiť v zúfalom držaní svalov na rukách. Klesol hlavou na posteľ a so šťastným výrazom, že dosiahol, čo chcel ešte predtým, ako to dosiahol, čakal.

Jane zrazu rýchlym pohybom, ako lietadlo bez vysunutého podvozku, klesla, až to zaváňalo nekontrolovaním rýchlosti klesnutia, na tvár boxera, až to buchlo mäsom o mäso.

Žena zakryla mužovi ústa, nos a oči. Tlačila s veľkou silou, vrtela zadkom ako keby ho chcela udusiť, pomstiť sa za všetky ženy sveta. Muž nemohol kontrolovať čo len jediný nádych-výdych. Po dlhom čase, môžeme sa dohadovať, či po tridsiatich sekundách, vyletela mužova pravá ruka a zasiahla ženu do chrbta veľkou silou, ale žena držala - každá bezcitná by na ňu musela byť hrdá. Pohla s ňou až druhá boxerova ruka. Žena z neho spadla tvárou na posteľ. Rýchlo sa postavila, s bolesťou

na tvári a s ľahka viditeľnou krvou na prirodzení. Utrela si, čo on spôsobil. A ešte si aj prešla rukou po čele.

Muž hneď na to dostal zo seba niekoľko uvoľňujúcich nadáviek.

Žena, ako ho počúvala, zdalo sa, že každá nadávka jej robí akosi neopísateľne dobre.

- Ty!!! Ty si... tu... skončila! - zareval, bodnutý malou ihlou jej duše priamo do srdca.

- Ja?! Urobila som len to... čo si presne chcel... Tak... len tak... ako to cítila tvoja príšerne a lútostivo znásilnená duša.

Muž si zatiaľ zbesilo utieral pošvový kal z tváre - nenávratne.

- Psychopat! - odpľul si pred ňou.

Žena začala behať okolo postele a vždy v pozícii, kedy bola za jeho zátylkom, hoci sa snažil otáčať ako to len išlo v jeho obmedzení, ho buchla po chrbte.

- Trp! Trp!!! Aby si precitol z tvojho narcistického utrpenia do utrpenia tohto sveta!!!

Zopárkrát ju takmer chytil, no čoskoro jeho ruky nedokázali držať krok s jej otáčaním, a podopieranie bezvládneho tela sa stalo čoskoro neudržateľným. Opäť klesol chrbtom do ležiacej polohy. Začal ťažko dýchať.

Žena si zase raz sadla do zvrátenej polohy. Ešte viac rozkročila nohy. Oči boxera však nemohli v ležiacej polohe vidieť jej dokúsané prirodzenie. Žena sa vzhľadom na predpokladanú bolesť držala viac ako statočne.

- Tak čo, ďalšiu otázku? Alebo na dnes stačilo?!

Boxer žene odpovedal spíškou poetických zvráteností, za ktoré by sa nemusel hanbiť ani Bukowski na vrchole žiadostivosti.

- Dobre, dobre... Stíchni, ty zbabelec. Na dnes teda stačilo... - bolestivo sa zdvihla zo zeme, a tak ako ju stvoril Boh (v jednej zo svojich priemernejších hodín stratených ideálov) opustila - za stáleho povzbudzovania nadávkami - miestnosť. Jej tvár by sme mohli prirovnať k nerozhodnému boxerskému zápasu, ktorý bol prerušený bielym uterákom niektokej z duší, len televízne kamery neboli schopné zachytiť, ktorá strana biely uterák hodila do ringu. Buchla dverami, násilne.

VIII.

Môj brat pokračoval, a mne bolo čoraz viac jasné, že láska, ktorú nevieme definovať, si vyberá svoju daň:

” - Čo tam s ňou, preboha, robí? - Eli sa s vystrašenou tvárou započúvala do kriku nad našimi hlavami. Netuším prečo, ale Jane som veril a ešte aj pri zbesilom mužskom kriku som nepreciľoval neudržateľné obavy - iba sťažka udržateľné.

- Otázka skôr stojí tak, že čo tam ona robí s ním... - a pohárik, naliaty černochoom, som použil ako citovú barličku pre všetko.

Černoch sa postavil, zdvihol hlavu k nebesiam bordel.

- Mám tam zájsť?! - spýtal sa ako citlivý pasák.

- Nie! - vykrikol som, neovládateľne a ešte viac bez citu k môjmu bordel. Nemal som pre „nie“ vysvetlenie.

Ozvalo sa zbesilé udretie dvier. Nech už sa tam stalo čokoľvek, prežila - pomyslel som si.

Unavené a zhypnotizované... kráčalo ženské telo po schodoch - k nám. Nahá vo svojej kráse. Krvavé stehná a manická ženská sila v krikú, ktorým nás vítala:

- Jedno z najlepších milovaní v mojom živote! Nikdy som nevidela tak zničeného človeka, ktorý sa snaží žiť tak obyčajne... Až z toho ide strach!

Onemeli sme. Dokonca ani černochoch nemal síl podísť k nej bližšie - keď už stála pri nás. Oči sa jej leskli bolesťou alebo prekvapením alebo ľútosťou - alebo postorgazmickým stavom? Kto vie?!

- Čo sa tam stalo?! - pomaly, bez istoty „chrániť“ za každým okolností moje princezné“ som sa spýtal.

- Čo ti to urobil?! - rýchlejšie, s oveľa väčším precítením v hlase sa spýtal černochoch.

- Bože... - preglgla Eli. Pristúpila k Jane a objala ju. Jane ju odstrčila.

- A čo ste sa už všetci zbláznili?! - prekvapivo nás oslovila normálnym hlasom.

„Krvavá a zneuctená“.

- Dajte mu ešte chvíľu. Kým sa spamätá. Potom zájdi pre neho. Musí sa spamätať. Toto... - ukázala na svoje telo, - ešte nezažil, - a vzápätí si poklopkala po čele. - Potrebujem nejaký silný alkohol bez cukru. Rýchlo, - a zaškerila sa úškľabkom hodným Nobelovej ceny mieru voči všetkým mužom.

- Jasné, jasné... - so slušnosťou muža, ktorý pochyboval o slovách, ktoré práve začul, černochoch vykonal, čo mal.

Jane mu až podozrivo rýchlo zobrala nápoj z rúk a bez očného kontaktu s nami, si obsah pohára vyliala na rozkrok. Jej tvár prezrádzala, že by mohla byť sestrou Ježiša.

- Ako ti... to spravil?! - spýtal som sa ako sa lekár (na dôchodku) pýta ženy, ktorú miluje v bolesti, ktorú jej nespôsobil.

- Dušou... Ale pomohlo mu to. Našťastie... ešte ani on nevie ako. Bola to šoková terapia. Presne, ako sme sa dohodli.

Vypleštil som na ňu oči. Zatiaľ čo John a Eli vypeštili oči zase na mňa. Na svoju obhajobu - pred nimi - som nepovedal vôbec nič.

- Chodte pre neho... Objaja. Na sekundu s ňou potrebujem byť sám... - a mykol som hlavou, aby už vypadli, aby priniesli obeť ako vraha.

John sa súcitne pozrel na Eli a Eli sa súcitne pozrela na Johna. Kráčali hore ako víťazi.

Jane sa ľutovala v bolesti, aspoň tak pôsobila.

- Tak čo sa tam stalo?

- Potreboval nazvať svoje utrpenie. Nazval ho mnou, nazval ho tým, čo som mu urobila.

- Nerozumiem ti... - zacítil som jej bolesť, na ktorú som nebol pripravený.

- Akoby si nikdy nebol tým, čím si. Tu nikto nikomu nerozumie, - dotkla sa roztrasenou rukou pošvy, jej tvár sa ešte viac skrivila. - Mám chuť urobiť si to celkom sama a v tme. A vidíš... teraz nemôžem.

- Niečo s tebou je... a ja neviem čo.

Zaškľabila sa. Pokrútila hlavou.

- Možno by som ti mala urobiť to, čo jemu, aby si pochopil viac.

- Možno...

Zhora sa ozval pomalý monotónny zvuk, vznikajúci pri tlačení vozíka. Inak trojica zostávala ticho. Boxer sa zrejme odmietol dať obliecť, lebo Eli v rukách zvierala jeho oblečenie. Tvárila sa ako matka Tereza pri poslednom človeku, ktorého kedy použila pre svoju duševnú očistu.

Jane zdvihla hlavu, oblízala si krv na rukách.

Ešte počas cesty dolu po schodoch sa boxerovi a Jane stretli oči. Obaja mlčali. Ich tváre boli nemenné.

- Nechajte ma... - grandiózne zakončil cestu po schodoch boxer. Potom sa pomaly presunul k Jane, zastal oproti nej, medzi nimi bol iba stolík plný alkoholu.

- Dnes už žiadne otázky, - trpko a výrazne precedila medzi zuby

- Ďakujem, - povedal, akoby stál nad hrobom niekoho po kom zdedil veľa, veľa peňazí.

- Zaplatím dvojnásobok, len tak z recesie... - obrátil sa strnulo na mňa. Neodpovedal som.

- Dnes neplatíš nič. Je to na účet podniku.

Černoch a Eli sa so spýtavým pohľadom zaborili do mojich očí.

- Dobre... Ale pýcha je na jej strane... he, he... Nech sa dá zajtra do poriadku. Pokračujeme, ale tento raz sa budem pýtať ja...

- To sotva... - zaprotestovala Jane.

Boxer sa jej častejšie, ako do očí pozeral do... Úprimne ma to hnevalo a ja som nevedel prečo.

- To sotva. Stretnutie s takým ťažkým pacientom, ako si ty... ponúkam iba raz za týždeň. Treba si zvykať.

Boxer sa hlasno zasmial, v jeho smiechu však bola beznádej, samota a ešte veľa depresívnych zamyslení sa nad svetom a prežitím v ňom.

Černoch ho vyviedol von za spoluúčasti mojej maličkosti.

Veľké čierne auto sa prekvapivo natriasalo ako rakva plná červov. Vychádzali z neho tlmené vzdychy rozkoše. Boxer skrivil tvár a z jeho očí vyrazili slzy.

- Prosím, privezte ma bližšie... Ešte... ešte... až k prednému oknu.

Černoch splnil, čo otrokár žiadal.

- Rozbi to skurvené sklo. Urob to pre invalida, - a s očami skamenelého piatimužika bez lásky poprosil starého Johna ako starí a impotentní prosia najťažšie kurtizány, aby im dali zabudnúť za všetky peniaze, ktoré si ušetrili na svoj pohreb.

Černoch sa pozrel na mňa, ja na černocho. Mal som chuť vozíčkara zabiť, ale len by som skrátil jeho bolesť. Nechať ho nažive, to bol môj trest.

Podal som Johnovi jednu z bejzbalových palíc, ktoré boli prichystané pri vchode pre prípad výskytu agresívnych vlkodlakov, plných spermatu.

John neváhal a s bolesťou, ktorú v sebe dusil pre prípad núdze, začal rozbíjať ako básnik píše svoje básne úniku. Každým úderom sa tvár boxera vyslobodzovala a bola pokojnejšia a pokojnejšia.

Z auta sa ozval krik a tieseň. Otvorili sa dvere na zadnom sedadle a vyletel z nich nahý čierny junák s veľkou atrapou mužskej duše. Eli na schodoch len zažmurkala, keď uvidela tú atrapu.

Ihneď, ako mladý veľký černoch uvidel svojho majiteľa, zmiernil svoj nadržaný výraz a revolver, ktorý zvieral v rukách ako zviera okamihu, zvesil k zemi. Nebolo to všetko, čo z jeho strany pomaly padalo k zemi.

Z auta sa ozval ženský plač. So slovami nenávisti a skrytej rozkoše.

- Ani... toto mi nedovolíš... Ani toto!

Boxer sa začal smiať tak uvoľnene a slobodne, že som sa musel pozrieť na Eli, aby som mu nevrazil.

Z auta vyšla, rovnakými dverami ako mladý černochoch, nahá žena s telom, ktoré by sme mohli ukazovať mimozemšťanom, ak by sme chceli niečo dokázať.

To telo ma odzbrojilo, iba boxer akosi zvažnel a v očiach sa mu zase raz objavili slzy. Žena sa na nás pozrela a najskôr si uvedomila svoju silu v evolučnej stratégii - a v ľudskej duševnej pantomíme.

Akosi nadnesene si kľakla pred černochoch, Jeho tvár sa vystrašila, ale neodstrčil pannu okamihu. Zobrala mu atrapu atráp do úst a s neuveriteľne ľahkými pohybmi sa vysmievala celému svetu a umelej morálke.

Boxer sa chytil kolies vozíčka, rozbehol sa čo najrýchlejšie a s čo najdesivejším pohľadom oproti slečne a junákovi. Junák nechal boxera, aby vrazil do ženy, jeho atrapa tým taktiež inkasovala úder, no žena ju duchapľne vypustila skôr, ako mohlo byť neskoro. Spadla na zem, jej prsia stlmili náraz. Boxer však v okamihu do nej začal vozíčkom prirážať, takže žena kričala bolesťou. Boxer sa zúrivo rehotal.

Junák si zrazu zakryl prirodzenie. Žene nepomohol, len sa smutne prizeral ďalšiemu duševnému znásilneniu tohto sveta.

Tromi rýchlymi krokmi som podišiel k boxerovi, udrél som ho a zhodil z vozíčka tak násilne, až som sa sám začudoval. Žena stále kričala. Nerozumel som jej krik.

V sekunde, v ktorej boxer dopadol na zem, začal kričať bolesťou - a s Božou zvrátenosťou... „Boh, ktorý dopustil v slobodnej vôli človeka až príliš neslobôd:“

- Konečne cítim bolesť, matka... Ja cítim bolesť! Bolesť! - smial sa, plakal, krivil tvár, opäť sa smial.

Žena si zakryla tvár rukami, už len plakala. Jej prsia sa pri obrátke na chrbát čneli priestorom. Popri šialenom prejave života v boxerovi sa napätie ešte vystupňovalo, keďže jedna z jeho slobodných rúk ju s nesmiernym trasením chytila za najbližší prsník. Žena sa mykla, ale jeho ruku neodhodila. Jej plač sa ešte zvýraznil, zatiaľ čo boxer sa znovu rozrehotal ako parašutista, ktorý meter nad zemou predsa len našiel záložný padák.

A stalo sa niečo, čo sa stáva len v rozprávkach o dobre a zle:

Eli, akoby si vôbec nevšimla dej, podišla k peknému černochovi. Obišla zasnene všetky ostatné kolibríky beznádeje a čo najpomalšie, čo najcitlivejšie objala junáka.

Chytila ho za ruku, ktorou si chránil prirodzenie pred svetlom sveta. Zasnene sa tam pozrela. A so slzou v oku prehovorila, práve vtedy, keď sa boxer hral s prsníkom nahej ženy ako so softvérom pravdy a poznania:

- Občas potrebujeme iba takúto ľútosť... Dám sa ti... Túžim po tebe... Prosím, poď so mnou a neodmietni ma. Prosím...

Odstrčil som Eli od černochoch, ten za ňou v postkokaínovom opojení načiahol ruku.

- Zdarma môžeš... Ale nie u mňa. Jasné!

John pokrútil hlavou, stál nad boxerom, hneď vedľa mňa, a pozoroval ruku boxera, akoby bola jeho rukou.

Nahá žena už neplakala ako batola pre výkaly, už stonala ako žena, ktorá vie, že kokaín, ničota, spoločnosť a poznanie nie sú opozitom v jej navretom prsníku.

- Potrebujem dokončiť... - šepkala.

Boxer, hoci mu znovu začala vytekať slza, chrapčavo prikázal mladému černochovi:

- Urob jej to, ale pritom sa ma dotýkaj... aby som cítil jej skurvenú dušičku!

Tvár mladého sa potešila v marazme, kľakol si a...

John si odpľul.

- Tu nebudem stáť... len to tak... - schytil Eli. - Chceš to? Tam... vzadu...

- Nie s tebou. S ním...

John sa pozrel na mňa, kývol som mu hlavou.

Eli sa odula, ale vedela svoje o svojej potrebe, o Johnovej potrebe. Veru, nebola rozmaznaná príležitostným sexom.

Prišlo mi zle. Boxer stále ležal na zemi, mladý černochoch sa ho dotkol, rukou mu chytil tvár ako bábike na smetisku. Boxer vydal podozrivý zvuk, ale plač to nebol.

Mladá žena začala odriekať akúsi modlitbu.

Eli zrazu chytila Johnovu ruku. John nemohol uveriť svojmu šťastiu.

Zdesený a ponížený som sa vrátil do miestnosti. Jane stále sedela na gauči, s pohľadom šialenstva.

- Moja terapia teda práve začína účinkovať... lepšie, ako som si myslela... Podľa toho, čo som počula...

Stál som oproti nej.

- Si jediná žena, ktorú práve nechcem pomilovať. A ja neviem prečo.

- To asi preto... že by si musel milovať aj moju dušu. A to býva veľmi náročné...

- Bolí ťa to?!

Ale Jane sa iba ledabolo pousmiala a odvrátila hlavu. Pozorovala ako Eli s Johnom kráčajú rýchlo, plní plnosti sekreťov, ktorých sa treba zbaviť v sebaobrane, hore po schodoch. Prišlo mi zle, znenazdajky ma naplo. Zvonku sa ozývali zvuky pekla a predou mnou sedela veľmi inteligentná žena... ktorej inteligencii sa mohla vyrovnáť akurát tak jej stratenosť... Alebo?!

Spomenul som si, ako mi prednosta policajného úradu, keď si prerátaval úplatok, povedal z očí do očí ako brat bratovi:

- Všetko je v podstate dovolené, len žiadne vraždy... A hlavne sa vyhýbaj súložiam klientov na ulici... To by nebolo dobré.

Pousmial som sa. Aspoň dajako som sa dokázal potešiť, ale aj tak som si musel z tváre odohnať rýchlym pohybom slzu.

Sadol som si k Jane.

- Bude to pôsobiť zvláštne, ale nehnevaj sa na mňa. Ja iba potrebujem niekoho pobožkať. Nepotrebujem cítiť telo... ale dušu. Potrebujem... - a nahla sa ku mne. Nedokázal som tomu zabrániť. Nechcel som tomu zabrániť.

Pobožkala ma pomaly. Nevzrušilo ma to. Jej dych mi pripomínal alkohol.

- Nepotrebuješ sa obliecť? - spýtal som sa citlivo, ako manžel po tridsiatich rokoch, ktoré si nepamätá.

Do miestnosti vstúpil mladý nahý černochoch. Nahý a zbytočný v pohľade.

- Môžeme sa tu ešte umyť... ? Šéf sa potrebuje umyť...

Nepovedal som nič, iba som kývol hlavou.

Do miestnosti vzápätí vstúpila nahá žena, s bielou metaforou okolo rozkroku. Tlačila vystrašeného boxera, ktorý sa vyhýbal pohľadu Jane.

- Pozri sa na mňa... - jednoducho a bez namyslenia sa mu prihovorila Jane.

Jediná odpoveď pochádzala z očí mladej nahej ženy. Jej pohľad bol ešte zvrátenejší, ako prednedávnom.

Ako vchádzali všetci spoločne do kúpeľne, spolu s Jane sme počuli iba ticho, ktoré prerušila až Jane:

- Ježiš aspoň vedel... prečo sa nechal ukrižovať...

Nevedel som komu z nich to povedala. Jej tvár ma konečne začala priťahovať. Nahol som sa k nej, ale ona ma odstrčila.

Umývali sa dlho. Z hora sa ozývali dobre známe zvuky, zbavené poetiky. Mlčali sme. Niečo medzi zápachom a vôňou, čo vychádzalo z jej rozkroku ma čoraz viac znepokojovalo.

- Ale už sa choď obliecť... Potrebuješ sprchu.

Postavila sa, nanešťastie, práve v okamihu, v ktorom skupina okolo boxera vychádzala z toaliet.

- Choďte pre ňu! - ostro rozkázal boxer.

Nahý, pekný, odvážny idiot-junák prišiel so zbraňou - revolverom k Jane.

- Pôjdeš s nami... - povedal to, akoby trpel.

Jane sa zasmiala. A pozrela sa na boxera.

- Ty si ešte nepochopil.

Rýchlo som sa postavil, ale junák ma jediným pohybom ruky vrazil naspäť do „sedacej polohy“.

Nahá kráska štyrmi kukučimi krokmi priskočila k Jane a strelila jej veľmi silnú facu ženskej pomsty. Jane sa zaknísala a len tak-tak, že nespadla. Chcel som ju chytiť, ale junák ma udrel revolverom po ruke.

- Počula som... Teraz zase teba čaká odvetá, zlatko, - skutočne ako kukučka jej kráska, už bez bielej metafory v rozkroku, zakukala do uší.

- Pôjdem s vami... Dovediem ťa tam, odkiaľ niet návratu pre tvoje srdce.

Nahá kráska sa začala smiať, viac s ironickým podtónom ako úprimne. Boxer len sklonil hlavu a krútil ňou ako ruský alkoholik po prvej dávke americkej vodky.

Junák ju schmatol za ruku, nebral ohľad na jej stav, a sunul ju ako valec pred sebou.

Znova som vyskočil, snažil som sa nasledovať jeho kroky až k východu. Nechal ma, až som nakoniec pocítil ženskú ruku (podľa intenzity tlaku) na mojej zadnici. Ruka smerovala až k mieškom. Rýchlo som sa otočil.

Nahá žena ma automaticky pobozkala, podobným spôsobom ako ma junák zatlačil do sedacej polohy. Jej ruka zamierila späť k môjmu osamelému penisu, odstrčil som ju, znova ma násilne pobozkala, cítil som jej prsia, odsotil som ju raz a navždy. Začala sa smiať, keď klesla na kolená boxerovi.

V okamihu ju chytil za obe prsia. Ich násilnícky smiech ma natoľko odzbrojil, že som sa otočil až za niekoľko sekúnd. Cítil som sa ako v poslednej bráne pekla.

Vybehol som von, videl som, ako sa junák slobodne dotýka ovisnutých prsníkov Jane a ona mu nehovorí... pochabé nič. Len mala zvesenú hlavu. Zrejme ma ucítila, zdvihla hlavu, hoci ruky junáka stále páchali zločin, a usmiala sa:

- Neboj sa... Idem získavať nových zákazníkov!

Junák iba pokrútil hlavou a vsunul ju „takmer citlivo“ do auta. Keď zatváral dvere, pozrel sa na mňa a so slzami v očiach stále krútil hlavou.

Niekoľko ma zozadu „takmer citlivo“ odstrčil. Bola to stále rovnaká žena, so stále rovnakým pohľadom opustenia. Prekvapivo (sám seba som prekvapil) som nerobil problémy, urobil som jej (a tým aj boxerovi) miesto.

Keď okolo mňa prechádzal boxer, potľapkal ma po zadku.

- Zachraňujem ti podnik... Zachraňujem ťa pred šialenosťou jednej ženy... Mal si to tam hore vidieť. Ešteže som inteligentný a viem, že ty za to nemôžeš.

Zúfalo som zostal visieť v prázdnote. Vyšiel som s nimi von - až k autu.

- Neboj sa o ňu. Postaráme sa o ňu, ako o kurvu. A vrátim ti ju len tak, ako sa kurvy vracajú, - zase mi položil ruku na rameno.

Takmer som sa rozplakal. Môj cit a obdiv k žene, ktorú práve „zatkla“ odvrátená strana spoločnosti a jej súd evolúcie, sa vyšplhal do výšin, kde ani muž už viac nie je mužom.

Automobil odišiel, tmavé okná iba odzrkadľovali moju tvár.

Plakal som. Nikto ma neobjal, ani moja duša.

Vrátil som sa do miestnosti s barom a konečne som precítil moju samotu až natoľko, že som si na dne môjho citu vytiahol penis. Nenávidel som ho, ale musel ho použiť ako majiteľ bordelu. Masturbácia ma opäť raz ukrižovala zaživa.

Keď som utieral moje semeno, ozvali sa kroky z jediného poschodia bordelu. Nieкто sa pokúšal zísť po schodoch, ale išlo to pomaly.

Ako som nenávidel svoje spermie a svoju otrockú prácu, stará spitá barmanka prišla až ku mne.

- Stará dobrá vôňa muža... ktorý...

- Mič...

- Ukáž! - a jej dych a šialenstvo v tvári som precítil až ku koreni predchádzajúceho umelého orgazmu (potratu).

Kľakla si. Prišlo mi zle, naplo ma. Musel som pred ňou utiecť. Potreboval som mladú ženu, ktorá ešte dokáže milovať ako umelecké dielo, ktoré nevie, že je strojom na zabudnutie.

Ušiel som do izby.

Počul som plač starej ženy. Moje srdce bilo veľmi, veľmi rýchlo. Chcel som zavolať na políciu, ale iba by ma vysmiali.

Ľahol som si na posteľ, a môj penis sa stal znovu raz zhmotnením toho, čo som cítil - ale nikdy nevedel povedať.“

IX.

Stalo sa v aute – a neznámy rozprávač definitívne prijíma a opakuje výrazové prostriedky dvoch bratov, veď osobnosti a šablóny osobností sa opakujú v tomto svete viac, ako si myslíme:

Boxer s nahým telom, ktoré zhmotnilo atmosféru pobytu v aute do jeho malého a zhnitého penisu, sa usmial na Jane, ktorá sedela vedľa neho. Triasla sa odmietnutím duší okolo, iné duše ju jednoducho nedokázali prijať.

Triasla sa teda aj za ostatné duše.

Nahá kráska asi začala pochybovať o svojej nahote, lebo celkom znenazdajky jej začala byť zima. Celé telo sa jej schovalo za husaciu kožu.

Jane nenávidela svoje prsníky, ale teraz jej strach a obavy prekonali jej skrytý komplex a nízku sebaúctu. Vedela, že sa môže stať hocičo. A najviac si priala údery, bolesť a poníženie, ktoré mohla svojim správaním „človeka, ktorý to pochopil, či už má komplex alebo nie“ doviestť ku krásnemu šialenstvu.

- Tak, ako sa má tvoja krvavá pošva?! - s pôžitkom veľkého samca povedal boxer.

- Len tak, ako si chcel... Som všetkými tvojimi myšlienkami.

Kráska sa zdesene pousmiala. Mala zo ženy vedľa strach. Nevedela, či ju má ľutovať alebo jej závidieť.

- Bola si prvou ženou, ktorá sa správala presne tak... ako by som si prial v tomto mojom stave. Aby ma ponížila natoľko, až ju budem môcť milovať... Lebo... lebo... ma ponížila úprimne... lebo ma naozaj milovala len tak... ako ma ponížila.

Boxerova tvár sa skrivila utrpením a bolesťou... No zároveň, akoby ňou prechádzali všelijaké ukojenia: konečne je to vonku, konečne som ju stretol. Nenechám si ju ujsť. Toto je ten človek. Toto je ona!

Jane si jemne rozkrížila nohy. Nahla sa k boxerovi a zašepkala mu:

- Toto je bolesť. A zlyhanie.

Boxer sa zachvel. Ešte ho tak nikto nevystriekal, odkedy je na vozíčku. Duševne nevystriekal.

Privrel oči, preglgol a začal plakať, niečo medzi šťastím a samovraždou.

- Kto si, preboha? - so strachom sa jej spýtala nahá kráska, ponížená o jedno nesprávne pochopenie svojho vydržovateľa bez vydržovania.

- To, čo ty. Osamelá žena, - a odpovedala s úsmevom, ktorý vyľakal nahú krásku. Tak sa predsa usmieva ona! Lenže Jane sa usmiala slobodne, bez neúprimnosti, bez náznaku napodobovania. A nahá žena to postrehla, lebo všetky jej reakcie (popri strese a pri neočakávaných vzratoch) sa ešte viac vyhnali do emocionálnych výšin ženskej bystrosti.

- Ako... sa tak... môžeš správať...?

- Je to obyčajné správanie. Žiadna úchylka. Pre mňa, - a oči Jane boli skutočne úprimné. Úprimné ako oči robota, ktorý nevie nenávidieť, ani opovrhovať svetom, lebo je slobodný? Nie!!!!

Jane nevedela, ako sa správať. Dostala sa pod tlak sociálnej situácie a správala sa celkom prirodzene, ale iba veľmi ťažko si uvedomovala, ako strašne zvláštne sa správa, ako sa vciťuje do prekliateho Ježiša Krista.

- Psychopat, ktorý je pravdou... - zašepkal vodič.

- Tak prečo si sama sebe dovolila spadnúť tak hlboko... tam... so mnou... hore? - s vážnou tvárou, ako milenec po svätom milovaní, prejavil boxer svoj obdiv.

- Nikam som nespada. Utrpenie nie je pád. Utrpenie je pochopenie, - Janine oči sa krásne prižmúrili, jej pravda sa stala pravdou boxera, konečne uveril v jej prsia. Konečne precítil bolesť ženy, ktorej prsia nie sú pekné, ale dajú sa milovať.

- Kam ideme?!

- Na večierok pre najvyššie vrstvy. Dostanem ťa do vyššej spoločnosti cez sex. Cez tvoj sex... aby si s každým robila... Nie, nie. Aby si každého pri tom ponížila len tak, ako si zaslúži.

Jane sa bezbranne pousmiala. Boxer ju chytil za ruku.

- Po všetkých tých úderoch sa pri tebe cítim ako muž, ktorý nemusí trpieť už len za to, že je, že dýcha.

Jane opätovala chytenie ruky bozkom - na líce.

Krásna žena sa v okamihu bozku radšej pozerala do okna. Šofér miloval krásnu ženu, ale mohol sa s ňou iba milovať, jej láska nejestvovala bez peňazí a sociálneho zabezpečenia.

Krásna žena milovala boxera, ale za súčasť jeho osobnosti považovala aj jeho minulosť a úspechy, za ktoré mu všetci neustále prejavovali úctu, keďže mal veľa peňazí.

Auto cestovalo časom, ktorý sa nemenil vo fyzickom svete tak ako v duševnom:

Kráska pri každom pohľade na nahú Jane starla o niekoľko rokov.

Jane sa pri každom pohľade na nahú krásku stávala mladšou. Krajšou a plnšou.

Napriek tomu však v aute atmosféra priveľmi nezhusťla. Rešpekt pre Jane sa stával jednotnou veličinou vo všetkých dušiach okolo, ibaže ten rešpekt nebol pochopený.

Auto pokračovalo v ceste ešte polhodinu. Mlčanie a vzájomné pohľady nevyslovenej úcty sa tiahli tou cestou.

Až brána, obrastená zelenou metaforou na iné zelené rastliny (aj do marihuany sa dá zamilovať, ide o to, či vás miluje i ona, alebo pri nej iba strácate... motiváciu a vôľu, ak nerobíte to, čo máte) prebudila spiacu atmosféru veľkého očakávania ďalšieho sna:

Automobil sa blížil k vchodu starého domu z 18. storočia, nedávno zreštaurovaného za štátne peniaze, pretože jeho majiteľom bol majiteľ pozície ministra priemyslu.

Dvojpodlažný dom z kvalitného materiálu, ktorý vydrží ešte niekoľko generácií bez zásahov ľudského mozgu, sa rozprestieral do tvaru nožničiek. Vchod bol vlastne zakončením tých nožničiek. Veľké presklené dvere, pred nimi dvaja „poslíčkovia“, vysokí urastení muži v rovnošate pre dámy, ktoré milujú uniformy z červenej farby v štýle baroka s rokokom.

Jeden z nich otvoril dvere a vôbec nezostal zaskočený, keď uvidel dve nahé ženy s tvármi ako po kokaínovom orgazme, ktorý nemá väčší zmysel ako vojakova uniforma...

Podal ruku Jane, nevšimol si jej telo, nekomentoval, dokonca si ani nezahryzol do jazyka.

Jane stála sama vo veľkom priestore, plnom zelene a vtákov, ktorí leteli nad jej hlavou. Nesmiala sa, ani sa nebála. Vedela:

Večierok pre vysokú spoločnosť, ktorá sa trápí pre nedostatok kyslíka v tých výšinách.

Vojak podal ruku nahej kráske, tento raz si musel zahryznúť do jazyka. Myslel na prírodu ako na ženu pred sebou.

Šofér zatiaľ vystúpil, jeho nahé telo nezaujímalo žiadneho vtáka nad jeho hlavou. Pomaly pomáhal „vystúpiť“ boxerovi, ktorého boleli ruky a hlava. Jeho tvár sa nesmierne vzdialila tvári plnej lásky k Jane. Jeho bolesť sa totiž stupňovala od okamihu ako auto vstúpilo do areálu. A on nevedel prečo.

Druhý vojak otvoril sklenené dvere, ktoré nemali nič spoločné s históriou stavby, a boxer sa na vozíku ako prvý prešmykol do nového grandiózneho priestoru. Všade plné vázy kvetov, ktorých genetika sa strácala v automatike spoločnosti, ktorá vstupovala do starej budovy:

Kvety ako póza.

Jane sa roztriasla. Povedala si:

Čakajú ma oklamaní ľudia. Oklamaní vo svojej pravde, ktorú si budú hájiť pri každom kontakte s mojimi očami.

Boxerovi sa kýchlo, kráska mu popriala: „nazdravie“. Jeden vojak sa uškrnul, ako pozoroval jej zadnicu.

Klimatizácia fungovala presne podľa programu: nahému nesmie byť zima.

Kráčali priestorom ako vyslanci beznádeje, okrem Jane, tá kráčala ako Armstrong na mesiaci skákal...

Boxer si všimol jej zadnicu, naschvál na chvíľu zastal, len aby ho obehla. Kráska si to hneď všimla, dúfala, že zastal kvôli jej zadnici. Iba šofér kráčal ako bujak, ktorý nemá iný smer, ako ktorý práve má.

V diaľke dlhej chodby stáli dvaja vojaci, oblečení do žltých oblekov, ktoré pripomínali protiatómové uniformy, najmä účinkom na ženy, keďže miesto pre mužský pohlavný orgán bolo odokryté.

- Poslúžime ktorejkoľvek dáme, pokiaľ sa bude vnútri nudiť a bude chcieť čistého a triezveho muža... - pri otváraní ďalších dverí predniesol jeden z nich, apropos: ten krajší a vyšší. Ten škaredý a menší však zvyčajne zlomil srdce ženy skôr, pretože ho mohla matersky milovať v chuti... v chúťkach?

Ani jeden z našich výskumníkov ľudskej agónie a hľadania im nevenoval žiadnu pozornosť.

Jane, ako vchádzala do veľkej osvietenej sály, plnej nahých a zväčša súložiacich ľudí (cirka 100 ľudí) zvrátila tvár, vôňa drahých parfumov sa miešala s telesnými pachmi prirodzení v mnohovrstvových grádoch.

Ku krásnej a bezbranne nahej žene pristúpil akýsi podnapitý pekný muž s čiernou hrivou a telom, ktoré najlepšie opisoval úsmev krásy – len ako boží zázrak, ktorý nemal kam plynúť.

Pobozkal ju, kráska sa v okamihu pozrela na boxera, ten jej nevenoval pozornosť. Zlomilo to jej „odpor“ k mužovi s hrivou a ten ju viac jemne ako nejemne položil na stôl. Boxer sa ledabolo pousmial. Vozíčkcom sa priblížil k Jane natoľko, až mohol cítiť jej análny otvor ako ženské vyjadrenie sa k veci.

Vsunul nos do jej zadku. Jane sa posunula, takže boxerov nos zostal visieť vo vzduchu. Vôňa-zápach boxera vzrušil.

- Tak, ktorý muž tu stojí za niečo? - spýtal sa jej ako majiteľ, ktorý sa práve rozhodol vypustiť vlkodlaka z klietky.

Jane neváhala ani sekundu, uvidela tridsiatnika ako súloží s vážnou tvárou s nejakou mladou peknou a štíhlou raketou, ktorá však nikdy nedoletí ani na mesiac... Jej tvár sa nedokázala vtesnať do ľudskej poézie, hrala iba pózu, ktorá už sama o sebe musela ponižovať muža - v tvári pôsobil ako osamelý chameleón poznania.

Stonala zo všetkých najviac, muž sa tváril najsmutnejšie zo všetkých - „najviac“.

Jane sa k nim predierala cez osamelo súložiacich ako v nemom filme. Zastala pri ňom a pohladila ho po zadku. Strčila mu prst do análnej diery. Muž sa prestal milovať.

Boxer si z vozíčka vzdychol ako milenec, ktorý miluje natoľko, že dopraje milovať jej „lásku“ komukoľvek, kto si to zaslúži...

Mladá, v očiach prázdna, až hlúpa žena, prestala ujúkať, jej oči zaútočili na oči Jane.

- Neviete, aké sú tu pravidlá? Ak už sa začal milovať so mnou...

- Mlč, prázdna princezná. Jeho semeno ťa nenaplní o nič viac, lebo on v tom nebude vidieť zmysel. Si iba pud a on sa nechal strhnúť, aby bol mužom pudu, ktorým však nie je, - a pritom všetkom sa jej prst prevrtával jeho análnym otvorom, až dosiahol bod, kde skúsená milenka môže tlačiť na prostatu a dať tak mužovi viac ako lásku bez slov.

Muž otvoril oči, doširoka otvoril, vykrikoval blahom a spustil vodopád bez sebakontroly.

Obe ženy to vzrušilo, každú však inak:

Žena, ktorej sa výstretek dotýkal najviac, lebo smeroval na ňu, ho vnímala ako povinnosť, ktorej sa dočkala, ibaže v ponížení. Chcela ho mať iba pre seba - len v pudoch, lebo sa naučila milovať iba to živočíšne, o všetkom ostatnom si myslela, že ide o neúprimnosť.

Semeno si hneď rozotrela, dúfala, že muž sa za to na ňu usmeje, ale muž sa po povinnosti, v ktorej dal hlúpej žene jej právo, ktorému verila, otočil k Jane.

- Ako si vedela... že po celý čas som túžil... iba...

- Ticho... - Jane si vytiahla prst z rekta. - A teraz si predstav... že išlo len o sex... Čo keby viem aj viac... No, čo keby? - a usmiala sa slobodne, precítene a úprimne, z

čoho muž po fyzickom orgazme s tieňom duše prešiel už bez spochybňovania iba do svojej duše - bez fyzickej záťaže: muž verzus žena.

Jane sa stála usmievala, ako z nej vyšlo:

- Som kurtizána a pracujem v jednom bordeli... Môžem pomôcť tvojej duši... Ale ty ma musíš nájsť v tomto sklamanom, klamanom a neúprimnom svete sám...

Otočila sa, smutne sa pozrela na ženu, ktorá stále dúfala, že semenom na tele sa posunie bližšie k Bohu. Pokrútila nad ňou hlavou.

- Je mi z vás smutno. To semeno nie je znakom lásky... alebo aspoň nenávisti, je iba znakom ako ďaleko ste od úprimnej ženy, ktorá vie, čo muži potrebujú, aby nemysleli len na vaše brucho ako bezduchú spovednicu všetkých otrockých pudov, ktoré v sebe majú.

Hlúpej žene akosi stuhla tvár. Muž sa pohol smerom za Jane. Jej zadok ho vlastne vôbec nepriťahoval, to iba jej srdce a duša prenikla hlboko nielen do jeho rekta.

Jane sa vracala k vozíčku boxera, boxer ju vítal „zdeseným poloúsmevom“. Páčilo sa mu, čo urobila a ako to urobila, a zároveň sa mu podlamovala duša pri každom pohľade na nahú obyčajnosť jej tela.

Položila boxerovi ruku na rameno a pošepkala mu:

- Až príliš veľa ľudí tu túži potom, aby boli pochopení. Ale nevedia... že... chápať musia aj oni.

- Vedia o tom... Viete komu ste práve pomohla?

- Nezaujímam to. Trpí... Vidieť, že nie je milovaný ako slobodná bytosť.

Muž, ktorý práve zastal, všetko počul. Jemne sa dotkol ramena Jane. Tá sa otočila a s malým, ale pestrým úsmevom povedala:

- Nie som vaša láska života. Som len spoved', ktorá sa možno zhmotní... Ak budete chcieť.

- Ja... si neuveriteľná... - muž sa zrazu snažil pobožkať Jane. A ona sa mu, v podstate z ľútosti k jeho duši a osamelosti, nechala? Vydržala jeho bozk... Prehovorila, stále krásne nevnímajúc svoje prsníky:

- A teraz si predstav, že ty by si mal pochopiť mňa...

Muž vyjavene zažmurkal, začínal mať nepokojnú erekciu. To jeho duša, to len jeho duša...

Boxer nevedel, či sa má smiať alebo plakať, jeho tvár sa snažila nájsť podporu v šoférovom zadku. Ten práve mohutne odpovedal žene, ktorá pod ním ležala ako parafráza na odbor, ktorý kedysi vyštudovala:

Logika.

Jej myslenie, jej emocionálna stránka však u mužov nenašla veľké pochopenie, žiadny muž ju neobjavil ako ženu, ktorá chce milovať tak, ako by mohla milovať. Niekedy je to ťažké aj v intelektuálnych kruhoch. Jedného dňa vybuchla ako prázdna sopka, zamrzla na emocionálnu nečinnosť - to vtedy, keď ju jej manžel zoznámil s hedonistickou párty, ktorá už iba pokračovala týždeň čo týždeň.

Boxer nevedel, či by ešte niekedy chcel milovať ženu, akú práve miloval jeho šofér. Pohľadom sa urýchlene vrátil k Jane. A zvíťazilo v ňom obrie:

- Ja budem tvojim citovým manažérom... Ty si moja chránenkyňa.

Jane mu odpovedala úsmevom, ktorým sa pomaly od neho presunula k nahému mužovi s erekciou:

- Vy muži... Viac ako žena... som duša... ktorá sa v životnom nadhľade nemôže rozdeľovať na mužskú alebo ženskú... Nadhľad... hádam môže byť raz za čas iba jeden. A rovnako pochopenie...

Ako dopovedala, žena, ktorá sa oddávala v zabudnutí jej skutočných zmyslov šoférovi, vydala srdcervúci ston orgazmu. Jane, ktovie prečo pri tom všetkom, vypadla z očí ďalšia slza súcitu. Mužovi pred ňou sa však zvýraznila erekcia práve o ten výkrik. Pokrútil hlavou: „ach, aký som nadržaný... a neviem prečo?“

- Jane, ten muž... s krásnou a plnohodnotnou erekciou, - boxer preglgol, - je minister John Dumbar.

- Čoho minister?! - s úsmevom, s akýmsi odľahčeným, sa Jane zabodla do jeho erekcie.

Minister skrivil tvár. Boxer dopovedal:

- Minister spravodlivosti.

- O tom sa tu predsa nemá hovoriť. Anonymita. Pán Hooker, - a viac ako zdesene sa minister zabodol do očí boxerovi.

Jane v okamihu prijatia informácie o postavení ministra v jeho postavení, uvoľnene zaštekotala:

- Boli ste spravodliví k tej žene?! Viete... Alebo ste ju nedokázal domilovať ako muž, ktorý si stojí aspoň za svojim fyzickým milovaním jej tela?

- Prosím? - erekcia ministra začala strácať na svojom uhle dopadu v ženských očiach.

Skôr, ako sa však stihla rozprúdiť debata o zbytočnosti jednej ženskej otázky, ktorej muž nechce zväčša rozumieť, dajaká pekná, ale podgurážená žena, pristúpila k boxerovi a začala ujúkať ako básnik pri mozgovej porážke:

- Jeden božtek za vaše veľké víťazstvá... A ďalší... za to, aký ste teraz... Ako veľkolepo sa dokážete vysporiadať s ranami osudu.

Žena, odhodlaná byť úprimná v hre o sociálne pozdvihnutie, kde úprimnosť zanikala v chcení zapôsobiť, sa ani raz nepozrela, na čo sa v sále ženy pozerali najčastejšie... Boxer vydržal jej bozky, usmial sa na ňu. Žena sa potom narovнала, s pohľadom opovrhnutia „pohladila“ telo Jane, jej tvár naznačovala, že presne také ženy by mali patriť mužovi na vozíčku...?

Nahá boxerova kráska zázrakom pribehla k „milovanému prasiatku“ práve v sekundách bozkov pyšnej princeznej bez princa. Na bruchu sa jej čneli výdobytky večnej evolúcie, teda iba spermie od ďalšieho muža. Boxer vrhol pohľad šialenca na jej brucho.

- No čo zlatko, predstavila si si, že som ti to urobil ja?

- Och... ako vieš... macko, ako vieš? - a kráska, možno naivná v postsexuálnom ukojení, zahrála scénu ako z posmrtného Hamleta.

Pekná princezná, ktorá dala do bozkov boxera viac ako len poníženie z bozkania „takého muža“, sa zatvárila až príliš kyslo, keď si uvedomila o čo ide.

- O čo ti ide? - spýtala sa jej krásna žena so spermiami ako hyena.

Princezná pokrútila hlavou a zmizla medzi telá. Asi išla hľadať novú atrapu princa na čas, ktorý spravuje - hádam ako všetko - krása jej tela.

Krásna žena sa pozrela na Jane, stále ľutovala jej telo, stále jej nerozumela a stále sa jej bála. No, so spermiami na bruchu sa cítila ako žena!

Jane zmenila výraz tváre: tento raz z nej bola mysliteľka s pohľadom spasiteľa. Minister stál vedľa toho všetkého ako osika, ktorá sa nemôže dočkať svojho drevorubača - pretože drevorubači osiky nerúbu?

- Predstavte si... že by ste práve cítili, čo chcem ja... pán minister, - jej pohľad sa zmenil z pohľadu spasiteľa bez príčiny na pohľad kapitána Titaniku, ktorý miluje posledného pasažiera svojej lode viac ako... ako?

Minister si nervózne prešiel rukou po vlasoch. Asi nevedel, či má odísť alebo zostať. Rozhodol sa pristúpiť k Jane, zatiaľ čo si kráska sadla na mŕtve kolená boxera. Boxer sa dotkol jej prsníkov, na ktorých sa taktiež nachádzalo zbytkové sperma. Skrivil tvár a ruku si začal obtierať o operadlo vozíka.

- Nie... nedokážem sa klamať ako debil.

Kráska nebezpečne rýchlo vstala.

- Ale... ale... ja...

- Bež sa zabávať. Ešte ma budeš potrebovať, - skôr ako otec jej predniesol s pochopením boxer. Ale s akým pochopením, to zrejme nevedel ani on sám, keď sa pozeral ako sklesnuto odchádzala medzi masy schopných a bohatých, ktorí...

Minister sa dotkol Jane, viac nechtiac ako chtiac, penisom. Jane ustúpila o krok dozadu.

- Toto nechcem...

- Ale... - minister zaujúkal v mene neznámeho nepripusteného psíka.

- Tak títo ľudia sú... našou spoločnosťou. Až príliš nahí, až príliš skutoční... Príliš bohatí a mocní. Ešteže som obyčajná kurtizána, ktorá vie, že Ježiš ich precítil a dal sa ukrižovať, lebo aspoň on bol slobodný v bolesti... pán... minister.

Jane mu chytila penis a tlačila ho k zemi, čo nezostalo bez následkov.

Tento raz urobil jeden krok vzad minister:

- Ale toto zase nechcem ja...

- Veď ja viem... Toto chcem ja, hm... - úsmev Jane bol úsmevom kata, ktorý nikdy nesúdil pred useknutím hlavy.

Minister sa otočil, pokrútil hlavou, zahľadel sa do diaľok sály, akoby hľadal ďalší úlovok - ak už to s láskou nejde. Jane sa na neho pozrela s ľútosťou.

- Chod'...

Trpkosť sa pousmial.

- Idem...

Jane sa nepozerala na jeho zadok. Zapozerala sa do očí boxera, ten neuhol pohľadom.

- Tak sme sami. Lebo sme boli úprimní a to nahé telá... nechcú, - Jane pomaly otočila hlavu po slovách útechy. Sadla si na vozík a plakala trpkosťou úsmevu. Neverila tomu, čo videla. Ešte aj každý bordel sa jej zdal byť úprimnejším.

X.

„Chýbala mi Jane, braček. Veľmi mi chýbala. Potreboval som kontakt, ale každá kurtizána by ma už iba klamala. Jane mi priniesla skutočnosť, ktorú som síce nevedel pomenovať, ale to nevadilo. Bola to skutočnosť.

Potreboval som niekoho, potreboval som hlas... človeka, ktorý ma aspoň niekedy miloval, ktorý sa ma aspoň niekedy snažil pochopiť.

Zavolať som žene, plný potreby nechať sa ponížiť len tak, ako som potreboval.

- Ahoj... Chcem sa ti ospravedlniť...

Nepovedala ani slovo, hneď zvesila. Dala mi K.O., ale najskôr o tom nevedela, pretože som mal pocit, že tým dala K.O. aj sama sebe. Bolo mi jej ľúto, lenže chýbala vo mne predstava, že by som ju mohol objasť ako človeka, s ktorým som niečo a dakoho splodil - a dosiahol.

Prázdno. Definitívne prázdno zavialo v mojej duši, a ja som vedel, že potrebujem človeka, ktorý je na tom približne rovnako - v hocičom, čo ho mohlo odviať do typického zabudnutia.

Barmanka! Postavil som sa - automaticky - vyšiel som z izby, prenasledoval ma zápach mojich spermii, uškrnul som sa cez slzy.

„Moje spermie asi ľutovať nebudú“.

Zaklopkal som na jej dvere. Bolo to po prvý raz, čo som za ňou liezol na izbu. A vôbec som nemyslel na to, čo odo mňa chcela predtým. Moja samota zo mňa vymazala tiché opovrhovanie.

Otvoril som si dvere bez jej dovolenia. A uvidel som, čo zmietlo moju dušu ako atómová bomba tisíc nedokončených lások v Hirošime a Nagasaki.

Stará žena s očami, ktoré by akoby nemali prečo jestvovať, s prižmúrenými očami plakala pri každom pohybe ruky, ktorá zvierala prázdnu fľašku vodky. Vykonávala s ňou milovanie... možno skutočné, možno posledné milovanie, ktoré závislosť ponúka človeku.

Všetko v jej izbe smrdelo. Na stene sa čnel kalendár z predchádzajúceho roku. Prázdne mužské zadky a samý penis za penisom. Občas sa na ne pozrela.

Nedokázal som urobiť ani krok. Nihilizmus jej milovania s prázdnu fľaškou zo mňa vyhnal môj smútok. Teraz som bol jej smútkom a zároveň mužom, ktorý ju odmietol.

Nechala si fľašku „tam“.

Otvorila oči so slzami.

- Tá fľaška je prázdna. A ja chcem, aby som cítila jej plnosť. Len ako... ha... stará žena, ktorú nikto nemiluje.

Posadil som sa k nej, zrazu mi neprišla až tak odporná. Jej bolesť ju tvarovala do krásy v romantizme smrteľného utrpenia.

- Aké to je... takto zomierať?

- Je to ako celý tvoj život... Máš sny... čím si mohol byť. A nedokážeš urobiť nič viac, len sa hneď, ako vstaneš, opiť. Milujem alkohol a je mi jedno prečo. Je to láska ako každá láska... Každý chce predsa zažiť zničujúcu lásku. Je to láska!

Fľaška jej pomaly vypadla „odtiaľ“. Vydala zvuk ako zátka, ktorá vypúšťa akéhosi džina.

- Tak takto grgá žena... - a pozrela sa na mňa ako žena, ktorá prehrala v súboji o lásku s prázdnu fľaškou.

- Pomiluj ma... Prosím... prosím... - a pri prosení sa rozovzlykala ako prezidentova žena po prvej obyčajnej opici, ktorú majú všetci – alebo to už bola opica, ktorej dávno došli baterky utrpenia v realite a inštinktívna animálnosť je všetko, čo zostáva?

- Alebo... mi prines ďalšiu fľašku.

- Naozaj ti nie je ľúto? Nechceš bojovať... Ved' ja... Aj ja potrebujem niekoho, komu môžem povedať... že... že... ma nikto nemiluje.

- Prines mi fľašku. Prosím!!!

Postavil som sa. Nebolo nič, čo by som na nej mohol ľutovať. Zrazu mi prišla odporná ako žena, ktorá stratila svoje ženstvo pri obcovaní s prázdnu fľaškou - a vôbec, ani v najmenšom jej to nevadilo.

Opustil som jej miestnosť s uistením:

- Idem ti po milenca... - zmizol som ako duch pred zhmotnením do reality.

Keď som schádzal dole po schodoch, začul som veľkolepý ženský krik orgazmu, po ktorom som sa musel rozplakať. Zastal som na schodoch, chytil som sa zábradlia a reval som ako zmyslov zbavený, reval som ako muž, ktorý si je istý, že ho nikto

nevidí. Môj plač, moju zhmotnenú sebaľútosť do prejavu záchrany, vyrušil veľmi podobný nárek opitej, umasturovanej starej barmanky. Tá revala ešte strašnejšie, tá revala, akoby jej rev nemal kde zastať.

Musel som sa pohnúť, aby som sa nezbláznil. A tak som s plačom nasadol do auta.

Mal som jediný cieľ: manželka, deti. Musel som.

Keď som zaklopkal na vlastné dvere, za ktoré som platil veľkú daň, otvorila manželka s tvárou kňaza po najväčšom hriechu jeho života. Dvere zostali iba poodchýlené v jej necitlivej tvári.

- Čo chceš?

- Idem domov...

- Dôvod?!

- To nemyslíš vážne... - nasilu som vletel do dverí. Nemal som chuť bojovať s jej bolesťou ako so svojim hriechom. Dvere jej pri mojom nátlaku udreli do čela, úder ju odsotil a takmer spadla. Zbesilo sa na mňa vrhla, chcela ma kopnúť do rozkroku, ale už som ju poznal. Strelil som jej facku, spadla na zem.

Stále neplakala. Nahol som sa k nej a zúrivo som ju pobozkal. Rýchlo sa otvorili dvere detskej izby, dcéra sa začala pozeráť na divadlo, ktoré som si nevedomoval.

Moja izolácia zo mňa vymazala akúkoľvek súdnosť. Bozkal som moju ženu, hoci ona sa vzpierala.

- Teraz ti ukážem, ako teda preťahujem bez lásky... Len ako zviera, láska!

Dcéra sa rozplakala medzi dverami, ale to už pri nej stála jej staršia sestra. Ona sa pozerala ako Boh, mlčala, nemodlila sa.

Manželke som strhol šaty, jej prsia sa odkryli, páčili sa mi ako dve zhnilé slivky, ktoré si môžem vydestilovať na tri kvapky.

Žena začala kričať. Strelil som jej ďalšiu facku. Staršia dcéra vybehla z pozície ochranárky mladšej sestry a kopla ma do zadnice. Prijateľne silno na dvanásťročné dievčatko. Zaručal som bolesťou, odsotil som ju. Spadla, ale nie smrteľne alebo natoľko rýchlo, že by si mohla nejako výrazne ublížiť. Bol to v podstate kontrolovaný pád.

Zháčil som sa, rovnako ako žena prestala kričať. Stretli sa nám oči. Opľula ma bez básne a hany. Jej prsia ma rozosmutnili, pri pohľade na ne som sa rozplakal. Kľakol som si a všetci plakali so mnou.

Nenávidel som a miloval som. Chcel som sa milovať a nechcel som sa milovať. Miloval som moje dcéry, ale nevedel som, ako ich milovať, aby som ich miloval ako človek, ktorý ich chce naučiť žiť.

- Odíď a už sa sem nevracaj, - pomedzi plač života a smrti zašepkala žena. Dcéry ju objali. Postavil som sa, chcel som niečo povedať, ale keď som videl ako sa objímajú, mal som chuť odstreliť si hlavu.

A prvé, čo ma zachránilo pri pohľade na nich, bol duševný výkrik:

„Jane!!!“

Pri nasadnutí do auta som nevedel, kam ísť a prečo. Zapol som motor a obviňoval som ľudskú sexualitu.

Musel som sa vrátiť do bordelu, nemal som na výber?

Cez mesto som išiel pomaly, bezcieľne, vlastne sa mi tam vôbec nechcelo ísť. Na Jane som myslel ako na svoju prehru. Ale ako by sa mohol človek postaviť boxerovi na vozíčku? Spoločnosť ho aj ako kripla prijala v čestnom ponížení evolúcie ako hrany. (Neznámy čitateľ si pomyslí: „Z tohto človeka hovorí už len závisť a existenčná bolesť z neúspechu!“)

Pri vjazde do ulice môjho bordelu ma prekvapilo auto, ktoré stálo pred vchodom. Kvalitné európske auto najvyššej kategórie. Vystúpil som stále v šoku z toho, čo som vykonal mojej žene a mojim dcéram. „Veď ona bola tehotná!“ - prekvapila ma moja duša a mne sa takmer podlomili kolená.

Dvere som otvoril v tranze bolesti, ktorá viedla k samovražde. Na gauči sedel starý muž, fešák s intelektuálnymi fúzami, fešák v drahom obleku, ladenom bližšie k šedivej farbe, ktorá sa niesla aj jeho vlasmi, aj tými fúzami.

Stretli sa mi s ním oči, postavil sa. Bol mi ukradnutý v mojom utrpení. Eli sedela vedľa neho, mlčala, pozerala sa na mňa nezaujato, pokojne, až radostne sama za seba, zatiaľ čo černochoch nalieval.

- Vy ste majiteľom?! - spýtal sa ma hlasom policajta, ktorý vie viac ako jeho manželka.

- Majiteľom... - prehovoril som hlasom muža, ktorý práve stratil manželku a všetky roky s ňou.

Černochoch na mňa vrhol divoký pohľad nedávno uspokojeného muža.

- Dozvedel som sa, že tu pracuje Jane Cunnigenn. Som jej otec...

- Jej otec... - stále som opakoval ako zmyslov zbavený.

- Ste pod vplyvom drog?! - spýtal sa ma ako učiteľ v materskej škôlke.

- Nie...

- Prišiel som pre ňu, ale údajne tu nie je.

- Nie...

Vrhol na mňa pohľad typu: si pekne mimo, chlapče.

- Pozrite... Nebudem sa hádať alebo debatovať s ľuďmi ako ste vy. Buď mi ju vydáte alebo to vyriešim tvrdšou cestou.

- Vypadnite! - zahučal som. - Jane nikto brať nebude. Ona to tu chápe viac... Ale vy ste ju zrejme nedokázali pochopiť... keď je tu a darí sa jej dobre.

Eli predviedla šikovný úškrnok ženy, ktorá vie ohodnotiť iróniu na hraniciach, kde sa stretáva s pravdou - s mojou, s jej?

- Nemáte ani poňatia... Kto som a kto je ona! - zahučal ako malá kvapka pred biblickou potopou.

Zasmial som sa.

- A kto ste?! - pri mojej otázke sa Eli zasmiala - nahlas.

Starý pán sa postavil, no už k nemu smeroval černochoch s drinkom. Stretli sa im pohľady.

- Čo keby ste nás nepodceňovali... Sadnite si a začnite... rozprávať. Možno práve my chápeme lepšie ako ľudia tam vonku.

Fešný muž v rokoch na černochocha vypúľil oči, preglgol.

- Ako to myslíte? - ach, konečne prejavil slabosť. Úprimnosť černochocha ho asi rozlomila napol.

Černochoch mu s úsmevom muža-spasiteľa položil ruku na rameno a bez veľkej sily ho vtlačil späť do kresla. Potom sa pozrel na mňa.

- Nejaký nápoj...

- Á...no.

- A aký?

- Čokoľvek, John, čokoľvek.

Medzitým vložil do rúk muža nápoj.

- Ale ja som tu autom...

- No tak, strážci zákona autá, aké máte vy, nezastavujú. My to vieme, vy to viete.

- Ale... ale... - lenže černochoch potľapkal muža po pleci ako brat brata a vyceril na neho biele tesáky, akoby boli spolu na love.

Eli sa muž určite páčil, zrejme ju priťahoval vôňou vyššej intelektuálnej spoločnosti. Usmievala sa na neho, no dávala si dobrý pozor, aby sa k nemu netúlila alebo ho inak neobťažovala.

Čo najpomalšie, ako loď v stratenom prístave, som sa posunul k stolu a ku gauču. Sadol som si, vonkoncom sa pohľadom nevenujúc mužovi. Pozeral som sa pred seba, ako to mal vo zvyku Keith Richards v jeho heroínových rokoch 1971-1978. Mimo, ale živý, nezúčastnený, avšak metaforicky priamo v deji všetkého.

- Takže? - spýtal som sa, hoci som videl len čierne kruhy.

- Pozrite... páni a... dáma, ja... Moja dcéra je veľký človek. A vy ju sťahujete do čiernych vôd, ale priznávam, dopustila to sama. A z časti som to dopustil aj ja... Ale inak vás do toho nič nie je.

- Dobre... Nemyslím si, že máte pravdu. Ale nakoniec, vaša pravda mi je ukradnutá, - konečne som sa dotkol jeho očí. Zvraštil tvár ako Mickey Mouse. A pokračoval som, slobodne v smútku, ktorý sa vo mne rozlieval ako oceán:

- A odkiaľ ste sa dozvedeli, že je tu?!

- Od jednej obchodníčky... Dala mi echo...

- Jasné, viem, - a začal som lícne svalstvo.

Eli nadvihla hlavu a „prehodila“ si vlasy zo strany na stranu. Jej parfum patril medzi najdrahšie na trhu - takže sotva mohol niekoho urážať.

Černochoch si sadol medzi nás. Priniesol fľašu, moju najobľúbenejšiu fľašu.

- Rozbijeme sa, - povedal ako študent, ktorý ešte nevie, že život sa už dávno začal...

Muž sa na neho zdesene pozrel, konečne presunul pohľad na Eli, že by hľadal záchranu? Eli veľavýznamne podržala pohľad, jej tvár dávala najavo: som ľadová kurtizána, ktorá potrebuje pochopiť, aby sa jej ľady roztopili...

Muž znechutene odvrátil tvár od Eli.

- Mal by som odísť...

- Mali by ste? - spýtal som sa, pričom som hodil očami po černochovi. - Najskôr sa nám vyhrážete, potom chcete odísť ako trpaslík. Čo je to s vami...? To ste sa takto správali aj k nej? Tak to sa potom nečudujte... No vážne!

- Čo si to dovoľujete?! To si vyprosím. Ja som slušný občan... Ja...

- Ste slušný občan s dcérou na zlých chodníčkoch.

Eli zvesila hlavu, niečo sa jej viditeľne nepáčilo na našich slovách.

- Prestaňte. Veď on iba hľadá ženu, ktorú miluje... Veď je to sympatické, - hurá, Eli sa na neho pozrela ako na človeka, ktorý nemá iba penis a mozog.

- Ďakujem... ďakujem... - hurá, muž sa na Eli pozrel ako na ženu, ktorá má viac ako pošvu, ktorá má aj mozog a city - ako na ženu, ktorú nedokáže ubiť žiadne spoločenské postavenie.

Premeriaval som si muža a nevedel som, ako sa k nemu zachovať. Pozrel som sa na černocho. Zabudol mi nalívať, načiahol som ruku k fľaši, zatváril sa previnilo, buchol mi po ruke ako starý priateľ - a nalíal.

Môj smútok sa plavil lepšie s niekým, ako bez nikoho...

- Prečo tu robíte?! - muž sa spýtal Eli, tá sa zahniezdila na mieste, no zachovala rozvážnu tvár:

- Zvláštne...

- Prosím?! - zháčil sa muž. Černochoch sa aspoň raz na neho pozrel ako na rasistu.

- Ak hľadáte naozaj svoju dcéru... Tak potom ona sa ma spýtala to isté... A potrebovala na to hádam rovnaký čas...

- Ach, ja... - muž si zavzdychal v akejsi hmlistej spomienke, ktorá sa rovnako hmlisto prejavila na jeho tvári.

Černoch trochu zjemnil tvrdý pohľad.

- Láska z nás robí iba trosky... - a černoch ešte k svojmu zmierneniu pridal sklopenie očí... Jeho čierna tvár sa nachvíľu stala skrýšou pre všetky depresívne výrazy.

Muž sa na neho pozrel a jeho pohľad v sebe niesol hádam aj otázku: v skutku... že by ma tu niekto dokázal precítiť? Tu?! Ale kto vie?

Nastalo ďalšie ticho našich životov.

- Zvláštne... Jane predsa nikdy nepôsobila zrovna dojmom, že ako dieťa... mohla mať všetko... lebo a to prepáčte... vy... - nedopovedal som, len som mykol plecami.

Odpoveď v pohľade muža ma vystrašila už aj bez slov. Jeho pohľad bol pohľadom otca, ktorý je postavený k stene.

Eli mu prešla pomaly po ruke, od ramena až po lakeť! Muž iba zdvihol hlavu a odovzdanosmutne sa pousmial. Trochu to uvoľnilo atmosféru. Eli... emocionálna kráľovná okamihu?

- Ja ju milujem najviac zo všetkých... Mám na to predsa právo. Som jej otec! Ja som ju stvoril... A čo je najhoršie... - našpúlil pery, pokrútil hlavou a z očí mu vybehli slzy ako dva protichodné rýchliky.

Černoch chcel dopiť svoj pohár, ale pri pohľade na muža zostala jeho ruka s pohárom trčať v priestore.

Môj pohľad sa zmenil. Už to nebolo len o mne. Zrazu som začal vnímať aj muža ako súputníka bolesťou a nezmyselnosťou sveta.

- Pozrite, vážení! Ona by nemala žiť... medzi vami. Myslím... medzi geneticky neupravovanými ľuďmi... - a zhlboka zastonal, ako keby povedal niečo natoľko tajné, že jeho duša by ho za to „práve pribíjala na kríž“.

Moje oči zažmurkali ako divá vrana, ktorá narazila do stromu celkom zámerne. Ale v okamihu nárazu na to zabudla.

Eli prestala muža hľadiť. Jej ruka sa zasekla v pohybe. A černoch stále nedokázal dopiť svoj obsah pohára.“

XI.

(Ktorý z bratov je rozprávačom? Alebo si to ty, čitateľ, so stále rovnakým slovníkom?)

V krásnom zelenom ráne plnom slnka a všetkého inak krásneho sa vedec na vrchole síl pozrel na manželku, ktorú práve pomiloval z lásky, možno slabo, možno výborne, no žene v láske stačilo zopár pohybov evolúcie. Jej pomilovanie zo strany vedca jej prišlo natoľko úprimné, že sa ho bála - z lásky - hodnotiť ako slabé.

- Vôbec nie si spotená, - zalamentoval vedec, keď si stieral pot z čela.

- Som spotená... vo vnútri, - a pobozkala ho na čelo ako darček.

Vedec sa upokojil. Nadvihol žene nohy, aby z nej nevytekala božská šťava, lebo už dva roky sa deň čo deň (niekedy iba obdeň) pokúšali splodiť potomka. Aspoň žena si to myslela, lebo vedec (inak genetik) už tri roky pracoval na vylepšení genetického kódu bez filozofie. Len fakty a jeho pravda ho hnala dopredu. Bol najlepší vedec vo svojom odbore, ale určite nebol najlepší mysliteľ vo svojom odbore.

Mal sen.

Mal sen o tom ako stvorí dieťa, syna, natoľko dokonalého, že z historického pohľadu sa jeho dieťaťu bude podobať len Ježiš. Každý deň sa so ženou miloval iba pre túto predstavu, hoci na ňu často pri vrchole milovania zabúdal ako na všetko ostatné.

Tušil, že jeho spermie nikoho nespodia bez pomoci jeho vedeckého mozgu. Boli takmer neschopné pohybu. V laboratóriu však dokázal s nimi robiť zázraky, čo ho tešilo, upokojovalo a dávalo mu silu vyrovnáť sa so životom v jeho predstavách: toto je človek a toto dokázal. Veda bola jeho droga?!

Žena milovala jeho mozog a vedecký intelekt viac ako jeho penis, telo a análny otvor. Hoci na vrchole jej lásky jej všetko vymenované splývalo do jediného výkriku.

Vedec bol veľmi blízko k pokusu, o ktorom však nemohol hovoriť nahlas, keďže ústava Spojených štátov, v ktorých žil, hovorila „v mene všetkých občanov“:

My, národ Spojených štátov amerických, aby sme vytvorili dokonalejšiu jednotu, nastolili spravodlivosť, upevnili domáci pokoj a zabezpečili obranu zeme, podporovali rast všeobecného blahobytu a zabezpečili dobrodinnej slobody sebe a svojmu potomstvu, dávame si týmto dar: upravovanie ľudského genetického kódu je sponchybním ústavou Spojených štátov amerických.

Mladý vedec nikdy nepochopil ako sa človek, smerujúci k božiemu ovládnutiu sveta môže tak obmedzovať a zakazovať to, čo je prirodzené. Pravdu povediac, vedec sa pri tajných pokusoch, ktoré spolu so svojim tímom zakrýval ako vedel, cítil v myšlienkach porovnateľný s kacírmi, ktorí ako prví verejne pítvali, aby Bohu ukázali, že prežijú.

Každý deň - skoro ráno - si v sprche odoberal spermie - namiesto toho, aby sa venoval manželsky žene. A keďže žena nebola naučená na raňajšie milovanie rovnako ako na raňajšiu kávu, nevedela o čo prichádza...

Muž vstal z postele, svoj penis vždy nenávidel, len láska k žene ho naučila milovať niečo, čo ho vždy ponížovalo v sprchách s inými mužmi.

- Chceš kávu?

Žena odpovedala kladne a on si pomedzi jej odpoveď pomyslel: dnes vykonám svoje stvorenie. Ale musím jej to povedať.

Keď jej podával kávu, trhol hlavou, sám sa dostal pod tlak, lebo sa bál ženinej reakcie.

- Musím ti niečo povedať...

Ženu zaskočil vážny hlas vedca, najmä po milovaní. Myslela si, že mu urobila takú veľkú radosť...

- Plánujem s tímom jeden prevratný pokus... No, ono vlastne ani nejde o pokus, ale o naše dieťa.

Žena nadvihla obočie, semeno muža akosi stále cítila v sebe. Dokonca sa tam aj pozrela!

Mužovi stuhla tvár, nevedel, čo má povedať.

- Mala by som byť pri tom? - ani žena nevedela, čo „presne“ povedať.

- Potrebujem... odobrať tvoje vajíčka, aby som...

- Aby si čo?

- Aby som ich mohol pozrieť... Ich genetický kód... No, ten vlastne pozriem, až keď vznikne niečo ako naša spoločná bunka. Keď tvoje vajíčko umelo oplodním... No, umelo. Skôr vedecky ako čerešničku na torte ľudského poznania.

Žena sa striasla, niečo v nej bolo proti, ale nevedela to pomenovať.

- Ja... dobre... ale...

- Neboj sa. Som najlepší, vždy som bol v tom najlepší.

Žena naozaj nechcela, ale prišlo to celkom samo: jednoducho si iba predstavila ako sa jej muž miluje - a nebolo jej do smiechu.

„Ale prečo by som mala ponížovať seba samú? On je skutočne pán vedec, ja som iba obyčajná učiteľka, ktorá aspoň vie, ako sa volá.“

Žena sa uškrnula a muž si vydýchol.

Žena ležala v laboratóriu na stole s nohami od seba. Manžel sa jej vítal v rozkroku, traja asistenti vykonávali dozor a zároveň pomáhali v relatívne ťažkom zákroku. Vedec však cvičil na opiciach, takže si bol istý, že sa jeho žena nemusí báť.

- Jeden malý krok pre moje spermie, ale aký veľký krok pre ľudskú rasu...

Žene prešli po tele zimomriavky. Vedci sa uškrnuli, najhlavnejšieho vedca považovali za šialenca - pracovali s ním pre peniaze. Napriek tomu doma, pri priateľkách (priateľoch) či milenkách (milencoch) (=jeden z troch bol homosexuál) vedca často ohovárali, že koná proti Bohu - či nemorálne... Lebo ako hovoril práve ten homosexuál, keď bol nahý s priateľom na život a na smrť:

- Ako môže konať čo koná, keď rovnako ako my všetci... nemôže pochopiť, prečo príroda koná tak, ako koná...? Prečo dospela k bodu, že nás stvorila...? Ako sa môže so svojim malým mozgom rovnať prírode a myslieť si, že úprava genetického kódu človeka dokáže zmeniť jeho radosť zo života?! - a vtedy sa pozrel na penis priateľa a miloval ho, miloval jeho dušu, miloval byť na svete.

Vedec práve oplodnil svoju manželku mŕtvou spermiou, ktorú oživil ako Frankenstein na molekulovej úrovni. Bol šťastný, že sa stal pomníkom evolučnej teórie a jeho mozog ju porazil ako on porazil všetkých ostatných samcov, keď získal svoju krásnu ženu iba pre seba.

Žena v okamihu „cudzieho“ oplodnenia znenazdajky radšej myslela na najobľúbenejšieho pornoherca. Myslela na jeho kadenciu, a nedokázala sa tomu pre tento raz ani v najmenšom pousmiať - v duši.

Cítila, že čosi sa v nej klame, ale nikto nezapol alarm a ona akoby nemala prečo kričať nahlas. Ved' to bude predsa aj jej dieťa.

O tri dni sa však jej organizmus diela vedca vzdal. Vedec dlho neveril, že „sa mi to mohlo stať“ - a hlboko v mysli obviňoval radšej telo ženy z neschopnosti poraziť prírodu „keď môj mozog to už dávno, dočerta, dokázal“.

Mesiac sa spolu nedokázali milovať, čo nikomu z nich po všetkom, čo sa stalo, vôbec neprišlo zvláštne.

Vedec už netúžil po ničom inom, ako ženu opäť dostať na vedecký stôl do laboratória a pohrať sa jej s vaječníkmi. Hoci v deň, kedy tam duševne ujúkala po prvý raz, z nej pre istotu odobral „čo sa geneticky dalo“. Pravda, jeho neúspech v ňom stvoril akýsi stihoman, že všetko v ten deň muselo byť nesprávne...

Zbláznil sa?!

Za veľké finančné odmeny presvedčil svojich súkmeňovcov pri výsmechu stvoreniu, aby mu v inkriminovaný deň pomohli preniesť manželku do auta.

Uspal ju presne vyrátanou dávkou sedatív. Rátal dva dni a takmer pri tom vyslovil:

„Bože, len aby mi Boh pomohol.“

Kolegov presne o všetkom informoval:

1. Uspím ženu. Jemne a bez ohrozenia na živote.

2. Budem sa správať obozretne a moju najlepšiu spermium (ako vedel, že najlepšiu? - napadlo tomu šikovnému homosexuálovi) jej prenesiem do tela. Len ako vták ohnivák, chlapci - a zasmial sa vtipu, ktorých ostatných vystrašil. Prekvapivo, doláre boli naďalej najlepším psychológom...

Vedci vykonali znásilnenie evolúcie opäť a tento raz už ako praví násilníci. Ženina zahmlená tvár pri výstreku injekčnej striekačky (išlo o nový dezinfekčný prostriedok po odobratí telového zázraku) sa podobala na vnímanie všetkých výstrekov vedca, ktoré sa do nej ešte chystali... Od toho okamihu.

Tak, cítil sa vedec ako Beethoven po zložení 9. symfónie?

Nevedel, čo stvoril, ale veril sebe ako Bohovi v tom, čo vykonal a dokázal?

Žena precitla až doma v kresle pred televíziou. Iný čas, iná káva pred ňou. Ihneď zistila, že si smrdí inak ako predtým, ihneď cítila zvláštnu vnútornú bolesť, povedala si: „ako po zbesilej masturbácii s trojitým orgazmom, ktorý ma zničil a postrčil ešte bližšie k precitaniu samoty ako trestu, o ktorom neviem zase raz ani v najmenšom.“

Vedec sa na ňu pozeral, sledoval jej reakcie ako nový majiteľ najdrahšieho automobilu na trhu, ktorý sa zaľúbil na prvý pohľad.

- Čo sa stalo? Niečo sa muselo stať?!

- Oplodnil som ťa, láska.

- Ty?! Ako kde? - žena sa chcela postaviť a oponovať aj postojom tela, ale čosi ju pichlo niekde v podbrušku.

- Dal som ti do čaju neškodný uspávací prostriedok... s čo najmenšími vedľajšími účinkami. Veď ma poznáš, ja by som ti neublížil, - vedcovo šialenstvo ju zasiahlo priamo do srdca. Prišlo jej ho ľúto až priveľmi skutočne cez ten skutok, čo spáchal na nej. Tým jej prišlo ľúto aj seba samej. Nemala vo zvyku často plakať pred mužom - vedcom. Teraz sa však rozplakala. Pomedzi ten plač sa z nej roztriasalo staré známe:

- Ako si mohol... Ako si len mohol?!

A vedcovi to neprišlo vôbec zvláštne. Podišiel k nej, no ona ho odsotila so všetkou zbytkovou silou v jej oklamanej láske.

- Ešte raz potratíš moje dieťa a ja ťa zabijem, - vyliezlo z neho ako v rozprávke o šialencovi a kráske. Povedal to tak pokojne.

Jej plač prešiel do spovedania sa v šoku z reality, ktorá sa stala čiernym snom.

- Nevieš, čo činiš... Ty nemôžeš vedieť, čo činiš, - zbesilo opakovala.

Vedec sa, ktohovie prečo, začal smiať - a bol to plač psychopatickej nadvlády.

V žene sa zlomil nepokoj do postavenia sa z kresla, podišla k mužovi a s ľútosťou sa mu pozerala do očí.

- Ty si sa zbláznil. Ty si sa mi zbláznil... A moje telo má byť teraz časťou tvojho šialenstva. To chceš? To naozaj chceš?!

- Áno, chech, - odpovedal jej ako kráľ, ktorý už nemôže prehrať, iba ak by jeho kráľovná zase potratila.

Žena sa rozhodla použiť mobilný telefón, vytiahla ho z nohavíc. Vedec k nej priskočil, vytrhol jej ho z rúk.

- Zbláznila si sa?!

- Ty si ma znásilnil! Dobre si vedel, že na klamanie prírody už nepristúpim!

- Si moja manželka! - vykrikoval ako majiteľ najdrahšieho koňa na svete. - Ty si mi podľa... všetkých starodávnych pravidiel... Ty si mi povinná priviesť na svet môjho potomka... akýmkoľvek spôsobom! Rozumieš, rozumieš mi?! - kričal už takým spôsobom, že mu z pyskov sem-tam striekali sliny kade-tade.

- Ale prirodzeným spôsobom, panebože?!

- Vy... ľudia! Vy ste blázni!!! Môžeme predsa ovládať samých seba... dať si ešte viac... Dať si to, čo nám odmieta dať príroda... Veď tá sa nás už bojí! Chápeš!!! Bojí! – s výkrikom zbesilo vydýchol. A ešte besnejšie sa nadýchol:

- Dať si taký intelekt... že všetci budeme milovať toho tvojho Ježiša... ale nie tak pochabo ako dnes... ale skutočne... tak... tak ako to myslel... naozaj, počuješ?!!!

- Bože! - vykrikla žena v šoku, v bolesti, ktorá jej znova a znova vychádzala z pošvy, a tiahla sa jej do všetkých zákutí tela.

- Ty... ako... Veď sa na seba, preboha, pozri! Správaš sa ako zvrátený nadržaný vedec, ktorý sa v sne o vlastnom synovi správa ako biologicky závislá matka... Závislá od predstavy toho, že bude mať... dieťa! Ty si väčší otrok prírody ako ja!!! Panebože, pochop to už! Pochop to už raz!!!

A zatočila sa jej hlava na hrane so stratou vedomia, príliš veľa vypätia - keď sa láska a priateľstvo mení na posadnutosť „prírodou v človeku“?! Ale nespadla, iba zavrávala, tvár sa jej dala zhrnúť do výrazu najväčšej ničoty a krízy jedného vzťahu v sekunde nenávisťi za skutky svojich blízkych. „Za skutky, ktoré jej Boh nedoprial pochopiť...?“

Vedec ju chytil a ako vladár a neomylný valcostroj jej stlačil nadlaktie až do jej bolestivej grimasy.

- Miláčik... - a usmial sa ako pološialený drevorubač pri poslednom zarúbaní sekerou do zdravého stromu. - Miláčik! Mňa predsa Boh musí chápať lepšie ako teba, keď mi dovolil pokračovať v jeho celi... V jeho veľkolepom sne o zdokonalení človeka až na jeho úroveň! - a úsmev vedca sa nedal spochybníť, ibaže by ho koplá do rozkroku, aby sa vrátil späť o niekoľko miliónov rokov „v celi Boha“.

Žena vykrikla ako ten rúbaný strom:

- Pôjdem na potrat, ty šialenec! Ty nebudeš klamať Boha... - svaly sa jej triasli závislosťou na živote, ktorý jej vtlačila do mozgových závitov spoločnosť, rodina, škola, morálka, chcenie, výdrž niečo dosiahnuť (napríklad sa spriatelíť s týmito vedcom)...

Vedec sa stretol so Satanom v jej kriku. Mozog mu zastrela biológia v demagógii a fundamentalizme jeho cieľov. Ruka mu vystrelila a zasiahla päšťou bez sebakontroly manželkin spánok.

Žena spadla na zem bez kontroly ako gýčové vreco zemiakov - bez vyspovedania. Vedec sa na ňu pozrel, nehýbala sa. Napadla ho myšlienka jeho života:

Zabiť jej mozog, zachrániť geniálne dieťa. Dieťa všetkých géniov. Jeho dieťa.

Priskočil k nej, nahol sa k nej, zmeral jej tep. Vydýchol si, dýchala. Tep bol taktiež v poriadku. Priložil hlavu k jej bruchu a usmial sa. Nemal na to žiadny logický alebo vedecký dôvod.

Naložil ju do auta, viezol ju veľkou rýchlosťou, pričom počúval nahrávku David Bowie - Ziggy Stardust (1972). Predtým, ako sa auto rozbehlo, zobudil kolegov a prikázal im, aby čakali v laboratóriu.

Keď doznievala úvodná skladba albumu Five years, stále sa smial. V spätnom zrkadle kontroloval ženu. Pre istotu jej dal malú, ale záchytnú dávku mozgových sedatív (mozgodlab).

Auto zastavilo na osvietenom parkovisku, ktoré kontrolovali dve kamery. Bolo mu to jedno, veď sa cítil ako Boh. Vytiahol ju, mohol zavolať kolegom, ale predsa len zbytková súdnosť - mohli by odmietnuť?

Zavolať im, jednoducho nechcel byť sám...

Žene totiž z ľavého ucha vytekala krv.

Vedcovi jej krv robila dobre, uistovala ho, že ak vypne jej mozog, dieťa sa stane iba jeho dielom. To ho hnalo vpred. Keď ju ťahal parkoviskom, mal šťastie, strážnik práve niečo jedol, a hoci záznam sa ukladal do centrálného počítača, pokým si strážnik nevšimol nič zvláštne - deň po dni sa mazával.

Vo výťahu sa vedec pozrel na manželku a vyslovil, čo muselo stenám výťahu vyraziť dych:

- Milujem ťa... - výťah sa však nezasekol.

Ženina strnulá tvár odpovedala iba neustálym vytekaním krvi z uší. Dobrá ženská odpoveď. Hoci bez mozgu.

Kolegovia uvideli ženu a vystrašene sa pozreli na vedca.

- Vy ste sa zbláznili... - napomenul šéfa homosexuál.

- Ticho, ja aspoň neklamem evolúciu ako ty...

- Čože? - homosexuál sa vystrašene pozrel po ostatných. Tí však radšej mlčali.

Jediná žena v kolektíve troch - len predvčerom sa dozvedela po každoročnom gynekologickom vyšetrení, že ani ona nemôže mať deti (stres, chudokrvnosť a vrodená genetická chyba vaječníkov) - sa spýtala ako robot na vychádzke so svojimi biologickými deťmi:

- Čo s ňou chcete robiť?!

Homosexuál sa zatriasol v priestore, prevrátil ženu pohľadom, ktorému sa žena ani neunúvala porozumieť.

Vedec sa na ňu usmial a uveličene ju pomiloval do očí:

- Ja som vedel, že z vás raz vyrastie dobrá vedkyňa so schopnosťou riskovať ako ja...

- To preto... že je v rovnakom srabe ako... ako vy... - homosexuál sa nedal zahanbiť, no jeho tvár, jeho mimika sa podobala na psychicky chorú veveričku, ktorá toho veľa nezmôže, ak vylezie na strom pred medveďom, ktorému je v skutočnosti veverička ukradnutá - a veverička je v psychickej chorobe presvedčená, že toto je jediný strom, ktorému môže v živote veriť, takže už z neho nezlezie!

- Vy odchádzate, kolega?! - vedec použil psychológiu mafie, jeho oči zaútočili na oči homoša.

- Nikam neodchádza, - napomenul ho, doteraz mĺkvy, zakomplexovaný vedec s malým údom a s ešte menšou vierou, že vzťah, ktorý teraz má, ho napíňa.

- Dám vám o päťdesiat percent viac ako doteraz... - a vedec nadvihol hlavu ako dobrý politik na poslednom rokovaní o rozpade vlády.

- Sedemdesiat... - vykĺzlo zo ženy.

- Dobré, - súhlasil vedec.

Zakomplexovaný muž prevrátil oči a pomyslel si:

„Stojí to za to? Porušenie všetkých morálnych pravidiel vedy a spoločnosti?“

Radšej to nerozoberal a spolu so ženou podporeli telo manželky vedca.

Homosexuál nevedel, ako sa zachovať. Vedel, že ho nikto nemá rád, že milovali iba jeho informácie v hlave, že sa nikdy s ostatnými nezblížil.

Miloval iba svojho priateľa, pretože si myslel: on ma pochopil.

Ale väčšinou sa aj tak pýtal sám seba:

Smeruje láska medzi nami iba k manipulácii toho druhého...? Alebo k rešpektu?

Stál tam sám, osamelý vedec a nemohol konať, len tam stál.

- Pomôžeš nám?! Alebo Nobelovu cenu získa namiesto teba niekto iný?! - zahučal do jeho duše šéf.

Homosexuál sa zrazu začal cítiť ako malý chlapec, keď ho jeho otec-alkoholik bil noc čo noc, pretože sa mu nepáčili jeho dievčenské pohyby a chcel ich z neho vyhnať raz a navždy.

A urobil to, čo vtedy - držal. Zaťal zuby a modlil sa: nejak sa to predsa skončí. Pomaly podišiel k mozgovu mŕtvej žene a pomohol ju kolegom naložiť na „operačný“ stôl. Potom zase ustúpil, jeden skutok kolegiality mu zabezpečil lojalitu?

Žene sa zrazu otvorili oči. Nebola schopná hovoriť, krv jej zalievala a poškodzovala postupne mozog. Ešte však v sebe vedela o tom, kto je a čo sa s ňou robí.

Manžel - vedec ju pohladil po tvári a vyriekol slová jej duševnej smrti:

- Priatelia, takto sa hladí naše najgeniálnejšie dieťa storočia.

Žena - manželka sa zdesene pozrela na homosexuála. Ženy vedia, kde majú hľadať svoje prelietavé zdesenie. Ach, aké sú citlivé, keď v priestore vyhľadajú vždy toho najcitlivejšieho muža, aby sa mu mohli vyspovedať alebo sa aspoň o neho oprieť pohľadom.

Žena - manželka otvorila ústa, muž jej ich citlivo zavrel, prešiel prstom po perách, v ženiných očiach sa objavil posledný plač, ktorý mohla vyvolať z demolovaného mozgu.

- Boh nekladie prekážky... zlatko. Miloval som ťa, ale budúcnosť sa v láske nevyzná...

Zakomplexovanému vedcovi sa vyjasnilo. Prešiel ho strach a hanba, našiel silu vyhnať svoje komplexy na pašu a poskytnúť im šokovú terapiu?

Skryto obdivoval vedca za jeho šialenstvo, lebo tušil, že aj jemu by mohlo pomôcť iba šialenstvo.

Homosexuál si potreboval sadnúť a tak si sadol. Začal sa spovedať, hoci nevedel komu alebo čomu. Spovedal sa nahlas, akoby strčil dušu do piesku:

- On to myslí dobre, ale nevie čo činí... Nech je nám všetkým odpustené...

Šéf sa na neho otočil - v okamihu jeho slov k nemu pribehol a päťou mu vrazil do nosa. Homosexuál spadol, uderil sa a rozplakal sa.

Zakomplexovanému prešli po chrbte zimomriavky. Vzrušil ho úder a dýchajúce prsia pomaly žmurkajúcej manželky vedca.

Cítil sa ako v jednom zo svojich zvrátených, ale „dobrých“ snov.

Sny sa mu predsa len splnili.

- Vyzleč ju... - prikázal šéf vedkyňi. Tá bez reptania splnila úlohu. Jej tvrdá tvár sa prejavila najmä v sekundách, kedy vyzliekala gaťky dotyčnej.

Homosexuál vstal zo zeme a pripojil sa k vedcom pri stole. Úder z neho vyhnal pochybnosti alebo morálku. Rozhodol sa ako človek, že sa pripojí k stádu vedcov a bude zlým a nebezpečným.

Manžel vstrekol manželke roztok, ničiaci myslenie a vedomie. Vedec sníval o stroji pre svoje dieťa... už pridlho. A teraz ho naozaj dostal.

Často sa mu stávalo, že keď sa v noci prebudil a išiel na záchod, pri návrate sa pristihol ako pozerá na manželku a myslí na to, čo práve robil. Vtedy však zasiahla normálnosť prežitia v spoločnosti. Vtedy si hovoril:

„Čo si sa už úplne pomiatol?“

„Teraz som to dokázal!!!“

Žena mala stále otvorené oči, nikto sa však nedozvie, kedy naposledy niečo vnímala. Posledný pohľad venovala manželovi. Manžel zostal tým poctený, dokonca mu myslou prebehlo:

„Tak predsa som bol milovaný.“

Homosexuál stratil vedomie. Do mozgu sa mu začala valiť krv. Úder jeho šéfa mal prevapujúce následky.

Ostatní mu však nevenovali veľkú pozornosť. Sledovali radšej ženské zomieranie. Až po chvíli si žena uvedomila, čo sa stalo a chcela zavolať lekára.

Vedec jej prikázal s vážnou tvárou:

- A vy si naozaj myslíte, že táto spoločnosť potrebuje teplých?!

- Ale... stále je človek?! - ohradila sa s poslednou morálkou a etikou žena.

- Akýže je človek... My sme vedci... My porážame evolúciu, ale gény homosexuálov už príroda porazila. Nech zdokonaľujeme len to, čo stojí za to. Čo sa oplatí zdokonaľovať!!! - vykrikol vedec - manžel (už takmer vdovec). A ten zakomplexovaný mu dal vo svojich božích zákonoch a komplexoch z prežitia za pravdu.

Kýval hlavou a pritom sa uveličene pozeral raz na šéfa a raz na ženu-vedkyňu.

Bol spokojný.

Bol takmer ukojený.

Žena zahúkala ako sova bez krídiel, ktorým by mohla uveriť len tak, že by ich mohla použiť:

- To predsa nemôžeme!!! - pričom lietala pohľadom raz k žene-manželke, raz k homosexuálovi. Ten sa zrazu začal triasť, akoby sa nachádzal na vrchole epileptického záchvatu. Žena k nemu priskočila a snažila sa zmierniť jeho triašku. Šéf sa začal smiať. Nahlas a natoľko šialene, že zakomplexovaný stratil svoj orgasmus z vedy a spadol na dne komplexov, v ktorých sa bál aj sám seba, bál sa nadýchnuť sa, lebo bytie mu nedávalo zmysel v žiadnom prírodnom prejave. Možno preto sa stal biológom?!

Zakomplexovaný začal kričať. Vrátil sa do detstva, kde ho budila bolesť celého sveta, padali na neho „v nepokojnom spánku“ všetky bicykle a tak. Kričal:

Húuuuuuuuuuuuuu húuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu húuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu....

Šéf sa prestal smiať, prižmúril oči a začal sledovať, načúvať, pozorovať konanie okolitých duševných šeliem. Nakoniec spočinul očami na manželke, ktorá už dýchala cez pripojené prístroje. Keď pozoroval jej mozgové prejavy na drahej a najlepšej magnetickej rezonancii, ktorú kúpil za peniaze daňových poplatníkov, keďže mu schválili projekt, v ktorom mal skúmať vplyv internetu na mozgové operácie z hľadiska genetiky... Tak vtedy zahučal ako najsilnejší vodopád sveta:

- Ticho!!!!

Žena mu zdesene a slobodne vrátila vodopád kriku späť:

- Ale on zomiera, ty šialený pako!!!!

Krik ženy prebral do reality zakomplexovaného. Priskočil ako zajac so základnými pudmi a opakoval, čo robila ona. Držal homosexuála, aby sa netriasol.

Vedec sa vo vlastnom pokoji prinútil pokrútiť hlavou ako krutý filozof evolúcie a pravdy, ktorá zomrie s ním. So smutnými očami pozoroval konanie kolegov. Nachvíľu opustil dieťa v manželke, zobral do rúk injekciu s rovnakým roztokom, ktorý strekol žene (pre istotu pripravil až tri, ak by sa vyskytli problémy – injekcia na vypnutie časti mozgu, ktorá je zodpovedná za uvedomenie...). Vykročil, pozorujúc obsah injekcie. Klakol si, pozorujúc obsah injekcie ako modlu.

Strekol, kto mu mohol zabrániť?

Žena ani v najmenšom nepochybovala, čo mu chce šéf streknúť. A zostala ticho. Iba sa modlila - samozrejme k Bohu, čo ju utešovalo. Dušou jej občas pomedzi tú modlitbu znelo:

„On je viac ako šialený... on to ženie až do dôsledkov... Biológ ako sa patrí... môže byť už len šialeným človekom?!“

Zakomplexovaný, keď spozoroval, čo šéf prináša, nachvíľku vo svojej neprekonateľnej naivnosti zidealizovaného čudáka, si bol náchylný myslieť:

„On mu chce predsa len pomôcť.“

Homosexuál sa prestal mykať, chvieť. Žena sa postavila, oprášila si plášť.

- Ale on je mŕtvy...? - so strachom v hlase sa spýtal zakomplexovaný.

- No a? Už sa nikdy neuvedomí... - odpovedala mu žena.

- Nič si z toho nerob... Len vedec, ktorý prekoná myslenie spoločnosti... tak ako ju všetci poznáme... môže čosi dosiahnuť, všakže Gia? - šéf sa predsa potreboval raz za čas spoľahnúť na ženu!

Zakomplexovaný sa zapozeral do tváre mŕtveho (z hľadiska vedomia) homosexuála. Prišlo mu (opäť) ľúto seba samého, aj toho teploša. Niekedy mal totiž pocit, že homosexuál bol jediným, koho on sám dokázal priťahovať v samote každého pozdravu medzi ľuďmi.

Do očí sa mu tlačili slzy, ruky sa mu chveli. Pozrel na ženu na „operačnom stole“, ktorý sa zrazu stal iba stolom umelého udržovania života. Šéf a vedkyňa zatiaľ začali s pripojovaním všelijakých zvláštnych prístrojov na prsia, hlavu... Dokonca jednu z hadičiek zaviedli priamo do pošvy.

Zakomplexovaný nevedel prečo... Možno nebol ani tak stratený ako šialený rovnako ako všetci:

Pri pohľade, ako ju tam „už vdovec“ strkal, tlačil, sa mu ozvala erekcia tichým a potom hlasným klopaním na pokorenú dušu. Nemohol protestovať, nedokázal sa modliť, len krútil hlavou a zabúdal na smútok, ktorý cítil k homosexuálovi.

- Som šialený... - povedal a priročil k dvojici. - Musíte ešte hlbšie, ak chcete sledovať a priamo ovplyvňovať všetko, čo chcete ovplyvňovať...

Išlo o biologickú výživu a zároveň o ochranu prostredia, v ktorom mal vyrásť nový Ježiš.

- Priatelia, práve sa nám podarilo zachrániť v našom svete Ježiša! - opakoval sa šéf.

Žena iba zažmurkala s vážnou tvárou. Vedela, čo vykonala a - priťahovalo ju to!

- Ako... ako to myslíte?! - zaskučal náš zakomplexovaný vzdelaný idiot (napr.: ďalší novodobý nespočítateľný robot, vystavený nátlaku, ktorý prijal iba ako súčasť svojho programu...).

- Tu nemyslím, tu viem... - a šéf žmurkol na zakomplexovaného.

XII.

Porota sa skladala z niekoľkých nevzdelaných robotníkov, učiteľa, právnik, lekára, filozofa, ktorý učil na vysokej škole. Články boli v mediálnej rovine vyslovene proti zatknutému vedcovi a jeho kolegom. Porota sa taktiež veľmi nedelila v cítení:

Robotníci nemohli pochopiť brány evolúcie.

Vedca zatkli mesiac „po vraždách“ (pri žene vedca, i pri homosexuálovi išlo o stratu vedomia – navždy, inak boli udržiavaní pri živote bez prejavov mozgovej činnosti), o ktorých zrazu hovoril každý. Zatkli ho kruto:

Do brány jeho vily umiestnili výbušniny a v priamom prenose, ktorý sledovalo cirka 10 percent populácie, vnikli do jeho izolovaného sveta hordy policajtov, ktorí sa správali ako roboti pôžitku-krutosti.

Zaútočili na neho odzadu, nečakal vniknutie, nečakal poníženie. Kopli ho veľmi silno do zadnice. Kričali na neho stupídne heslá a on nerozumel prečo. Všetko si vo svojom vnútri dôkladne obhájil. Jeho kolegovia ho nezaujímali.

Zakomplexovaný spáchal týždeň po skutku gýčovitú samovraždu: pustil si plyn, pričom zomrela aj jeho priateľka, ktorá ho milovala a chcela mu pomôcť v jeho ničote. Milovala ho cez ľútosť. To sa jej poeticky vypomstilo. Vypomstilo? Možno zomrela s tým, koho naozaj milovala.

Vedkyňu zatkli v okamihu milovania s akýmsi gigolom. Bola závislá od sexu a kávy a všetko, čo sa odohrávalo ďalej s jej dušou sa podobalo dielu 1984 - G.Orwell, pretože jej paranoja vystúpila do popredia.

Vedca a vedkyňu viedli do súdnej siene, ich rodičia plakali ako psovodi na Aljaške, keď ktosi otrávil ich psy... Ani jeden z rodičov nikdy neporozumel svojmu potomkovi.

Teraz ich za to Boh trestal a oni to vedeli?!

Sudca sa spýtal:

- Vy ste...?

A vedec sa ironicky zasmial.

- Som, - a pomyslel si: ty paškvil!

Potom sa sudca pozrel na vedkyňu. A spýtal sa ako robot spoločnosti, ktorá ho zničila a vytvorila z neho impotentu, ktorý si neverí v posteli:

- Vy ste...?

Žena milovala cez svoje utrpenie: vedca. Milovala ho natoľko, že to bol jediný muž, s ktorým by chcela mať dieťa (ak by biológia dovolila)!

Zasmiala sa sudcovi do tváre ešte ironickejšie. Vedcovi prešli po chrbte milióny honov lásky. Až teraz cítil, čo znamená, keď niekto stojí pri vás aj v okamihu, kedy vás zatracuje celá spoločnosť ako zradcu jej ideálov.

V miestnosti sedeli medzi iným aj:

Jeden z najdôležitejších kňazov, mimochodom chorý na rakovinu análneho otvoru - sedel v prvej rade a dúfal v smrť!

Dekan fakulty, kde vedec končil svoje PhD...

Uznával vedca, ale vždy sa bál jeho šialených očí pri každom novom pokuse. Vždy hovorieval:

- Buď sa zblázni alebo dostane nobelovku!

Sudca sa pozrel vedcovi do očí a ihneď odvrátil zrak. Nerozumel šialencom, ktorí dostali od spoločnosti všetko čo mohli, a aj napriek tomu sa zbláznili. Bál sa ich, nenávidel ich - nenávidel ich vzdelanie a rozmer ich moci, o ktorom sa mu ani nespomínalo.

Žena ho opustila a spala s vedcami, ktorým sa postavil.

Vedcov od prírody nenávidel.

Senátor, ktorý ho nominoval, dostal odporúčanie!!! Odporúčanie o krutosti a svätosti, to je predsa niekedy to isté...

Súd trval veľmi dlho, vedec a vedkyňa sa takmer zbláznili na vrchole svojho strachu a odcudzenia. Mysleli si, že ich nikto nechápe. Ich láska, hoci bez sexu, sa stala jednou z najlepších, ktoré boli kedy absolvované - ani oni sa nemali s kým porovnávať.

Súd dospel po hodinách a hodinách k otázke, ktorú každý tak či tak čakal:

- Ste si vedomí svojich činov?

Vedec sa znovu pousmial. Šteklilo ho v rozkroku, no vydržal. Aspoň niečo sa naučil o spoločnosti.

- Vedomý áno.

Vedkyňa sa zasmiala.

Sudca zvrátil tvár.

Kňaz-rakovina vydal výkrik bolesti, kŕče sa ozvali.

A dekanovi sa zazívalo ako slobodnému človeku v súdnej sieni. Po dlhých dňoch duševného strádania aspoň nejaká zábava.

- Prijímate spoločenskú dohodu o vine a treste? - sudca vedcovi venoval pohľad muža, ktorý mal byť asi homosexuál na vrchole bolesti.

- Nie... Nie som vinný. To vy ste pomýlení. Konal som v prospech ľudstva a ľudstvo ma súdi. Aké typické, he, he.

- Aké smutné... - vzdychla si vedkyňa. Jej nová menštruácia bola taktiež tichá sponď jej tela, ktorá plynula bez toho, aby ona o tom vedela.

Sudca sa zatváril veľmi kyslo. Pokrútil hlavou a pomyslel si:

„Šialenec... alebo má pravdu? Aspoň akú takú... teda čiastočnú.“

Vedkyňa nechcela byť odsúdená, všetko vnímala ako hru, v ktorej by mala vyhrať. Jej realita skončila na chodníku.

Sudca si preštudoval všetky spisy. Nakoniec za ním predsa len prišla správa sveta, ktorá si skôr z neho robí srandu, akoby ho naozaj spravovala. „Tajní agenti“ navštívili sudcu priamo v jeho dome, hrali sa na jeho priateľov:

Sudca ich, samozrejme, poznal už veľmi dlho. Pre neho boli naozaj priateľmi, chodil s nimi na rybačky, obdivoval ich pekné ženy, ich pekné autá a dokonca aj ich tituly.

Otvoril dvere a tešil sa na očakávanú návštevu. Dáma v kožuchu z líšky, ktorú by aj tak nemala rada - ak by žila, vstúpila dovnútra sudcovho veľkého domu, do ktorého by sa zmestilo cirka 45 ľudí.

Žena, jediná z priateľov, ktorá nemala vzťah, vstúpila ako duševná gilotína. Sudca ju miloval, v podstate vždy, keď sa na ňu pozeral, nemusel myslieť na svoj ubíjajúci vzťah.

Ona mu nahradzovala to, čomu sa v manželstve hovorí: manželské rozprávanie až do krvi sebaspoznania. Žili vlastne v duševnom manželstve - a: sudcovej manželke to bolo ukradnuté. Ona sa pred svetom uzavrela a jeho emocionálnu stránku už neskúmala.

Často sa rozprávali o prípade, ktorý sudcu zároveň zamestnával a zároveň ničil. Žena mala jasne naplánované:

Presvedčiť sudcu, aby dal vedcovi čo najmenší trest. Veď kto z iných vedcov vedel to, čo vedel šialený vedec? A spoločnosti, ktorá najskôr nevie kam smeruje, sa hodí každý rozumný šialenec, ktorého by mohla pozorovať.

Možno niečo ukáže!

Žena si prekrižila nohy. Pomaly začala hýbať nohou, bližšou k sudcovi.

- Zvláštne... Taký rozumný človek... Ktohovie... možno stvoril niečo, čo všetko zmení... Možno už zasial semeno, ktoré sa nedá vytrhnúť zo zeme...

Sudca si oblízal pery, víno, ktoré ponúkal, mu samému chutilo.

- Možno... - prižmúril oči a zapozeral sa na nohy ženy. Myslel na to, ako by sa s ňou miloval a pritom dobre vedel, že je to iba sen, lebo toho nebol schopný. Ale ona bola niekedy natoľko pekná, že prekonalala jeho bolesť a neschopnosť.

Vedkyňa túžila aspoň po jednom bozku vedca - v súdnej sieni žila? No, mala prečo žiť. Láska ju udržovala v spoločnosti ako mravcov udržuje kto vie čo pri modelovaní mravčieho sveta.

A zatiaľ:

Spoločnosť, v tomto prípade kňazi, právnici, lekári (tí najmenej) nevedeli, čo so ženou, mozgovo bez mozgu, ktorá sa stala ikonou modernej spoločnosti podľa liberálov.

Boli pokusy:

Zabiť ju injekciou. Neúspešne, lebo kampaň ľavičiarских novin sa stretla s intelektuálnou vrstvou, ktorá sa inak utápala v alkohole a kokaíne (len tí, čo na to mali).

Vystaviť ju v mauzóleu vedľa Lenina (to napadlo jedného vedca po milovaní so ženou, aby odľahčil zlý výkon).

Vystreliť ju na mesiac... (to napadlo jedného kňaza pri odľahčení kázne v nejakom ghette).

V realite, ktorú si nikto nevysníval, sa o ňu starali najlepší lekári, lebo ktosi v „kolose správy spoločnosti“ pochopil, že „lepšie jeden Ježiš pod správou spoločnosti, ako ďalší...“

Lekári pracovali pre vedu, niektorí dokonca v tichu ich myslí skryto obdivovali vedca za šialenstvo génia.

Mŕtvej matke sa inak darilo dobre. Dieťaťu ešte lepšie. Ktohovie, či by vôbec vedec vedel zabezpečiť toľkú legendárnu ochranu, výživu, starostlivosť...

Vedec o tom všetkom vedel, jeho obhajca, jeden z najlepších právnikov v meste, ho o všetkom informoval. A tak sa vedec často mohol v cele smiať ako víťaz, ktorý nestratil nič viac ako slobodu, o ktorej si myslel:

Už som ju predsa dávno stratil.

Súd nakoniec odsúdil oboch obvinených len na päť rokov (vedkyňa), respektíve desať (vedec). Obhajcovia považovali trest za víťazstvo, v novinách sa písalo o víťazstve pekla nad dobrom.

V okamihu, kedy vedec opúšťal súdnu sieň - vykrikoval:

- Nebojte sa... Veda bude žiť ďalej a raz potlačí hlupákov a klamárov, ktorí o nás rozhodujú...

Súdna sieň vtedy stíchla. Akoby nikto nemal potrebu zaskučať, zapískať... Slušní ľudia nepískajú na oponentov ich systémov?!

%

Obhajcovia sa mohli obzrieť za svojim životom a hodnotiť:

Tento proces nám priniesol najviac peňazí...

Obhajcovia dokázali „takmer nevinu“ vedcov. Vlastne podľa ich svedomia a vedomia ju dokázali absolútne, veď nikto nebol oficiálne nazvaný „vrahom dvoch ľudských vedomí“...

Veď nebolo pochýb:

Svet musí niekam spieť. Napríklad k umelej inteligencii...

A nie je umelá inteligencia aj geneticky upravený človek?

%

Dieťa sa narodilo zdravé, ale keď sa vedec dozvedel, že stvoril „iba dcéru“ - takmer onemel. (Možno sa až príliš sústredil na to, aby sa narodil syn... Tu jeho vedecká viera stroskotala. Bol si tak istý mužským rodom v jeho prípade, že sa nejako nesnažil ovplyvniť pohlavie!) Dobre vedel, že ženy sú hormonálne obmedzené pri dosahovaní filozofických výšin.

„Musia rodiť, ich myslenie nesmie byť nezávislé...“

V jeho najčiernejších myšlienkach sa usvedčil z prehry: „ak by som bol na slobode, zabil by som ju.“

O dieťa sa od začiatku jeho cesty zaujímali vedeckí - aj iní pracovníci Spojených štátov. Ich pozornosť stála za to:

Malé dievčatko od začiatku vynikalo. Najskôr len v schopnostiach bez uvedomenia.

Prví rodičia sa nehodili na výchovu malého génia, Spojené štáty dcéru odobrali hneď, ako sa dozvedeli, že otec je skrytý homosexuál, ktorý udržuje styk so spolupracovníkom (právnická firma, najlepšia v meste). Manželka mu to ticho schvaľovala, preto potrebovala dieťa...

V novej dcére sa snažila nájsť lásku k svetu. No, napriek všetkému sa nemohla zbaviť podvedomej sily:

„Toto dieťa mi nevonía... ako by voňalo moje vlastné... Bože, prečo?!“

Pri konkurze na „najlepšie dieťa dejín“ presvedčili porotu intelektom a rozhl'adom. Všetko ostatné skryli v mene známeho: oklamať môžeš iba raz, ale za to riadne!

Dievčatko žilo v prvej rodine dva roky, ale nikdy sa necítilo byť prirodzene milované, plakalo, búrilo sa, chcelo cítiť niečo viac - a nedostávalo sa mu to.

Dieťa odobrali rodine veľmi sofistikovane, priam mechanicky a kapitalisticky do dôsledkov:

Tajní spolupracovníci v mene správy spoločnosti si zavolali pár na pohovor, v ktorom im bez akýchkoľvek okol'kov prehrali telefónne záznamy.

Ktosi pekný povedal:

- Toto dieťa potrebuje zdravú rodinu... Do dôsledkov. Inak mu hrozí niečo strašné, - a dotýčný si prešiel rukou po vlasoch. Ani on nevyrastal v rodine, ktorá by mu dala zdravé základy morálky.

Nový pár rodičov bol vyberaný rýchlo, Spojené štáty sa rozhodli pod nátlakom vedeckého kapitalizmu o špecifickú kombináciu - filozof a žena...

Filozof sa ponúkol celkom sám. Dekan filozofickej fakulty, osamelý, izolovaný, takmer pred samovraždou, zakrýval svoj stav natoľko, že kontaktoval svojho nemanželského syna, ktorý bol prvým „reálnym homosexuálnym otcom dievčatka“. Syn presvedčil staré právnické spojky, aby dohodli stretnutie s agentami „správy spoločnosti“ – ktorí sa dodnes starajú o deti, ako bola Jane.

Agenti pôvodne chceli niekoho mladšieho, ale filozof ich presvedčil úplatkom, cirka pol milióna (chceli by ste si kúpiť Ježiša za – takmer – celoživotné úspory?). Takmer sa pred nimi rozplakal. Synovi bolo otca ľúto, vždy mu ho bolo ľúto.

Agenti úplatok prijali, filozof na deň našiel zmysel života, hoci agenti filozofa (skôr z povinnosti) upozornili:

- Bude to ťažké, ale minimálne sa postaráme o to, aby ste sa mohli dostať na konkurz...

Pravda, žiadny konkurz sa nekonal, niekto potreboval urýchliť proces...

Spojené štáty ako jedinec, priam jednotliviec?

Filozofa si pozvali na posedenie, kde sedela aj zlomená „matka“ - manželka jeho syna. Filozof navrhol, aby sa umelo vytvoril vzťah, kde on bude dohliadať na duševné rozmery, zatiaľ čo biologička, presne tá, čo bola odsúdená, mala byť podľa neho najlepšou kontrolnou zbraňou na biologickú kontrolu.

Stalo sa, najmä preto, že psychológ odporučil daný stav vecí. Bol pokrytec, vedel, že sa dieťaťu ublíži, že sa mu už ubližuje, ale konal podľa želania: zničiť potenciál, ktorý nepotrebujeme, ale skúmať ho musíme, aby sme pochopili, kam sa príroda bojí zájsť. Biologičku navštívili vo väzení... Blížila sa polovica trestu, po ktorej mohla požiadať o prepustenie za „štýlové“ správanie.

Delegáciu viedol filozof, ktorý zrazu uveril svojmu poslaniu. Požiadala, aby ho nachvíľu nechali samého s biologičkou.

Biologička, stále pekná (vo väzení „psychicky zdraví ľudia zvyčajne chudnú...“), stále žiadostivá, si predstavila filozofa nahého a usmiala sa.

- Prečo sa usmievate?

- Predstavujem si vás nahého...

- Zašlite ste vôbec niekedy ďalej ako za biológiu?!

Ale vedkyňa sa iba usmiala. Pokrútila hlavou.

- Máte šancu sa odtiaľto dostať...

- Nepodám žiadne vedecké informácie.

- O tom nechcem.

- Tak o čom...?

- O dieťati.

- O tom omyle?

- Vy si myslíte...

- Nie je to chlapec...

- A musí to byť chlapec?

- Dievča sa s tým, čo mal mať v sebe chlapec, zblázni. Skôr či neskôr. Neunesie to.

- Nechcete pomôcť s jej výchovou?!

Biologička nechcela... ale rátala ako vedec v spoločnosti: sloboda a podvod!!!

Biologička súhlasila ako dospelá žena, ktorá sa potrebuje realizovať.

V prvom okamihu, v ktorom uvidela krásnu tvár ženského mesiáša, pochopila a precítila: budem ju nenávidieť.

Deň po pôrode dcéry matku odpojili a pochovali ju bez osláv. Filozof vtedy napísal do novin, do tých najintelektuálnejších (ak vôbec denná tlač môže dosiahnuť ten stupeň):

Pochovali sme ju, akoby sme boli pštrosom (nehovoriac o tom, že pštros hlavu do piesku neschováva...).

V prvom okamihu, v ktorom uvidel oči malého génia, precítil bolesť malého dievčatka, ako každý skutočný filozof. Bolo mu do plaču!

Vedkyňi bolo zase do plaču z vlastnej nenávisti, ktorej nerozumela.

Keď sa vedec dozvedel, čo vykonala jeho spolupracovníčka, nazval ju Satanom a celkom sa zbláznil. Ryl nechtami do steny vo väzení a kričal ako slobodný blázon:

- Ona sa vám smeje do očí, vy blázni.

Alebo:

- Moja viera bola nesprávna, uverím v Boha!

Dieťa si obľúbilo filozofa, cítilo, že jeho láska je „správna a nefalšovaná“. Pri biologicke plakalo.

Byť, v ktorom býval náš pár, bol z určitého pohľadu najsledovanejším bytom storočia. Nuž, minimálne z pohľadu filozofa, bioločky a... Jane?

Dieťa rástlo, spoznávalo svet, a prekvapivo: neprejavovalo sa natoľko geniálne, aby z neho išiel strach. Láska starého filozofa dávala krásne upokojenie.

Bioločka nenávidela filozofa rovnako ako dievčatko. Bola mu však dobrou manželkou v hre, keďže jej nenávisť sa v nej menila na jej najlepšiu pretváрку voči svetu. Niekedy sama dokonca verila, že miluje dievčatko s filozofom - najmä ak sa neprejavovali vo svojej sile.

Dievčatko cítilo však viac ako iné deti, ale nevedelo s tým pracovať, nevedelo to ovládnuť. Bolo ako splašený kôň v duši.

Keď malo šesť rokov, oslovil ju Ježiš ako historická postava. Zamilovalo sa do neho, a opakovalo si: takého už niet.

Písalo mu malé básne, vyznania a oddania. Bioločka našla malé básne „svojej dcéry“ v detskej izbe, zasmiala sa, keď ich čítala. No na druhej strane ticho obdivovala ich detskú hĺbku:

Ježiško, môj milý

Ježiško, to som ja,
tvoja dcéra, tvoja láska, tvoja obeť ako ten baránok,
som malé dievčatko, ale ja viem, že Ťa milujem inak ako iní...

Biologicke bolo smutno v okamihu, v ktorom dočítala. Zrazu vedela, čo jej chýba. Zrazu vedela, čo nikdy nedosiahne. Jej nenávisť k svetu zvíťazila, lebo aj ona sama sa dozvedela: nič iné nemám.

Zamyslela sa nad všetkými správami, ktoré písala, ktoré dodávala Spojeným štátom ako vďaka za svoju slobodu.

Musela si uvariť kávu, ako čakala na návrat „dcéry“ zo školy. Počas čakania spomínala na to, ako milovala biológiu, spomínala na svoje vrcholy, pričom nespochybňovala: vrcholom bolo násilné oplodnenie manželky vedca.

Zasmiala sa - a v tom smiechu sa jej čakalo lepšie.

Filozof zatiaľ písal nové dielo svojim životom: postupne vzdelával dcéru, chcel, aby vedela, čo by on chcel vedieť, ak by mal šesť rokov.

Pravda, štátny psychológ sa musel smiať. Vedel, že dieťa sa dá zničiť rýchlejšie ako čokoľvek iné - živé.

„Som spokojný.“

Už nemal žiadne výčitky - odvtedy, čo sa mu narodila vlastná dcéra.

Keď malo dievčatko osem rokov, po prvý raz sa zamilovalo do živého chlapca. Túžilo po ňom, chcelo sa s ním bozkať. Chlapec bol rozmazaný, správal sa veľmi namyslene, dievčatko ho trochu ľutovalo a vôbec nevedelo, prečo si ho predstavuje vo svojej blízkosti. Jej náskok plynul cez všetky sféry. Jej osvietenie začínalo v láske, príliš skoro, aby mohla byť láska uvedomená ako spasenie?

Túžilo po ňom tak silno, že... že... ešte nepoznalo Bibliu.

A filozof podcenil úžasnú emocionálnu vyspelosť Jane. Naivne si myslel, že miluje iba jediného muža: jeho.

Dievčatko písalo chlapcovi listy, básničky, ale chlapec sa iba smial, trošku sa dievčaťa bál, trošku ho ľutoval. Ibaže pred kamarátmi o ňom hovoril:

„Je šialená... Ale ja som niekto... Mňa už niekto totiž miluje... ako prvého.“

A nikto sa nesmiel, keď to hovoril.

Dievčatko dovŕšilo desať rokov, vedca prepustili z väzenia. Jeho viera v Boha sa stala skutočnou. Každý deň sa ospravedlňoval za to, čo urobil. V tme nočnej izby si tisíc ráz hovoril: svoj omyl musím napraviť.

Bol presvedčený... rovnako, ako kedysi o správnosti biológie a pokusov... že Boh je v ňom, počuje ho, rozpráva sa s ním.

Napríklad tri dni pred prepustím viedol ďalší dialóg, ktorý sa pre vonkajšieho pozorovateľa zdal byť monológom:

- Môžem ti dať jednu otázku?

- Môžeš, moja láska.

- A nie je pravdou, že ak som ju stvoril, chcel si to aj ty?

- A možno som iba chcel, aby si prišiel na niečo nové... Veď je to ona, nie on!

- Mal by som ju zabiť... Zničiť z tohto sveta raz a navždy?

- A načo? Omyly ľuďom pomáhajú prežiť... Sú to legendy, o ktorých sa píše... vďaka ktorým sa ľudia vracajú späť k nášmu Písmu...

XIII.

Vedca prepustili ako slávnú bytosť. Noviny v deň prepustenia priniesli hlboký rozbor udalostí spred desiatich rokov, pričom už neodsudzovali, len písali:

Má právo medzi nami jestvovať ktosi, kto porušil všetky zákony etiky a morálky? Nuž, podľa najnovších informácií sa z vedca stal vo väzení náboženský fanatik...

Prvé kroky vedca smerovali na manželský cintorín, kde mohli byť pochovaní len manželia. Pristúpil k hrobu manželky, nejaký fotograf odfotil jeho mŕtvu tvár, vedec sa rozplakal - a odriekal vety Písma.

Fotografiu však odmietli kúpiť všetky bulvárne plátky, údajne nebola zaujímavá a jedna informácia o spadnutom vedcovi stačila...

Vedec sa uchýlil do samoty. Spojené štáty mu prispievali mesačne na živobytie, keďže právnik vedca sa činil: dal uznať tri patenty, ktoré priamo súviseli s novými objavmi, použitými pri genetickom upravovaní. Tieto patenty sa uchytili, v ústavách štátov sa predsa nepíše, aby nemohli byť geneticky upravované kurčatá, zajace, kravy a hady.

Vedec bol boháčom, bohatstvo si však neuvedomoval. Každý deň chodil na prechádzky a ľudia ho zdravili - zvyčajne so zvráteným rešpektom.

Snažil sa nemyslieť na svoju dcéru, v hĺbke duše vedel, čo ju čaká:

Dievča si po prečítaní správ o prepustení vedca pomyslelo:

„Veľká škoda... že dieťa zahynulo pri pôrode...“ - áno, Spojené štáty a ich demagógia je základom riadenia?

Prvé problémy s dievčaťom nastali po dovŕšení jedenásteho roku. Dievča sa totiž dostalo k Dostojevskému, Kafkovi, Zolovi... Prekvapivo, títo muži v nej zlomili akési duševné panenstvo, ktoré nenaštrbila ani Biblia. A z dievčaťa sa tak stala nezrelá žena, ktorá v mnohom zrela rýchlejšia v niečom, čo spoločnosť dnes už odmieta zachytiť... V poličke otca našla jeho vlastné poznatky z Nietzscheho. Zaľúbila sa po prvej vete.

Bez poznania seba samej, bez akéhokoľvek porovnania zrazu našla nové „náboženstvo“, niečo, o čom sa v Biblii nepísalo.

- Tati, a čo je to vôľa k moci? - spýtala sa deň pred prvou menštruáciou, čo spolu súviselo viac, ako si ktokoľvek môže myslieť...

Filozof zostal zaskočený.

- Pabebože, veď máš iba jedenásť... - vyhŕklo z neho takmer zdesene. - Nemala by si teraz čítať také knihy...

- Ale prečo? Mňa to baví...

- No veď práve...

- Takže ty mi to ako nepovieš?

- Vôľa k moci... To je... keď neveríš v Boha... musíš niečo... A tak sa obrátiš do seba... aby si to vykryla... Veľa ľudí zostáva uzavretých len vo vôle k moci alebo vo vôle k slasti.... a chýba im vôľa k bytiu alebo uvedomeniu...

- A ty ju máš, tú vôľu k moci?

- Mám ju... ale mám ju pod kontrolou...

- A čo sa stane, ak by si ju nemal pod kontrolou?

- Ach, dievčatko moje... Nuž... buď by som uveril v Boha... alebo by som sa zbláznil... pretože, zlatko, táto doba... už dobre vie, ako sa vyhnúť... ako eliminovať... také potencionálne geniálne šílené stvorenia ako bol Hitler...

- Čo je to eliminovať?

Podobné dialógy vládli ich vzťahu jeden rok, potom sa stalo niečo nezvyčajné:

Žienka, očarená jednoduchou vôľou k moci, starou filozofickou záležitosťou, ktorá má syna v modernej psychológii a sociológii, jedného dňa, opäť slnečného, mierne

veterného, pristúpila na hodine telesnej výchovy k svojmu vysnívanému objektu lásky, a vrhla sa na neho, obdarená automatickou pripravenosťou na bozky. Jej bozky boli zúfalé, obratné a zároveň pokrokové. Málokterá žena vie bozkať po prvýkrát tak, ako ona bozkala. Chlapec nerozumel jej počínaniu. Ostatní sa smiali, až pokým neprišiel učiteľ, zdesený sexuálnou silou prejavu mladej ženy.

- Čo to do teba vošlo?

- Láska... - odpovedala pokojne a vyrovnane, neustále hľadiac na vystrašeného panica.

- Panebože... - doslovne sa vyparilo z učiteľa. - Musíme zavolať tvojmu otcovi... Takto to už ďalej nejde...

Učiteľ tým narážal najmä na prejavy žienky pri hodinách dejepisu. Žienka málokedy súhlasila, vo svojom veku zarážala a strašila učiteľku výrokmi typu:

- Všetky tie historické postavy sa musia pochopiť v konaní... Musíme sa vcítiť predsa do miest, kde žili, do kníh, ktoré čítali, do ich lások, do ich milovania a nenávisti. Musíme predsa vedieť, čo spôsobilo ich konanie! Nestačí vedieť nejaký rok, veď to je hanba. História je ako matematika. Všetko sa dá pochopiť, nič tu nie je náhodou. Akoby ste, pani učiteľka, nečítali Sväté Písmo?!

Filozof mal v deň veľkého bozku dlhý pohovor s riaditeľom školy, ktorý mal aké-také pochopenie pre žienku. Páčila sa mu.

Ak by si nemohol denne sťahovať určité obrázky z internetu (o čom, samozrejme, všetci vedeli), nezvládol by spoločenské poslanie: vydržať so skrytými predstavami ako so skutočnosťou, pre ktorú sa oplatí prežiť každý nový deň - lebo ono to raz príde.

Filozof vedel: „už sa to začalo“.

„Teraz budem potrebovať všetko, čo som sa naučil... doteraz. Boh pomáhaj.“

Riaditeľ naznačil filozofovi, ktorého si inak veľmi vážil, že bude veľmi ťažké jeho dcéru nevyradiť zo školy - pretože:

- Ona... tu má veľa priateľov. Nikto ju tu nemá rád. Je zvláštna a možno... potrebuje psychológa.

Filozof sa ovládol. Myslel na všetko tajné a „neskutočné“, čo sa tiahlo existenciou jeho zverenkyne. Miloval ju. Čím bola staršia, tým ju miloval viac.

Žienku presunuli do inej školy. Súkromná škola pre nadané žienky, IQ zvyčajne nad 130, EQ nad hranicou stanoviteľnosti. Filozof presvedčil Spojené štáty, aby platili za jeho zverenkyňu. A Spojené štáty to urobili veľmi rady. Je predsa potešujúce mať výkvet na jednom mieste a dať mu to, čo výkvet potrebuje na to, aby nevyrušoval zasadajúci poriadok spoločnosti:

Pocit výnimočnosti a akého-takého uznania.

Žienka sa do školy tešila. Očakávala viac pochopenia, očakávala viac podobných žien ako bola sama. O to väčšie bolo jej sklamanie. Škola sa totiž niesla v znamení ešte väčšej kontroly, konzervatizmu a starých názorov, ktoré už nemohli dobyť jej srdce.

Všetky ženy akoby boli staré panny. Odsudzovali mužov a považovali ich za menejcenné stvorenia. Ďalší výbuch pokrokového hnevu teda na seba nenechal dlho čakať.

Na hodine náboženskej náuky, ktorú mimochodom žienka neznášala, lebo sa priečila jej najnovšiemu poznaniu, vykričla na kňaza, ktorý bol fundamentalista vo svojej viere:

- Ježiš nemôže byť na vašej strane... vy podvodník!

Kňaz na žienku vrhol divoký pohľad vyhnanstva.

- Kto ti dáva právo, aby si ma posudzovala v tvojom veku?!

- Boh... a vyššia moc, moja vôľa po moci...

- Prosím?!

- Moja vôľa po moci je väčšia ako vaša. Ja už vás nemôžem počúvať. Klamete, lebo vaša viera je iba vôľa po moci... nad niečím tak bezbranným, ako sme my. Ale ja sa nedám. Ja protestujem!

Kňaz onemel, na čelo mu vystúpil pot. Ešte nikto ho neudrel tak silno do mieškov slovami.

- Ty... ako... ako...

- Ste obmedzený vo svojej viere... A tým celé vaše kresťanstvo je len podvodom, iba prešľapovaním na mieste!

- Toto ti hovorí tvoj otec?!

- Môj otec... je iba môj stvoriteľ!

- Ty Satanovo dieťa!!! - a kňaz sa zrazu neovládol ako potkan v okamihu atómového výbuchu, ktorý nikdy nebude riešiť dualizmus sveta - a začal duševne bežať do pekla ako každý muž, ktorý v tomto svete nespozná lásku ženy.

Žienka sa začala smiať - niečo medzi smiechom dieťaťa a suverénnej ženy. Bola si istá víťazstvom. No v sekunde ňou preletel orol smútku. Hnev kňaza bol natoľko úprimný a poľutovaniahodný, že žienka ho začala ľutovať na vrchole.

„Už žiadne víťazstvo, už žiadna prehra... Moje pocity nepatria víťazstvu, ani prehre!“

- preletelo ňou ako vodopádom, ktorým preteká voda s teplotou pod nulou - a predsa nikdy nezamrzne.

- Ľutujem vás... - povedala ako kňaz - a kňaz sa zachoval ako jedenásťročná dievča?

- Si šialená... Na tomto svete ťa nič dobré nečaká...

Celá trieda sa začala smiať. Väčšina inteligentných dievčat si myslela, že ich nová spolužiačka zámerne dráždi kňaza (ktorý im bol odvždy smiešny ako nepodarený muž z Darwinovej teórie). Niektoré si dokonca mysleli, že ho dráždi, aby sa pred ostatnými ukázala, aká je nebojácna, aká je „dobrá“ a pozitívne kolektívne šialená.

Možno jej podvedomie...

Ale vo chvíli osamelého výbuchu žienka precítila celú kňazovu tragickú existenciu:

Bolo jej veľmi smutno, zrazu cítila, čo vtedy nerozoberala, že kňaz sa v živote iba trápi, že jeho vôľa je oddaná Bohu len cez jeho trápenie.

Rozplakala sa. Kňaz zvrátil tvár. Nevedel vyhodnotiť prečo plakala. Ale neprišlo mu jej ľúto, hoci jej plač pôsobil až podozrivo ľútostivo.

Naklonil sa k nej.

- Boh ti pomáhaj, - zašuškal jej do ucha.

Ona na chvíľku ovládla svoj hnev, stretli sa im oči. A vtedy sa niečo stalo! Odvtedy sa akoby už inak nedokázala pozrieť do očí...

Pozrieť sa človeku do očí s jeho ľutovaním až do jej sebazničenia.

- Každého je prečo ľutovať... - pomaly, ale zreteľne zaskučala. - Ale prečo si nás chcete tak privlastniť v tej vašej viere? Prečo nám ju vnucujete...?

Kňaz sa od nej rýchlo odvrátil.

- Musíme zavolať vášho otca. Už to, že nie ste pokrstená, je dosť na to... aby som vás odmietol vyučovať a ešte toto. Ja odmietam... Takéto arogantné a rozmazané dieťa!

Žieňa iba pokrútilo hlavou. Už neplakalo. Už iba ľutovalo - z ľutovania sa stalo steblo trávy. Ľutovalo seba a ľutovalo kňaza v jednom.

Lenže kňaz nevedel, že je niekým naozaj ľutovaný.

„Takže načo toľké ľutovanie?“

„Vo vesmíre nie je nič bez príčiny... ani ľutovanie?!“ - to boli neskoršie vety našej mesiášky, keď sa vracala k spomienkam na spustenie jej zničujúceho a bičujúceho precitovania.

Filozof prišiel v ten deň do školy nahneváný. Nemal rád kňazov, najmä s malou, ale postrehnuteľnou aroganciou v hlase. Kňaz už v telefóne vysvetľoval (riaditeľka škola bola prítomná), čo sa stalo - po svojom.

Jane čakala v riaditeľni. S nikým sa nerozprávala. Kňaz ju nenávidel, rovnako ako nenávidel riaditeľku. V podstate nenávidel všetkých ľudí, pretože bol presvedčený, že ani viera v Boha z nich nevyhnala „niečo zlé, niečo, čo nepotrebuje meno, stačí sa pozrieť do očí“.

A hoci to kňaz nevedel pomenovať, mohli by sme to nazvať vôľou po moci?

Filozof vošiel do miestnosti o pol tretej. Jane sa na neho pozrela s láskou a rešpektom. Videla v ňom sebaistého človeka, o ktorého sa mohla vždy oprieť a to z nej robilo ešte silnejšiu osobnosť - v jeho prítomnosti.

Filozof bol stoj čo stoj rozhodnutý, že musí zmierniť situáciu, aby Jane nevyhodili zo školy, aj keď mal pocit, že to, o čom hovoril kňaz, bolo skutočne malicherné.

- Správala sa ako spasiteľ... ktorý prišiel z pekla, - vyhrkol s ironickým úsmevom kňaz na filozofa. Jeho fundamentalizmus bol jeho najväčšou zbraňou, z ktorej deň čo deň kojil dušu, aby mlčala v pravde Božej...

- Také zlé to nebolo. Pokiaľ viem, nemáte rád moju dcéru. Nevyprovokovali ste ju náhodou?

- Páni, páni... - riaditeľka zakročila. Položila čerstvo uvarenú a voňavú kávu na stôl.

- Budem to tu viesť ja... - a nadýchla sa.

Jane nespúšťala pohľad z filozofa. Niečo jej na ňom začalo prekážať, nevedela čo a nevedela prečo. Dokonca sa musela ako dieťa, alebo už ako polodospelá žena, presvedčiť... priam nútiť, aby oklamala tie nechcené pocity:

„Ale veď ja ho mám predsa rada ako otecka... Ale čo to má znamenať...?“

- Poznám moju dcéru... Určite vás nechcela uraziť. Možno si len myslela.... niečo, čo bolo nesprávne. Ja neviem, - a filozof sa usmial ako líška s besnotou.

Jane trhlo. Ale mlčala. Nerozumela, ale rozhodla sa mlčať. Poznala pravidlá spoločenského správania, napriek všetkému, čo predviedla kňazovi na hodine, vo vnútri bola normálnym človekom so všetkými potrebami, ktoré ešte dokázala zniesť.

Túžila po pravde, ale postoj jej filozofa ju oboznámil so zákonmi sveta.

Filozof ju nakoniec prinútil, aby sa ospravedlnila, čo niesla veľmi ťažko.

- Naozaj si to želáš...?

- Urob to pre mňa. A nerozmýšľaj nad tým.

- Ale prečo?

Kňaz, počujúc slová filozofa a Jane, vykúzlil krásny úsmev. Bol spokojný. Riaditeľka sa tešila, ale napriek tomu, keď sa spoločnosť rozchádzala, ešte si (na minútku) zavolala filozofa.

Jane vyšla z miestnosti, kňaz si pred ňou zaväzoval šnúrku na topánke.

- A chcela si sa ospravedlniť naozaj, čo, Jane?

- Nie, pán kňaz. Ale... cítim k vám ľútosť. A vlastne vás mám rada.

Kňaz nevedel, čo si má myslieť. Príliš zložité slová z tela, ktoré malo jedenásť. Nedávalo mu to zmysel.

Kňaz začínal ľutovať Jane - a netušil ani v najmenšom prečo.

- Čo je to s tebou, Jane? Kde ty chodíš na také slová?

- Sama neviem. A bolí ma to.

Riaditeľka si prekrížila ruky, pohľad jej padol na prázdny pohár, patriaci káve.

- Mala by som niečo vedieť? Jej správanie nie je normálne...

- To máte pravdu. Niekedy uletí. Je jednoducho iba príliš rozumná. A začína byť zložitá.

- Viem, ako sa správajú zložité ľudia... zložité ženy. A poviem vám, ona sa stáva šílenou, fundamentálnou... Ako rodič, rozprávate sa s ňou vôbec?

Filozof pokrútil hlavou.

- Rozprávam sa s ňou. Som presvedčený, že z nej vyrastie veľký človek.

- To vám neberiem... - pravda, myslenie riaditeľky sa uberalo iným smerom. - Len mám pocit, že skôr či neskôr sa s vašou dcérou stane niečo zlé, načo vy nebudete mať dosah. A verte, videla som už veľa detí... ale ona má v sebe niečo... niečo nedefinovateľné, niečo, z čoho ide strach.

Filozof sa konečne pousmial. Posledné riaditeľkine vety mu trochu zdvihli náladu.

Riaditeľka vedela:

„On je rodič... Určite ma nepochopí... Všetci títo rodičia. Ale tú malú čaká strašné trápenie... Ach, Bože, prečo o tom viem?“

Filozof vyšiel z miestnosti, chytil Jane za ruku. Ale Jane ho vnímala akosi cudzo. Už to nebolo slepé oddanie, čosi sa v nej zlomilo.

- Ty sa na mňa hneváš? - spýtal sa jej so zvláštnym rešpektom filozof.

- Nie... ja len nerozumiem... Tati, on sa v niečom strašne mýlil...

- A v čom?

- Myslí si, že má naozaj pravdu... Myslí si, že to môže posudzovať.

Filozof sa neustále pozeral na Jane. A pomyslel si v slobode, o ktorej chcel mlčať:

„Bože... Nie je to príliš skoro? Veď je to naozaj šílené?!“

Jane sa však ďalšie a ďalšie dni správala veľmi pokojne. Vedome sa kontrolovala. Tušila, že vie niečo, že cíti niečo, čo iní asi necítia. Sama sa toho bála, ale použila zbytkovú detskosť. Hovorila si, čo ju nesmierne upokojovalo:

„No a čo?!“

Biologička sa hrala na matku natoľko brilantne, že takmer zabudla: nie som matkou. Jej hra sa stala jej otroctvom, na ktorom jej postupom času záležalo viac ako na všetkom ostatnom. Cez službu Jane a filozofovi sa naučila mať rada to, čo robila:

Oddanie.

Trvalo to dlho, Jane stále nemala rada - mala ju „rada“ cez to oddanie, mohla v nej cítiť trochu zo seba.

Biologička bola narcis citov. Potrebovala filozofa a Jane.

Jane začali priťahovať jej spolužiačky, špeciálne jedna najviac inteligentná, ktorá vynikala takmer vo všetkom. Jane naivne uverila, že ju dievča môže pochopiť. Mozog dievčaťa bol skutočne v mnohom pred mozgom Jane, môžeme hovoriť o počítači na hrane dokonalosti. Jane však akoby nevedela, že človek potrebuje okrem počítaču v sebe - a rýchlosti vyhodnocovania situácií - aj niečo viac.

Jane ju milovala, snažila sa s ňou rozprávať, ich dialógy však nedosiahli úroveň, ktorá by mohla byť zárodokom veľkého citu či priateľstva. Pravda, Jane si to vo svojom oddaní a nádeji myslela, takže všetky dialógy s dotyčnou sa jej zdali byť majstrovskými dielami ľudskej filozofie a lásky v jednom.

Všetko smerovalo k stretnutiu, v ktorom sa (aj sebou klamaná) Jane neovládne - a opäť prinesie svetu veľké nepochopenie?

Biologička bola zatiaľ spokojná so stavom „svojho potomka“. Myslela si: ak rok vydržala bez akýchkoľvek príznakov výnimočnosti... Možno je iba obyčajným dievčaťom, možno genetické úpravy nedokážu priniesť na svet génia.

Upokojila sa a mohla si myslieť, že tým géniom je ona. Čo jej stačilo, aby sa niekedy vysmiala celému systému.

Jej najšťastnejšie okamihy sa z vedeckej biológie scvrkli na úvahy typu:

„To, že si dnes kúpim tento kožuch, je dôkazom ako som vy... so spoločnosťou.“

Na druhej strane ju niekedy trápilo, že nedokáže kontaktovať vedca, že ich pokus nebol natoľko úspešným, aby pociťovala pri pohľade na dieťa hrdosť. Ale mohla byť spokojná, veď aj jej patrilo niekoľko percent zo zisku patentov, do ktorých bola zapísaná ako čiastočný spoluautor.

A nezáujem o vedca, ktorý pramenil najmä z jej zbabelosti a povrchnosti voči všetkému živému, ospravedlňovala len a len súdnym príkazom, aby sa „vedkyňa a vedec viac nestretávali“.

To filozof už tušil, že ich dcéra začala hrať zrkadlovú hru. Niečo podozrivé v ňom samom mu však bránilo porozprávať sa s Jane. Deň čo deň upadal do depresí z toho, že nič v živote nedokázal, že je iba otrokom.

Jane cítila odcudzenie, rodina sa rozpadla bez toho, aby niekto povedal čo len slovo. A vonkajšiemu svetu to vyhovovalo. Jane pri živote - bez prepadnutia sa do seba - teda skutočne držala lesbická platonická láska.

Filozof používal Jane ako vulgárne steblo trávy. A nevedel ako vyjsť zo svojho začarovaného kruhu:

„Ak spochybním svoju vieru v Jane, čo mi ostáva?“

On veru neveril vo svoju vôľu po moci. Tým bez viery v niečo asi nedokázal veriť v nič. Filozof - a pritom na rovnakej hladine ako obyčajný najedený pes?

Biologička v osudný deň, v ktorom Jane zase raz vypučala do nového šialenstva (z pohľadu zabehnutej väčšiny), ju vystrojila do školy ako automatická mama.

Jane bola pevne rozhodnutá, že dnes je ten deň, v ktorom prejaví svoju lásku bez schovávaní sa a kontrolovania.

Vošla do triedy, zamierila priamo k duši milovaného dievčaťa.

- Budeš mať čas sa rozprávať...? Môžeme ísť na záchod...

- A čo chceš riešiť?

- To uvidíš...

Jane sa všetky hodiny len tvárila, že ju učivo zaujíma. Čakala na možnosť dať svetu najavo, že potrebuje najst' prejavenie vnútra navonok.

Dievča malo Jane rado. Cítilo: rozumie mi... a vôbec...! Prišlo k nej samé, čo Jane ešte viac posilnilo v cite.

Keď kráčali na záchod, Jane chytila malú slečnu za ruku. Nič neobvyklé, tak sa už držali veľakrát. Vstúpili do priestoru ľudského uvoľnenia, jedna z ich spolužiačok práve vykonávala veľkú potrebu.

Dievčaťu vadila prítomnosť iných. V okamihu, v ktorom počulo, ako vstúpili do záchoda Jane a malá slečna, prestalo tlačiť. Ešte sa nenaučilo chápať svoje potreby ako niečo prirodzené, čomu sa nedá zabrániť?

Jane prehovorila hlasom a odovzdanosťou, akoby vôbec necítila zápach. Malej slečne zápach, vychádzajúci z ich spolužiačky, nesmierne vadiť. Chcela odísť, no na druhej strane, hovorila si: „čo keď mi chce Jane povedať niečo o nejakom chalanovi?“

Jane teda prehovorila:

- Ak sa človek bojí svojich potrieb, ako sa môže rovnať tomuto svetu?

- Čo?! Ja viem, že tvoj otec je... to... učiteľ na výške...

Jane sa usmiala ako slobodný človek, ako dvanásťročná nerozoberala svoju slobodu ani v láske:

Nahla sa k malej slečne a bez toho, aby sa pozastavila nad tým, či to chce aj ona, ju pobožkala v tom smrade. Malej slečne prišlo zle, naplo ju. Zakričala ako znásilňovaná kráska, ktorá nikdy nepochopila, prečo je krásna aj pre ženy:

- Prestaň, ty šialenec!

Jane však odmietla. Bola natoľko presvedčená o správnosti konania, že odmietla počuť všetko, čo ju spochybňovalo. Božkala a božkala, jediné, čo chcela ako naivná kráľovná, ktorá verí, že jej bytosť je viac ako jej hmotné kráľovstvo, je milovať sa s dušou jej platonickej lásky.

- Milujem ťa! - vykričala Jane.

Dievča, ktoré vykonávalo potrebu, sa muselo chytiť stien v kabínke. Srdce mu tíklo rýchlo, už nedokázalo držať pod kontrolou svoje výkaly, muselo pustiť, celé spotené, že bude spoznané!

Malá slečna udrela Jane do tváre - presne v rovnakom čase, v ktorom dievča v kabínke popustilo uzdu fyzickému ovládaniu sa.

Malú slečnu naplo, prišlo jej zle z božku, zo smradu. Jane sa ju snažila zachytiť, malá slečna však ušla, kašľajúc zo záchoda.

- Prečo ma nikto nemiluje? - spýtala sa Jane. Akoby sa génius mohol vyhnúť puberte?

Na Jane všetko dopadlo, musela sa duševne uvoľniť, a tak začala plakať.

Bála sa vyjsť zo záchoda, zrazu ju zradili všetky jej city, všetky jej myšlienky, zrazu stála sama proti realite. A nemal ju kto objať.

Príliš malá... aby mohla byť milovaná ako dospelá žena - ale jej vnútro to už chcelo, vyžadovalo, zožieralo ju za to.

- Bože, prečo som taká čudná?! - vykričala.

A dievča na záchode sa bálo urobiť čo len jeden pohyb. Nedokázalo si dokonca ani utrieť zadok, tak sa bálo, že bude objavené.

Jane si kľakla k radiátoru. Plakala, jej láska sa zmenila na plač. Spovedala sa:

- Nikto ma nechápe, a ja chcem zomrieť...

Dievča na záchode, počujúc duševné zrútenie Jane, sa odhodlalo na prvé slová. Plač Jane a bolesť Jane dievča vyslobodilo z jeho smiešnych komplexov? Alebo sa cítilo rovnako v jeho strachu?

- Presne ako ja...

Jane zdvihla hlavu, a v okamihu jej dal smrad ešte väčší zmysel.

- Kto je to?

Dievča povedalo meno. Jane začala opäť plakať. Jej plač sa posunul do novej roviny, veľmi jej pomohlo, že ju môže niekto počuť...

Jane strhla dievča - a ono taktiež začalo plakať. Všetky jeho komplexy vybuchli, a ono ich plačom strhlo do lavíny detskej ničoty. Nevedelo prečo, ale prekážali mu všetky ľudské obmedzenia.

Obe dievčatá sa spovedali niečomu viac: spovedali sa jedna v druhej v plači.

Dievča vydalo zo seba šialený krik:

- Nedokážem si ani utrieť zadok... Bojím sa ťa!

Jane to prijala ako ukrižovanie.

- Aj ja sa bojím samej seba!

- Nenávidím to tu! A strašne si smrdím... Ale nedokážem sa postaviť... Potrebujem byť sama, Jane!

- Aj ja potrebujem byť sama!

- Ale ja viac!!!

Ich spoločné spovedanie skončilo rovnako rýchlo, ako sa začalo.

V Jane zvíťazila na chvíľu ľudská malichernosť. Hoci opovrhovala zápachom, nedokázala sa postaviť od radiátora. Bála sa vyjsť medzi ľudí, bála sa prvého pohľadu malej slečny, ktorá ju odmietla.

Zrazu sa bála všetkého - duševného.

A v podstate ju posilňovalo, že niekomu môže urobiť napriek.

Dievča na záchode sa zľaklo vlastného prejavu. Začalo opäť skučať, čo Jane nahnevalo.

Dievča sa zrazu bálo všetkého - fyzického, ešte viac a ešte viac. Tak dajako sa cítilo. Zvíťazili v ňom sebazničujúce chůtky, začalo o to viac hulákať - ako zbavené všetkých zmyslov človeka, ktoré z človeka robia človeka.

Bálo sa natoľko samého seba a svojho bytia, že si v tom kriku začalo nechtami zabárať do svalstva tváre. Tá bolesť, tá sebadeštrukcia mu pomáhala dať svojmu strachu zmysel?

Žena na záchode dotiahla svoju fyzickosť na hranu. Nachvíľu sa naozaj zbláznila, v šoku vstala z misy, chvela sa ako osika. Pozrela sa na svoje výkaly ako barbar na milenku.

To odmietnutie jej niektorých fyzických prejavov bola vlastne absolútna láska k sebe samej?

Alebo zostaneme radšej iba pri nenávisti?

Mohli za to jej rodičia... ktorí dievča nenaučili, že je človekom v krásnej nahote bytia? Lebo sami toho príliš veľa nepochopili?

Dievča, s mykajúcim očným svalstvom, chytilo vlastné výkaly do pravej ruky (ako robot, ktorému vypli všetky emócie, sebauvedomenie). Nič necítilo, stalo sa zhmotnením odporom:

Jane uvidela, ako sa otvárajú dvere na záchode, uvidela tvár Satana, ktorý ovládol bezbrannú dušu, uvidela výkaly v rukách obete.

Jej myseľ bola zrazu čistá, bola pripravená na poníženie, ktoré potrebovala. To ňou preletelo.

Nahlas sa stretli dvaja šialenci. To keď Jane nahlas povedala ako básnik na úteku pred smradom sveta:

- Potrestaj ma za to, kým som!

Ale dievča ju vôbec nepočúvalo. Ono strhlo na seba celú existenciu ľudstva v okamihu, v ktorom hodilo výkaly do tváre Jane.

A Jane sa neuhla!

Prišlo jej zle, triasla sa rovnako ako dievča pred ňou. Znovu sa rozplakala. Výkaly, zápach, z nej vyhnali všetko. Sama bola zrazu akýmsi duševným výkalom.

Až smutný, presmutný a pritom oddaný plač Jane prebudil zo šialenstva dievča, ktoré sa zapozeralo na špinavé ruky ako farár na pohrebe ženy, ktorú po celý život platonicky miloval.

Dievča vykriko:

- Bože, ja... Bože, Bože!!!

Jane začula jej krik. A videla precítenie šialenstva človeka, ktoré bolo príliš na malú dušu dievčaťa:

Dievča sa rozbehlo, so zničujúcim chcením, nutkaním, tak veľmi príbuzným nutkaniu vyprázdniť sa, tento raz to nutkanie vychádzalo odniekiaľ, kam sa ešte žiadny psychológ, či psychiater nedostal, vychádzalo z nepochopenej duše dievčaťa, ktoré malo v sebe veľa nevyjasnených účtov:

Dievča skočilo hlavou do malého záchodového okna, ktoré nebolo otvorené (ale nejaký kameň v rukách chlapca ho už načal pred mesiacmi....) Okno sa definitívne rozbilo, dievča vyletelo do výšin, ktorých sa nebálo v osamelosti, ani v ponížení. Bol to pocit storočia:

Zomrieť a zaniknúť - a nevedieť prečo, veď išlo len o nutkanie... duše. Nutkanie urobiť to!!!

Žiadny zmysel?

Jane zostala ticho, nedokázala kričať! Zrazu ju naplo, začala zvracať. Zvracala príliš dlho na to, aby zvracala iba sama za seba? Skok dievčaťa ju priviedol do takého šoku, že musela zvracať rovnako ako dievča skočilo:

Obranný reflex z bytia, ktoré nebolo pochopené tak, ako sa pýtalo v človeku?!

Jane zrazu precítovala fyzické šialenstvo - akoby na chvíľku cítila to, čo dievča na záchode?

Dievča v sekunde dopadu na zem necítilo naozaj vôbec nič!!! Vôľa zaniknúť bez sebauvedomenia - má vôbec nejakú cenu?!

Ďalší zbytočný zánik - alebo?!

Jane nám odpovie:

Minútu po výskoku z okna vtrhli do smradľavej miestnosti ľudia, presnejšie učiteľ jazyka. S ním sa pridružil aj kňaz, ktorého jedinou radosťou bola škola vo svojej nahote.

Učiteľ vykrikoval zdesením, kňaz sa prežehnal, naplo ho, ale vydržal - veď bol predsa kňaz.

- Satan! - vykrikoval.

Jane sa nachádzala v letargii tela a duše. Jej vedomie vyplo priamy prenos. Zrazu bolo iba telom, potretým výkalmi.

Učiteľ priskočil k oknu, nahol sa, aby videl, čo vlastne vidieť nechcel, a jeho vedomie sa zachovalo podobne ako vedomie Jane.

- Panebože! - ďalším výkrikom v priestore prezentoval ľudský faktor učiteľ.

XIV.

Jane previezli psychologičke, príjemnej žene bez manžela, ktorá mala tridsať rokov. Samozrejme, najskôr ju umyli. Táto veľká a záslužná práca o vôni a smrade padla na učiteľku telesnej výchovy, keďže bola najmladšia. Dostala to príkazom od riaditeľky.

Čoskoro k psychologičke prileteli aj obaja „rodičia“ Jane. Filozof sa veľmi bál, nikto nevedel, čo sa stalo.

Psychologička, vystavená denno-denne obyčajnej obyčajnosti, ktorá ju taktiež ukrižovávala zaživa, sa s ľútosťou zapozerala na Jane. Videla v jej očiach niečo nové, niečo, čo ju občerstvilo ako vánok v letnom ráne.

Bola zima, psychologička dlho, takmer päť minút pozorovala Jane, pričom sa pýtala sama seba:

- Prečo?

To prečo v nej znelo opäť mnohorozmerne.

Nakoniec sa rozhodla pracovať...

Už dávno nepristupovala k ľudským objektom ako k ľuďom - s nehou a rešpektom.

Teraz sa s ňou mal hrať sám Boh a ona znova nastúpila iba na ďalší ligový zápas ženskej futbalovej ligy:

- Jane? Voláš sa Jane?

Jane však neodpovedala, avšak jej reakcia bola z psychologického hľadiska pozitívna: zdvihla pohľad priamo do očí psychologičky. Psychologičku to prekvapilo, myslela si, že Jane bude vo väčšom šoku.

- Čo sa stalo, Jane?

Jane sa usmiala, hlavné bolo, že už si nesmrdeľa.

- Ja nechcem.

- Čo nechceš?

- Takto smutne trpieť...

- Trpíš kvôli niekomu inému...?

Jane sa šialene zasmiala. Psychologička sa za niekoľko sekúnd stretla s niečím, s čím sa ešte nestretla.

- Trpím ako to dievča, čo vyskočilo z okna.

- Takže vyskočila sama...

Jane si psychologičku premerala zdrvivým pohľadom.

- Ste hlúpa. Ste vlastne hlúpa...

- Prosím? - psychologička v sebe nepocítila urazenosť, len zvláštnosť.

- Ona povýšila svoje výkaly na svoj smútok a bolesť, a to sa musí trestať. Potrestala sa sama len tak ako trestá Boh.

Psychologičkou preletel krdeľ divých kačiek:

„Panebože, že by paranoidná schizofrénia? V tomto veku... To by bola nehoráznosť pre všetky naše teórie... Musím, musím, musím... si ju podržať.“

- Pozeráte sa na mňa ako na zázrak. A to je smutné. Preto ste hlúpa, - Jane začínala podceňovať ľudí a veriť svojim myšlienkam ako jedinej pravde?

Filozof prestupoval vonku, zrazu mu dávali zmysel všetky tie predpovede: skôr či neskôr sa zblázni.

„Ale prečo tak skoro?“

Biologička bola taktiež vystrašená. Bála sa, že by mohla prísť o svoj komfort, v ktorom sa podvádzala ako tá najväčšia kurtizána duše (ako všetci dobre vieme). Pozerala sa na filozofa a bezducho opakovala:

- Pokazilo sa to.

- Mlč. Mám ťa rád, ale mlč. Nič sa nepokazilo. Ona len nemôže utiecť pred sebou samou... tak ako ty... alebo tak ako ja. Jasné?

Biologička sa iba pousmiala. Vedľa stojaci „agent správy spoločnosti“, ktorý nebol veľmi spokojný so svojim platom, pozoroval a vyhodnocoval situáciu celkom nezaujato:

„Bože, nech už som doma. Všetky tieto šialené hry, veď je to trápne.“

Jane sa pozerala na psychologičku ako boxer v ringu, ktorý šepká súperovi: „nechcem ťa zabiť... ale vieme, v čom je skrytá podstata, keď tu skáčeme.“

- Aký máš vzťah k výkalom?! - psychologička položila otázku, ku ktorej jej všetci ešte dnes blahoželáme.

Jane sa znovu a znovu zasmiala, uvoľnene. Pochopila, že sa nemusí ničoho báť. Pravda, mŕtvej dievčiny jej bolo ľúto. Ale nakoniec si myslela:

„V podstate som jej veľmi, veľmi, veľmi pomohla!“

- Viete, možno som tej zbabelej dievčinke dala iba to, po čom túžila, aby... aby sa vyslobodila z tohto sveta a z tohto trápenia...

Psychologička sa hlboko nadýchla.

- Takže... ty si myslíš, že celý svet je iba o utrpení? - v tej otázke sa príjemne uvoľnila, zrazu si myslela, že pochopila správanie ďalšieho človečika. No, predsa len, mala veľký rešpekt pred „trápením Jane“. Myslela si o nej:

1. Je chorá.

2. Je smutná.

3. Nie je milovaná tak, ako si jedenásťročná dievča zaslúži.

4. Jej rodičia na ňu nemajú čas vo svete, plnom špinavých vreckoviek.

Ľutovala ju!

A konečne chcela niekomu pomôcť ako človek, nie ako psychológ, stroj, automat?

- Ten, kto si myslí, že svet je o utrpení... dostal svoje, dostal dievča, ktoré vyskočilo cez fekálie von z okna.

- Prosím?! Ja nerozumiem... - a psychologička si po naučených slovách pomyslela:

„A ešte k tomu všetkému trpí akýmsi všeobecným komplexom nepochopenia. Ach, všetky tieto veľmi inteligentné dievčatá... Načo sa vlastne rodia? Veď je to len samé utrpenie.“

- Asi nechcete rozumieť... Ľudia nechcú rozumieť. Život je automat, ktorému netreba rozumieť, stačí byť len technikom pre ten automat?!

Psychologička otvorila ústa. Konečne v nej začalo rotovať: „táto dievčina má jedenásť alebo dvanásť, dokelu, čo sa stalo, čo sa to stalo?“

Zmĺkla. Snažila sa predstaviť si, čo znamená mať cudzie výkaly na hlave, v ušiach, v nose. Ale ihneď tú predstavu zavrhla.

- Niečo vám poviem, aby ste ma mohli súdiť... len ako dokážete vy...

Jane nadvihla hlavu, psychologička zbystrila.

- Ja nemusím robiť vôbec nič. Práve som na to prišla. Ľudia pri mne jednoducho urobia to najhlbšie a najskrytejšie, čo majú v sebe, a bezo mňa by sa to asi nikdy neprejavilo, v dobrom či v zlom. Tak nech sa páči... Vy ste si mysleli, že ste tu pre mňa, ale ono je to naopak!

Psychologička sa nebola schopná ani pousmiať.

„Je to mladý psychopat... Alebo je v šoku? Alebo je naozaj iba chorá... iba a iba chorá ako celá táto onanistická spoločnosť?“

„Hop?! Počkať... počkať... prečo vo svojom myslení používam také výrazy... onanistická spoločnosť?! Prečo?!“ - a zase raz sa zapozerala do očí Jane. Preglgla naprázdno.

- Čo to máte v sebe... čo vás tak trápi, čoho sa tak bojíte, že sotva žijete?!

A Jane si obĺzala jazykom „takmer nos“. Ono sa to otočilo v jej prospech: zrazu bola hrdá na to, ako sa zachovala s výkalmi na tvári. Zrazu sa cítila ako spasiteľ v dvanástich!

- Prosím?! - a psychologička začínala strácať svoj magisterský nadhľad. Zľakla sa, potešila sa, uvoľnila sa ešte viac, schovala sa do ulity, ktovie?!

Jane sa slobodne usmiala. Psychologička povedala len:

- Panebože.

- Panebože? - a Jane sa opäť ľahkovážne usmiala na celý tento svet.

- Si chorá... Veľmi. Ale ja ti chcem pomôcť...

- Ale kdeže. Toto nechcem počuť. Vy sa naozaj môžete uvoľniť ako pri nikom inom. Buď to pochopíte a získate niečo viac alebo sa môžete zachovať ako to dievča...

- Myslíš... že tridsaťročná žena sa má o čom rozprávať s niekým ako ty o živote dospelých?

Ale Jane sa znovu iba pousmiala.

- To sa pýtam aj ja seba. Či sa mám rozprávať... či sa mám oddať dušou niekomu ako vy, niekomu, kto je tak strašne uzavretý v sebe, že mi je z toho smutnejšie ako z dievčiny, ktorá zomrela.

„Strašné, čo mám robiť?“ - spýtala sa v duši tridsiatnička.

Bála sa Jane!

Jane sa zase raz začínala cítiť tak sama v ľudskej spoločnosti.

„Ale nakoniec, keď jej poviem niečo zo seba... ono to vlastne môže byť... skúšanie, že kto je ona zač. Vlastne to môže byť nová liečebná metóda,“ - psychologička už mala psychológiu v génoch, napriek tomu, že už v tridsiatke vyhorela – a všetko iba predstierala ako „skúsený sociálny psychológ“?

- Vyskúšam sa otvoriť... ale musím prehovoriť samú seba.

Jane sa neprestávala uškŕňať.

- Nikoho nemilujem... - psychologička sa pokúsila o pravdu, narazila na pohľad Jane.

- Nikoho, - zopakovala Jane, akoby o tom už dávno vedela.

- Prosím? - žeby psychologička uverila tomu, že to ešte niekto okrem nej vie?

- A prečo nemilujete?!

- Pozerám sa na človeka a hneď viem, na čo má, asi ako rozmýšľa...

- Som iba dieťa, ale o tom predsa nie sme...

- Ako... ako to myslíš? – a psychologička si v skutočnosti pomyslela: „o čom inak sme?“, ale teraz to nedokázala povedať nahlas!

- Sme rovnaké... v niečom. Vy viete, ako by ste mohli milovať... A to je tá vaša bolesť...

- Ale ako to môžeš vedieť?

- Vy posudzujete a ja iba cítim. Nezakazujem si cítiť. Tým som výnimočná, ale za normálnych okolností by som bola ako všetci... ak by... ak by... to nebolo nepotrebné. Ale ono to je, len sa pozrite naokolo. A tak to v nás zakrpatieva. Nikto to nepoužíva. No vlastne to tak trochu používam ja. A vidíte, ako to potom vyzerá.

Psychologička bola spokojná, myslela si: „moja taktika vyhráva. Ja som dobre vedela, čo robím, hu, hu.“

- Každý človek predsa cíti, - psychologička vytiahla do boja.

- To nie je pravda.

- Prosím?!

- Nie je to pravda. Má vedieť, že cíti. Lebo ak cíti ako pes, tak má blízko k psovi a nie k Dantemu.

- Aha... už je mi to jasnejšie, - na chvíľku psychologička neovládla svoju hru.

- Tak vy si myslíte, že sa so mnou hráte. Vy ma stále skúšate. Ešte aj vo vašej úprimnosti k dieťaťu je kus hodnotenia a to je smutné.

- Smutné...

- Uráža ma to...

- Vo vašom veku...

- Nechápete ma. To hovorí za všetko. Keď psychológ nerozumie dvanásťročnému dievčaťu...

Jane dávala do slov všetko, čo mohla, čo mala v sebe. Tým zároveň absolútne zabúdala na smrť dievčaťa, hoci ju nosila v sebe ako divoký hlas podvedomia.

A tým zlomila odpor psychologičky a tá sa konečne poddala:

- Nevie... - psychologička sa nadýchla.

- Nevie žiť. Je to tak prosté. Keď sa teraz pozerám na dvanásťročné dievča, ktoré...

- Ktoré čo?

- Je tak naivné, až je to smutné. Ale čo je horšie, má vlastne pravdu. Nemám koho milovať, lebo som prijala definíciu človeka... že je iba mozgom....

- Tak nie.

- Ale áno.

- Iba mozog? Nie. Možno by ste ma chceli milovať. Ja tiež nikoho nemilujem, aj mne sa všetci ľudia zdajú... veľmi jednoduchí a zbytoční. Akoby ani nemuseli jestvovať...

- Áno... Stále tomu nemôžem uveriť, nech už je to s tebou akokoľvek.

- Pobožkajte ma.

- Čože?!

- Veď vy ste vlastne ešte nikoho skutočne nepobožkala. Máte strach. Vás asi ženie vo Vašom živote dopredu ten strach.

- Ako?

- Ako som povedala.

- Ja...

- Keď ma nepobožkáte, pobožkám ja vás. Tak, ako vás ešte nikto nepobožkal.

- Prosím? - ale, priatelia, nebolo to „prosím?“ odmietnutia.

Jane sa postavila a ako Jana z Arku, nebojácne, ale pritom obozretne, so šialeným nadhľadom, ktorý vonkoncom neprislúchal jej veku, podišla ku psychologičke. Tá sa

nebránila, neustúpila, nezačala kričať (pred 12 ročným sa kričí predsa ťažko, či nie?), bola pripravená.

Jane pomaly chytila ruku psychologičky, osamelosť ľudí premenila do bozku na jej dlaň, psychologičke sa rozbúchalo srdce, jej tvár očervenela.

Dvanásťročná deva prešla ešte pomalšie ako pomaly z dlane na rameno. Bozkala s jemnocitom patriacim žene, ale so šialenou potrebou, len ako muž dokáže (ženy by mohli oponovať...).

Psychologičke sa chvel hlas:

- Prestaň... prosím, prestaň, - ale prosenie ženy pripomínalo prosenie nikdy nepomilovanej pred mužom, ktorý ju priťahuje viac ako ktorýkoľvek strach z ničoty a zo zániku.

Jane na chvíľu prestala a usmiala sa. Psychologička odpovedala tým, že si pritiahla ruku Jane a položila si ju na prsník. Svoje konanie komentovala skutočne heroicky:

- Panebože... čo to... - ale nestihla dopovedať, lebo Jane sa k nej nahla a dala jej dlhý, výrazný bozk. Bozk, v ktorom sa oddane a jemne zahryzla do pery psychologičky. Tej navrela horná, aj dolná pera. Dovtedy, keď sa bozkávala, nedokázala bozk precítiť do takej miery, aby bola šťastná, aby sa uvoľnila.

Psychologička rýchlo odsunula Jane. Pokrútila hlavou. - Konečne, - zavyla do priestoru. Bola to ona, kto zrazu prevzal iniciatívu. Bola to ona, kto až v tridsiatke objavil v sebe niečo, prečo sa oplátilo žiť?

Ako bozkala - ako rytier vášne - vykĺzlo z nej ako zo šťastnej antipanny:

- Abnormis, abnormis, abnomen, abolitio!

Jane sa taktiež uvoľnila! Konečne ju bozkával niekto, kto si vážil jej bozkov, jej cit k životu, jej oddanie sa bytosti. Bozkávali sa, keď v jednom okamihu fyzického osvietenia sklzla ruka psychologičky na ešte nie celkom vyvinutý prsník Jane.

Jane vzdychla rozkošou, ktorú zažila iba osamote, spotená a izolovaná pred svetom lásky, ktorá potrebuje viac ako iba bezbožné alebo zbožné slová. Áno či nie?

Áno:

Ani jedna z nich teraz nemala čo hodnotiť. Teraz boli tým, čo konali.

„A to je niekedy dar...!“ - ako si neskôr hovorievala Jane.

Psychologička dosiahla stav najväčšej-najsilnejšej-najprecítenejšej-najženskejšej vlhkosti, ktorú kedy zažila. Konečne spolu s jej orgánom zvlhla aj duša bez protestov! Orgazmus bez často tak zbytočnej súložie. Bez rozdielu tela a rasy.

Keď skončili, utreli si spotené čelá jedna druhej.

Rázne a statočne sa psychologička pomodlila k Jane.

Jane spoznala odovzdanosť, v ktorej mohla cítiť samú seba!

Naposledy sa pobozkali ako slobodné bytosti, potom však psychologičku prepadol pocit:

„Urobila... urobila som niečo veľmi šialené, choré, choré, choré.“

Každou novou sekundou sa v nej strácal vrchol, ktorý dosiahla. Pomaly, pomaličky sa vracala k starej zatrpknutej osobnosti. Zbytková nádej sa v nej začínala biť s neistotou. Nechájala tomu! Nechcela stratiť radosť zo života... ale nevedela, k čomu ju v sebe priradiť, o čo sa má tá radosť v nej oprieť!

Zrazu:

Takmer sa od strachu pocikala!

„Prehrala som boj o moju kariéru. Ja... to ja som nezvládla... moje pudy... moju zvrátenosť. Môj strach... Jednu dvanásťročnú psychopatku... Tridsaťročnú psychopatku!!!“ – a uragán sa v nej roztočil tak rýchlo!

„Čoskoro mi na to prídu. Čoskoro ma poníži celý tento svet!“ – toto bol vlna paranoje, na ktorú intelekt nemal ako zareagovať?!

Jane si všimla bleskovej zmeny v očiach psychologičky. Vystrašilo ju to, ale v postorgazmickom stave sa jej akosi nechceli otvoriť ústa. Nechcela jednoducho len tak zničiť tú krásu, ktorú si v sebe vytvorila.

V ľudskej naivnosti krásnych pocitov verila, že psychologička je iba šokovaná „krásou, ktorú sme práve zažili celkom neočakávateľne, celkom z ničoho“.

Psychologička skrivila tvár, telo sa jej nebezpečne začalo triasť.

Ach, Bože, keď žena nedokáže zvládnuť svoj orgazmus...

Ach, Bože, keď človeka znásilní láska k svetu, lebo si myslí: „bol som znásilnený proti mojej logike poznania a sociálneho vyjadrovania...“

V sekunde, ktorú nasledovala sekunda obvinení (ktoré by psychiatria dokázala zachytiť liekmi) a kolapsu psychiky ako otvoreného ohňa, otvorila stôl a vybrala z neho pištoľ ráže deväť:

Už dávnejšie - v dňoch paranoidnej bezcitnosti - rozmýšľala...

- Keď už si neviem pomôcť ani ako uvedomelá psychologička... Som predsa jedna z najlepších! Najhorší výmysel človeka je jeho sebaľútosť. Bez nej by našiel čo hľadá, ale bojí sa to nájsť.

Pištoľ používala ako svoju neodvratnú metaforu sebaľútosťi. A vždy jej to pomáhalo.

Priložila si zbraň bezducho k čelu, stále ešte k spotenému. Dúfala, že sa zľakne? Opakovala schematizmus konania našej výkalovej kráľovnej?! Ibaže:

Mala skutočný strach... Odmietla sa vzdať vedomia, len ju prenikol priam bizarný strach „z ľudského vedomia ako obete evolúcie, ktorej sa evolúcia bude musieť vzdať... ak to s prírodou ako božstvom myslí vážne“!

„Človek, ktorý sa miluje s dvanásťročným psychopatom, nepatrí do tohto sveta!“

Psychologička vystrelila, jej hlava šialene nadskočila a klesla na stôl ako humanitárna zásielka pre ďalšie milióny baktérií. Jane, celá vystrašená, začala kričať: Áaaaaaa... – kričala z bázne a hany.

Jane mala v ústach ešte stále príchuť pošvových štiav psychologičky. V skutku: aspoň chvíľku si myslela, že našla... aspoň akú-takú lásku - bez posudzovania, len oddanie za oddaním.

Dvere do ordinácie sa rozleteli, do miestnosti sa nahrnul personál, vzápätí aj vystrašený filozof s biologičkou. Ich strach bol konečne spoločný?

Filozof vypleštil oči, a opäť ako ďalšia oddaná postava vykrikol to, čo v duchu až príliš veľa ľudí v miestnosti:

- Panebože!!! Toto je trest... Toto je ten trest?!

Biologička ho po rokoch chytila za ruku, v šoku ju zovrela najsilnejšie ako vládala, ale filozof to nevnímal. Vnímal iba krv a jeho „dcéru“, ako plače, ako kričí, ako je na hrane duševnej samovraždy.

Jane sa zrazu postavila ako vrah, ktorý odmieta byť vysmiaty. Nahnevaná a ponížená stvorením, smutná a bezbranná – zakričala, akoby nikdy nečítala Sväté Písmo:

- Už nikdy viac... nebudem slúžiť, aj keď je to cesta do pekla. To ty si to peklo! - a zamávala pozdrav slušne vychovaného dievčatka priamo do neba, ktoré nebolo vidieť – plafón nepustí ani vo väčších a kvalitnejších dielach.

Ona cítila akt psychologičky ako urážku?!!!! Ach, ľudský šok, spas nás!!!

Filozof priskočil k Jane, chytil ju len ako otec dokáže, ihneď jej stiahol ruku k zemi, a strelil jej výchovnú facku v najnevhodnejší čas. Jeho vnútro nevydržalo a začalo sa správať ako divý vôl - hoci divých volov zrejme nepoznáme.

Och, ľudský šok z ľudskosti, spas nás...

Jane však už nedokázala bojovať s normálnosťou. Zaútočila na filozofa, viac menej náhodou ako na najbližšiu osobu v dave - v hneve a v sebaobrane zrútenia krásy krás priamo do pekla pekiel (tento rozprávač by sa mal viac snažiť...). Filozof ju s vypätím všetkých síl zadržal, no už nedokázal zabrániť stretnutiu jeho mieškov s existenčnou arogantnosťou „dcéry“. Začal kričať sklamanou otcovskou hrdosťou, planými nádejami:

- Panebože... Panebože...

Biologička priskočila k Jane a odsotila ju priamo na stôl. Pre ňu jestvoval len jediný vrah... Nepotrebovala poznať skutočnosť, ona predsa cítila!

Jane dopadla hlavou na hlavu mŕtvej. Krv sa obtrela o krv, Jane sa rýchlo postavila, chytila si čelo, plné krvi a s strasúcimi sa rukami ledabolo pozorovala tím ľudí, ktorí sa snažili zachrániť psychologičku. Údajne jej ešte tĺklo srdce, možno až náraz Jane všetko vyriešil len ako bolo naplánované celosvetovým osudom.

Jane stratila vedomie. Opäť sa čosi vyplo, opäť čosi zakročilo. Akoby jestvovalo utrpenie, ktoré ani človek nemusí cítiť, prežiť v priamom prenose stvorenia...

Jane dopadla na zem, nikým neistená - len ako bábika, ktorá stratila majiteľa a pochopila, že ani bábiky v tomto svete nemajú čo chápať.

Biologička sa rozplakala, začala kričať ako agent „správy spoločnosti“, ktorý vybuchol v najnešťastnejšiu hodinu jeho služby:

- Ja som to vedela... ja som to dobre vedela... Mala som zostať v base a milovať... šialeného vedca... Takto je všetko šialené... ale bez lásky. Ale bez mojej lásky...

A ktohovie, možno mala biologička s Jane spoločné viac ako by sme si mohli myslieť, veď ani nie tridsať sekúnd po Jane ju biologička napodobnila - ukázala vystretou rukou, čo si myslí o utópii božstva na nebi. Jej ruka niesla so sebou odkaz vulgárneho precítenia.

Filozof spadol ako filozofi padajú, jeho duša zastala, už nemal kam utekať, už sa nemal ako vnútorne klamať. Bolesť, ktorá sa šírla z mieškov, zasiahla podľa očakávania aj nahú dušu - lebo láska a nenávisť sa mohli spojiť a vytvoriť ďalšie ľudské veľdielo:

- Všetci sme prehrali... - smutne si zašepkal. - Toto už také mladé a bezbranné stvorenie nevydrží... - a rozplakal sa ako dievčatko na vrchole pubertálneho uvedomenia sa.

XV.

Jane previezli do psychiatrického komplexu Nad šedou eminenciou, kde mala stráviť minimálne niekoľko dní, pokiaľ vycvičení ľudia nezhodnotia jej stav. V sanitke síce sedeli aj filozof, aj bioložka, pravda, viac sa podobali na Jane... Žeby sa konečne spojili s jej dušou a konečne precítili údel dcéry?!

Bioložka si nahovárala:

„A čo keď teraz pôjdem zase do väzenia...?“

Filozof taktiež dokazoval, že rodičovský narcizmus je pokojným sprievodom, najmä v sanitke, kde „dcéra“ ležala, preplnená antidepresívami a upokojujúcimi práškami (jeden z liekov bol „proti nadmernej mozgovej činnosti“):

„Ach, Bože, už nebudem na nikoho tak naviazaný.“

Jane dovezli dvanásť minút pred dvanástou, na parkovisku ju čakal primár oddelenia s medickými sluhami, ktorí Jane naložili na vozík.

- Vy ste jej rodičia? - spýtal sa len ako ďalší robot, ktorý sa snaží hrať na ľudské city.

Filozof, zároveň na vrchole paranoidného strachu, nedokázal ustáť svoj boj:

- Nie... nie... - akoby sa hanbil? - My sme iba pestúni...

- Dobre... - v primárovom hlase zaznelo, že jeho robotický systém nebude musieť predvádzať žiadne hlbšie citlivé hry.

- Zatiaľ ju dajte na samotku... Čo ste jej dali...? Dobre... Ešte tri mililitre... Tu už nejestvuje slovo duša...

Primár prešiel spiacej Jane (ale iba s prižmúrenými očami - v okamihu orgazmov s psychologičkou mala jej tvár podobný výraz!) po líci. Nikto neprotestoval.

- Také pekné dievča... - zašepkal primár. A pomyslel si na svoje dcéry doma. Miloval ich a väčšinou sa musel kontrolovať, keď sa sprchovali.

„Ale zvládnem to. Som inteligentný... Nerozumiem tomu. Veď je to strašné... Mám ich tak rád... akoby ich už žiadny iný muž nemal milovať...“

Pri sanitke zastalo čierne auto, vystúpili z neho dvaja páni v čiernych oblekoch, ktorí boli definíciou reality v správe spoločnosti, na ktorú prispieva každý daňový poplatník – a ten šťastnejší nikdy nepreciňuje na čo slúžia jeho peniaze, čoho sa tým stáva súčasťou. Už na prvý pohľad pôsobili rozumne, sčítane. Ich vážne tváre prezrádzali, že mysleli sociálne. Nemali sa prečo smiať, keď uvideli bezvládne telo Jane.

Pristúpili k filozofovi, ktorý sa práve s bioložkou držal za ruku.

- Podťe s nami... Tu už nebudete potrební... - povedal vyšší z pánov, pričom striedavo behal pohľadom z filozofa na bioložku a opačne.

- Chcem tu zostať... - vyliezlo pomaly a porazene z filozofa.

- Ja chcem odtiaľto zmiznúť... Navždy, - zakvičala bioložka. Ach áno, opäť raz sa pozerala na Jane s nenávisťou. A potom z nej vyliezlo ako z Hitlera minútu pred samovraždou:

- Tak tebe som obetovala najlepšie roky môjho života... A žiadny zmysel... Žiadny zmysel, chápete! - posledné slová už kričala, akoby všetci ostatní ten zmysel vlastnili už od narodenia.

Filozof ju pustil, vlastne, skôr odhodil jej ruku. A rukou, ktorou ju najskôr držal, jej strelil výraznú facku, až sa tvár biologiccky musela pod ťarchou úderu mierne natočiť.

- Konečne po všetkých rokoch... Toto si o tebe myslím... Ty...

Dvaja golierikovia sa po sebe veľavýznamne pozreli.

Primár, očkom sledujúc, čo sa deje „za jeho chrbtom“, rukou ukázal, aby Jane odviezli. Obozretne pristúpil k skupinke.

„Správajú sa ako šialenci...“ - pomyslel si v slobode myslenia, o ktorej nevedel vôbec nič, keďže bol iba lekár, ktorý myslel viac-menej automaticky.

- Čo sa to tu deje? - spýtal sa ako tá psychicky chorá veverička, ktorá vyliezla na najvyšší strom pred medveďom, ktorý ju ani v najmenšom nenaháňal. A veverička ešte aj dodnes stále verí tomu stromu ako jej jedinému Bohu!

Jeden z pánov v čiernom venoval primárovi rýchly pohľad, potľapkával filozofa po pleci a ukázal mu myknutím hlavy na auto. Filozof odpovedal kývnutím hlavou, pričom nezabudol ihneď na to ešte prehovoriť k biologicčke:

- Mlč, radšej... navždy mlč...

- Len tak, ako ty? - biologicčka bola totiž inteligentná žena, ktorá vedela biologicky súdiť...

Dvaja golierikovia znova po sebe zažmurkali.

Primár sa nemo prizeral, ako štyria ľudia nastupujú do auta. Chcel sa spýtať príliš veľa, chcel oveľa viac rozumieť stavu Jane. Len vyšší golierik prehovoril. Hovoril ako sa hovorí mechanikovi, ktorý má dohliadať na opravu auta:

- Niekoho vám po ňu pošleme... Neberte to v zlom... Je zbytočné niečo vysvetľovať, ale verte, mali by ste dohliadnuť na to, aby sa neprebrala. Potom by totiž mohli vzniknúť všelijaké problémy... No na druhej strane, vy to tu poznáte. Berte ju ako nebezpečné dieťa, s ktorým sa Boh nebezpečne zahral a jeho hra mu nevyšla...

Primár zostal nemo stáť. Poznal takéto prípady:

Ľudia, ktorí berú LSD a iné superintelektuálne drogy sem-tam prinesú na kliniku človeka, pre ktorého už niet návratu. Realita sa zamenila a už nikdy človek nebude človekom v našej dimenzii myslenia?

Rozmýšľal a spomínal si koľko podobných intelektuálnych skupín už zažil... A iba málokterá bola schopná poskladať sa aspoň na mesačný pobyt „kamaráta“ alebo „kamarátky“.

„Lenže ešte nikdy som nezažil niekoho tak mladého... Ešte nikdy!“

Pobral sa do nemocnice, rozhodnutý ihneď zísť za Jane. Zistiť čo sa dá - osamote. Bol to iba ďalší človek, ktorý veril na ľudskú samotu ako na jedinú cestu, pri ktorej sa dá niečo dosiahnuť. (Mal manželku, ale nedokázal sa s ňou milovať bez predstáv, ktoré by mu nepripomínali porno.)

Vstúpil do miestnosti, jedna z citlivých lekárk (práve po škole), ktorá ešte celkom nevzdala boj so svojimi citmi k tomuto svetu, držala Jane za ruku. Myslela, cítila a pýtala sa:

„Najmladší pacient... čo ťa sem prinieslo?“

Hneď vedľa nej stál iba o dva roky starší lekár, platonicky zamilovaný do lekárky, bohužiaľ, medzičasom nešťastne oženený. Ten myslel znova a znova iba na lekárku pred sebou.

Už rok liečil pacientov - a predstavoval si, ako sa ich daná lekárka niekedy dotýkala...

- Môžem? - spýtal sa primár lekárky, ktorá s rešpektom uhla.

Na izbe zazvonil telefón, lekárka, ktorá stála k nemu najbližšie, ho zdvihla s vážnou tvárou a podala ho primárovi. Na druhej strane telefonoval minister vnútra, vzdelaný,

inteligentný intelektuál, jeden z mála, ktorý išiel do politiky z presvedčenia. O to väčší zázrak, že mu „dovolili“ stať sa ministrom vnútra.

(Žeby niekedy ľudská genialita stačila aj na politických a snobských, či úplatkárskeho zloduchov systému?)

Spojovateľka rozumne prepojila do miestnosti, kde „strata duše bola naozaj už iba metaforou“, keďže jej „recepčná“ v kancelárii primára povedala, že... miestnosť „tvoje rodné číslo“ je tá pravá.

- Dobrý deň, pán minister, - ukončil primár zdvorilostné frázy. Ihneď sa pozeral na Jane z trochu iného uhla pohľadu.

- Samozrejme... Rád vás prijmem... O hodinu... Áno, je to pacient, o ktorého sa staráme s najväčšou možnou starostlivosťou... Že sa s ňou chcete rozprávať? No... to asi nebude možné... Áno... Je mi to ľúto... Očakávam vás, - a primár zvesil slúchadlo.

Lekárka vydýchla:

- Cítila som... z nej... Kto je to?

- To nepovedal... Ale rozprával o nej, ako o niekom, na kom mu záleží... - primár si prekvapivo zotrel s papierovým kapesníkom pot z čela.

Lekár práve zažíval najväčšie platonické oddanie k lekárke. A Jane mu v tom iba pomáhala!

XVI.

Minister prišiel skutočne do hodiny. Spreádzala ho ochranka, s ktorou nebol veľmi spokojný, lebo mu ministerstvo pridelo akési duté hlavy, ktoré nestíhali jeho intelektu a rozľadu. Takže sa cítil medzi nimi trochu sám. Pravda, často sa k nim znižoval, aby sa zase necítil až tak sám.

Raz za čas sa sťažoval svojej milenke a družke, s ktorou žil už dvadsať rokov:

- Oni vlastne nie sú hlúpi, len pri ich práci im nezostáva veľa priestoru, aby sa zamýšľali tak, ako ja... Možno od ľudí očakávam až priveľa a to ma potom stojí všetky ilúzie...

Družka ho chcela často opustiť, zdalo sa jej, že jeho láska sa zmenila na intelekt, s ktorým sa nedalo milovať, ktorému sa nedalo oddať, lebo ho nemala ako precítiť!

Primár ho privítal srdečne, možno najsrdečnejšie, ako sa cudzí ľudia dokážu privítať. Primár si ministra vážil ako jediného politika v krajine. Samozrejme, nemohol vedieť, že ministrom poskytnú informáciu o jestvovaní Jane len preto, aby ho mohli odstrániť: nakoniec vždy, keď povieť zdravému politikovi o komplexe Ježiša, zasmieja sa... ale Jane bola skutočná! Ale o tom „odstránení morálneho a etického človeka“ neskôr (ak vôbec niekedy).

- Ako vyzerá? - spýtal sa informačne nadržaný minister.

- Relatívne dobre, pán minister...

- Musím vám o nej povedať viac, pán primár. Mali by ste o nej vedieť.

- Budem vás počúvať veľmi rád... - a primárovi stekala po čele opäť armáda kvapiek potu. Už dávno nemal taký rešpekt. Vlastne si myslel, že takého rešpektu už ani nie je schopný.

Primár priviedol ministra (spolu s jeho ochrankou, ktorá sa inak skladala zo štyroch mužov - ktorí sa pozerali po každej šikovnej sukni - zároveň z recesie, zároveň

úprimne, zároveň z arogancie sily) pred svoju pracovňu. Minister sa pozrel s ľútosťou na svojich chlapcov:

- Chlapci... Viete aká je vaša úloha, hodnotiť krásu našich žien! - a spolu s primárom sa zasmiali ako porazení muži!

Minister a primár si sadli do kresiel, zatiaľ čo pekná obsluha im varila kávu a snívala o ministrovi - ako by sa s ním asi rozprávalo v spálni?

- Je to s ňou zlé, pán primár?

- Zatiaľ to neviem posúdiť. Nemám o nej dostatok informácií...

Minister sa teda pustil do krátkeho faktografického zhrnutia udalostí, pričom žiadny z faktov, ktoré sa mu ocitli ráno na stole nevynechal. Zároveň primára požiadal o mlčanlivosť:

- ...pretože inak by mohli nastať problémy...

- Rozumiem, pán minister.

Pekná obsluha stála natoľko ďaleko, že nemohla rozumieť. Pracovala v druhej miestnosti, takže mohla nerušene snívať.

- Môžem sa na ňu pozrieť?

Primár viedol ministra chodbami kliniky a minister pociťoval akýsi strach, bolesť, zvrátenosť.

Miestnosť, kde ležala Jane bola veľmi jednoduchá, trochu pripomínala miestnosť, ktorá odznela na začiatku knihy, miestnosť, kde vykonávala svoje duševné súložie.

- Zdá sa, že keď je pri vedomí, dokáže v ľuďoch prebúdať všetko skryté, či zlé, či dobré... Možno by sme ju mali držať na nejakých liekoch, ktoré by jej mohli pomôcť... byť najmä ňou samou... nemyslíte? - minister prejavil charakter politika, takže „veta o jeho morálke a etike sa stáva otáznou“.

- Budeme sa snažiť... Ale, pán minister, najskôr musíme zhodnotiť jej stav... Nedokážeme zmeniť podstatu človeka... Ak sme tí správni lekári, dokážeme človeka len vrátiť do stavu, v ktorom bude môcť ešte raz čeliť svojej podstate. A ak ju prehrá...

- Veď dobre. Nič a nikto vám predsa nebráni... Ale prosím vás, pošleme vám nášho psychológa, ktorý s ňou v podstate pracuje od začiatku. Niečo podobné predvídal.

- Dobre, - podriadené odpovedal prekvapený primár.

Psychológ prišiel asi o dve hodiny. V pracovni primára po celý čas mlčal. Jediné, čo ho zaujímalo bola kráska s kávu a dlhými nohami.

Primár bol z psychológa nervózny, ale snažil sa k nemu správať profesionálne.

- Ako dlho poznáte jej prípad?

Psychológ si prezrel primára s určitým opovrhnutím.

- Od narodenia...

- Len... viete... zaujíma ma, ako mohla prežiť tak dlho v anonymite?

Psychológ sa usmial, pokrútil hlavou.

- A ako môžete žiť v anonymite vo vašej pracovni?

Primár vystrašene zvesil hlavu. Želal si, aby mu Jane nikdy nepriviezli. Rozhodol sa, že okamžite, ako bude môcť prepustiť Jane, prepustí ju. Hoci vedel svoje.

„Lenže ja chcem žiť v anonymite vo svojej pracovni!“

O tri hodiny zaklopal na primárové dvere lekár-služobník.

- Pán primár, začína sa preberať a... Nuž, cituje pritom Sväté Písmo. Teda aspoň si myslím, že Sväté Písmo...

Psychológom, driemajúcim na kresle, len tak myklo. Ihneď sa postavil.

- Poďme, - prehovoril k vystrašenému primárovi rozkazom.

Jane sedela na posteli s prázdnyimi očami. Jej vlasy sa podobali na vlasy bezdomovcov, neumyté, mastné - akoby čakali na armádu vší, ktorá má rovnakú základnú potrebu ako ľudstvo a u ktorej sa taktiež nedá predpokladať, že čítala Marka Twaina a jeho Listy zo Zeme, rovnako ako väčšina ľudí, ktorá verí najväčšej biznisovej rozprávke v dejinách (tu zrejme rozprávač naivne verí, že čitateľ pozná Listy zo Zeme). Tvár pôsobila napuchnuto, a ruky, veľmi jemné, sa chveli pod nátlakom sedatív (a neuroleptík, prípadne iných liekov, ktoré vám naozaj dokážu zmeniť podstatu - primár klamal).

- Kde som to? - Jane povedala prvú vetu, o ktorej „vedela“ so svojou zmenenou podstatou.

Primár k nej pristúpil - s rešpektom. Opäť mu na čelo vystúpil pot. Všetko jej pomaly vysvetľoval a zároveň sa snažil prísť na to, prečo mu minister hovoril niečo tak neskutočné...

„Ako by ma mohlo toto malé roztrasené dievča prinútiť konať ako nechcem?“

- Prečo sa ma bojíte? - pomaly, s vysilením sa pokúsila Jane o nadviazanie prvého kontaktu. Maximálne otvorená, bez hry, bez skúšania ľudí okolo?

- Ja sa vás nebojím. Ja vás liečim...

Jane vrhla na primára divoký pohľad očami, ktoré mala sotva otvorené.

- Bojíte sa ma. Bojíte sa každého človeka. Nemáte žiadnu osobnosť...

Jane si sama niečo podozrivé všimla, keď zastala (sama a prekvapene) v reči:

„Toto som ja? Toto sú moje myšlienky... Niečo sa so mnou deje a ja neviem čo.“

Áno, lieky a sedatíva v nej - celkom nevysvetliteľne - vytvorili ešte vyšší boží level. Bola šamanka, na ktorú opiáty účinkovali proti všetkým pravidlám farmácie a medicíny?! (A psychiatri by sa s iróniou zasmiali...)

Áno, vyrábali z nej osobnosť, ktorá bola natoľko vyhnaná do zimných kopcov precítania, že jej nezostávalo nič iné, ako vyvažovať všetko, čo cítila akýmsi fundamentalizmom pravdy - svojej pravdy precitovania človeka?

Primár na Jane vyvalil oči, žmurkol, celkom vystrašene. Lekárka pri Jane nerozumela správaniu primára. Mladý lekár zase cítil, že lekárka sa cíti byť veľkou priateľkou malých detí, ktorým bolo ublížené bez ich viny.

- Jane... ale ty predsa... nemôžeš vidieť do mojej osobnosti... - a primár sa predsa len dokázal vybičovať k veľkému výkonu manipulácie.

- Aké smutné... - povzdychla si Jane. Akoby sedatíva z nej definitívne vyhnali toho, kým bola. Posledné zbytky dievčaťa mizli v nenávratne.

Lekárka sa pozrela na lekára, tomu začalo srdce tícť ešte rýchlejšie. Dnes nebude myslieť znova na nič iné, iba na lekárku...

Primár sa pozrel na psychológa, ten nemal zľutovania.

- Nemala by si tak hovoriť... Ale ty asi nemôžeš inak. Obdivujem ťa a zároveň ťa mi je ľúto... - prehovoril k nej psychológ ako kat duše (ktorým bol). Ihneď na to sa pozrel na primára, kývol hlavou a dodal:

- Dajte jej viac, - a tým sa vysmial všetkému, čomu verí psychológia - ale veril tomu on sám!

- Viac? Pôsobí veľmi rozumne... Možno až príliš...

- Príliš? - spýtala sa Jane sama seba. Zvesila hlavu. Zrazu chápala. Zrazu sa odhodlala:

- Áno... áno... áno!!! Chcem ešte viac... toho... čo cítim. Chcem tabletky! Chcem to, čo mám v sebe. Pomáha mi to! Naozaj... Potom toho počujem menej... Menej! Ja chcem menej. Ja nechcem počuť žiadne... vaše strašné... fuj... myšlienky a pocity. Ja nemôžem!

Lekárka sa znovu zdesene zapozerala na „svojho“ lekára. Ten vďaka jej pohľadu zažil erekciu z platonickej lásky (dostať erekciu z platonickej lásky je v skutku výnimočné).

Primár vrhol pohľad plný toho najväčšieho zdesenia na Jane. Najradšej by ušiel a liečil iba ľudí, ktorým by rozumel, ktorí by mali automatické príznaky, opísané v knihách, z ktorých sa učil.

- Ale ja mám osobnosť... - vyliezlo z neho ako z chlpacej deky. Vyrázilo to z neho rýchlejšie ako tomu dokázal zabrániť. Čo ho ešte viac vystrašilo.

Psychológ počul, čo povedal primár. Príjemne ho to potešilo.

- No... aspoň vidíte, že vás nikto nevodí za nos... Ona je niečo, čo si vyžaduje komplexný prístup. Ona je pokusom, určeným na skúmanie... Mala by mať dokonalú dušu, a pozrite sa!

Lekárka vrhla pohľad plný deštrukcie - najskôr na lekára, potom na primára, aby zakotvila u Jane.

- Toto má byť príklad ako sa nerobí medicína?! - takmer vykričala. Na Jane jej záležalo, viac a viac každou sekundou, len tomu nerozumela.

- Mlčte, - ohriakol ju psychológ. Primár ho v tom podporil mlčanlivosťou a zvesenou hlavou.

Platonicky zamilovaný lekár chcel niečo povedať, jeho láska k lekárke velila jeho existencii čoraz viac a on strácal kontrolu... rovnako ako Jane? Lebo Jane ho predbehla:

- Ak ma chcete zabiť, som s vami... lebo viem, kým je človek, ktorý nemá žiadne potreby... Ak ma chcete zachrániť... musím vás odmietnuť, pretože o vás viem už toľko, že by som nemohla prijať vašu pomoc, lebo vy ju potrebujete viac... Milujem vás aj s vašimi potrebami... Odpúšťam vám, že sa nikdy nestanete nezávislí... a že si nikdy neobhájite vašu vôľu po uvedomení sa... Akú hodnotu má vaše JA SOM?!

Ľudia, stojaci v miestnosti, stíchli. Jane hovorila natoľko presvedčivo, pomaly a bolestivo, že... ich udrelo „aspoň to **ja som** na krátky záblesk okamihu“. A jej vek iba pridával tým precíteným slovám na zvrátenej a prekvapivej vážnosti.

Primár pokrútil hlavou.

- Je vaša... Ja o nej neviem, - a urýchlene vyšiel z miestnosti, zdalo sa, že mal v očiach slzy?! Odišiel tak rýchlo, že lekárka, ani lekár nemali čas zareagovať a spochybníť jeho útek.

Psychológ sa iba pousmial nad odchodom primára.

- A on je primár? A on to tu riadi?! - spýtal sa - akoby - rečnícky.

- No vlastne... Ono to tu riadi skôr ona, - a lekár mohol konečne s plnohodnotným oddaním, ibaže skrytým, ukázať na lekárku.

- Myslel som si, - dodal vševediacky psychológ, pričom mu trhlo ľavým kútikom úst.

Jane všetko pozorovala ako v rozprávke, ktorej rozumela oveľa viac, ako rozumeli všetci ukrižovaní, ktorí dosiahli na intelekt a stupeň uvedomenia sa Ježiša (a

znenazdajky si spomenula na dievča, do ktorého bola zamilovaná a na jej: „som šťastná, keď idem cez deň z rozprávky do rozprávky“).

- Cítim vás... Prosím, vypnite ma, skôr ako začnem rozprávať, čo z vás cítim... lebo by ste sa mohli rozplakať...

Psychológ pokojne podišiel k Jane. Potom sa obrátil na lekárku. - Prosím vás, mohli by ste mi podať izopropylmetadon*?

* - táto látka nejestvuje, ale môžete si myslieť, že ju užívate

Lekárka otvorila ústa, takmer jej jazyk vypadol a zroloval celý svet!

- Ale... to je najsilnejšia... látka... Ved' predsa viete...

- Samozrejme, že viem. Urýchlím vašu orientáciu v priestore. Je to zázračné dievčatko, liečim ju už roky. Trpí božím komplexom... Trpí paranoidnou schizofréniou s genetickou štruktúrou nadčloveka... A myslím to vážne. Preto je objektom skúmania Spojených štátov. Štáty chcú vedieť, prečo toto dievča trpí niečím tak dospeláckym... Kde sa stala chyba... keď nadčlovek nemôže prejsť hranou evolúcie... Ako keby naše uvedomenie sa malo niekde limit... Prečo sa v nej rozvinula tá choroba... Ak v nej vývoj ide rýchlejšie... mohli by sme pri jej skúmaní odhaliť niečo, čomu sme zatiaľ nie veľmi rozumeli...

Lekárka prižmúrila oči, zase raz sa pozrela, lepšie: oprela sa pohľadom o lekára, ktorému to urobilo veľmi, veľmi dobre.

- To akože myslíte vážne? - zaštebotala ako vtáčik letáčik, ktorý nevie kam doletieť a ako, lebo rodičia ho jednoducho iba nenaučili lietať.

- No tak, podajte mi ten liek...

Jane prižmúrila oči a ako tiger, ktorý nikdy nebude „riešiť“, že vymiera, hoci nech by bol aj posledný žijúci... ktorý nemá kam utiecť pred tým, kým sa tiger musí stať, sa zapozerala do psychológa. Ten sa dovtedy smial - respektíve nevedel, čo znamená, keď sa na neho pozerá niekto, kto vie, čo je v ňom až do takej hĺbky, do ktorej nejde ani on sám - radšej... Zrazu mu zamrzol úsmev. Niečo cítil. V okamihu bol počítačom, pripojeným na internet, ktorý si niekto prehliada až do zákutí duševného pornopriemyslu spoločnosti.

- Panebože... - zalamentovala Jane ako všetci pred ňou, ktorí už v tejto knihe použili toto slovné spojenie.... Pričom si veliteľsky prešla rukou po mastných vlasoch.

- Panebože... - prehodil ponad plece - ako vojak, ktorý cíti, že musí utiecť z bojiska - psychológ.

- Panebože... Vy ste... človekom... ktorý mi zatiaľ povedal najviac o tom, v akom svete žijeme. Vy ste ako to, čo cítim, pokiaľ nikoho nevidím... Vy ste naša spoločnosť... Vy ste jej memento!

Lekárka otvorila oči a skutočne sa pozerala na Jane ako na spasiteľa.

- Ako môžeš... ved' si plná sedatív... - pokrútila hlavou len ako sa krúti hlavou pri zázraku, plnom zveličovania a namýšľania si.

- Podajte mi ten prostriedok... Vy neviete, čo sa môže stať... No tak, panebože! - zakvílil psychológ ako ďalší Judáš modernej doby.

Lekárka nevedela, čo má urobiť. Čosi v nej hovorilo „áno“ a čosi jej hovorilo „nie“.

- Ste lekárka, tak mi dajte, doboha, to, o čo žiadam. Alebo chcete, aby spáchala samovraždu? Ved' k nej smeruje... Čo nechápete?! Ako môžeme byť mementom celej tejto spoločnosti?! Ved' to je choré... A najmä vzhľadom na jej vek!

- Má pravdu... - lekár položil (viac ako priateľsky) ruku na plece lekárky. - Teba láme jej výzor nepoškrvniteľnosti a mladosti... jej krásy... ale naozaj je chorá...

- Áno, som chorá. Pomôžte mi... Pomôžte mi! - zakričala do priestoru ako otrok nejednoznačnosti vlastných pocitov a precitovaní Jane. Žeby bola ešte priveľmi mladá, aby dokázala bojovať za to, čo má v sebe vďaka genetike?!

Až krik Jane pripomenul lekárke Hippokratovu prísahu. Prižmúrila oči a podala psychológovi to, čo žiadal. Psychológ skontroloval ampulku a vzápätí ju vrátil späť do rúk lekárke.

- Pichnite jej to...

- A to ako všetko? Ved' to je dávka pre dospelého muža?!

- Všetko... Ona by aj tak zniesla minimálne dve dávky. Ale nebudeme vás tu strašiť. Ešte si budete myslieť, že tu pristál mimozemšťan, ktorého duševná sila je väčšia ako tá naša... Ale jej mozog funguje ako všetky ostatné mozgy, zdá sa... - a psychológ sa zasmial ako muž, ktorý si nemôže vychutnať istotu a radosť z víťazstva, z obhájenia svojich právd celkom potichu...

Lekárka zostala stáť ako obarená. Potom rezignovane podala injekciu lekárovi, toho to potešilo. Mal pocit: „môžem sa prejavíť ako muž.“

„Ona mi dáva nádej.“

Ach, Bože, ľudské myslenie je tak zamerané na seba... Keď jej pichal injekciu, Jane na neho hľadela s ľútosťou... ktorá prechádzala do radosti. Akoby si šepkala, akoby zvädzala večný ľudský boj:

„Už to prichádza... Bojuj proti tomu... Podvoľ sa tomu... Prečo si to dopustila? Ale už to prichádza, už sa tomu podvoľ... Nie!!! Áno!!!!“

Chvíľu z lekára niečo cítila, ale izopropylmetadon jej prinášal loď, na ktorej sa mohla iba plaviť, nestarať sa. „More sa o mňa postará...“

Jane privrela oči, očné svaly sa spomalili vo výkone funkcie. Odišla z priestoru reality.

Psychológ si vydýchol.

- Tak. A tento liek jej dávajte každých desať hodín. Pokiaľ by precitla skôr, vždy ma zavoláte...

- Ale... - lekárka sa chcela ozvať, ale psychológ hneď zakročil:

- Pozrite, liek jej budeme podávať až dotedy, pokým neprídeme na skutočnú stratégiu, ako poraziť detský boží komplex... Jednoducho musíme vymyslieť nejakú teóriu. Toto nepoznáme... A verte mi, snažím sa už roky. Je to však s ňou ťažšie, ako by ste si mysleli. Jej stav sa za posledné týždne veľmi zhoršil, - a psychológ to hovoril tak smutným hlasom.

Pozeral sa na Jane a v kútiku jeho vedomia jej závidel opojný stav, pretože nevedel kam taký človek ako Jane môže smerovať v opojnom stave.

Sám psychológ bral kedysi pervitín, keď študoval.

Jane ešte raz otvorila oči a hlasom feťáka, ktorý miluje, sa uvoľnene a bezbranne zapozerala do očí psychológa:

- Ďakujem... Otec nebeský...

XVII.

Ach, áno, aby sme nezabudli, aj toto je spoločnosť:

Filozof sa s opovrhnutím zapozeral do očí biológickej v slabo osvietenej miestnosti. Inak však bola miestnosť dobre vybavená. Filozof, aj biológicka miestnosť poznali veľmi dobre. Obaja v nej podávali správy o stave Jane už roky.

Dobre vedeli, kde sa miestnosť nachádza:

Stará zástavba ošarpaných domov na vykričanej ulici, kde už čoskoro bude zákazník môcť navštíviť aj podnik U novej Filomény (dom tam už, samozrejme, stál).

Filozof si pretrel oči. Bolo mu tak smutno, že nedokázal ovládať svoje emócie.

- Nie je to tvoja chyba... - pomaly k nemu prehovorila biologička. - Nemôžeme pykať za niečo, čo sme nemohli kontrolovať. Vnútorňý vývoj takého dieťaťa... Kto ho mohol predpokladať, kto mohol byť pri ňom psychológom a rodičom zároveň? Kto?!

Filozof venoval biologicke prázdny pohľad.

- Ani raz sme sa nemilovali... - vyslovil ako ďalší kat duše. Na tvári sa mu objavil úšklabok.

- Čože?

- Áno... Neprišlo ti to čudné? Toľko rokov vedľa seba... Toľkokrát som počul ako z teba vypadávali výkaly, keď si bola na záchode. A napriek tomu sme sa nemilovali... Možno, ak by sme sa milovali...

- Si šialený... Ako by sme sa mohli milovať?! A načo?

- Milovať sa... preto...

- Život bez sexu... Mne nič nechýba. Už som si zvykla...

- Možno preto si taká...

- Aká?

- Bezcitná... Smutná... Egoistická...

- Možno, - odpovedala s najväčším nezaujmom. Pokrútila hlavou.

Do miestnosti vstúpil jeden z golierikových.

- Vyplatíme vás. Poznáme čísla vašich účtov... V okamihu, v ktorom sa dozvieme, že informácie, o ktorých vieme iba my a vy, sa dostali von... Pozastavíme vám vaše účty v prevádzke... Len aby sme si rozumeli. Tá žena je nadčlovek, a my nechceme, aby ľudia poznali pravdu o nich samých cez ďalšieho jedinca, ktorý má v sebe najväčšiu vôľu po sebauvedomení sa...

Filozof sa pozrel na biologičku. Biologička sa pozrela na filozofa.

- Dobre... - povedal - ako v škôlke - filozof.

- Súhlasím, - pridala sa k nemu biologička.

Golierik sa pousmial. Pokýval hlavou.

- Ste rozumní ľudia... Splnili ste svoju úlohu...

- Prehrali sme vojnu, - s pokračujúcim úškrnkom sa zapozeral do tváre muža filozof.

- No tak, v ľudskej spoločnosti sa vojna nekoná. Buď sa máte dobre a máte to, čo chcete, lebo... nie ste nič výnimočné... alebo... trpíte... ale máte viac ako ostatní... v sebe. Oni to nepochopia, vlastne tvoríte iné... lepšie ľudstvo. My sme tu pre tých obyčajných... Je to bolesť, keď si to uvedomíme? Nakoniec nie... Ved'...bez nás by tu bola anarchia...

Filozof pokrútil hlavou.

- Máte kávu? - spýtal sa filozof s vážnou tvárou, pričom sa pozeral na biologičku.

Biologička musela odvrátiť pohľad. Musela?

- Mohol som ťa milovať, lebo každý sa dá milovať... ak ho pochopíš... Ak precítiš jeho jedinečnosť, nech by aj v porovnaní s ostatnými bola nesmiernou obyčajnosťou... To som sa ti snažil povedať...

- Aha... - biologička mala filozofa už dávno za blázna, ktorého sa naučila mať rada - len na to ešte len bude musieť prísť - keď bude bez neho.

Golierik podal páru ruky s pocitom:

„Akí obyčajní ľudia...“

XVIII.

Jane sa neprebudila celý rok. Iba jej dávali viac a viac izopropylmetadon. Nemala žiadne sny, jej vedomie bolo vypnuté, napriek tomu, že nebola počítač.

Nikto nevedel, čo s ňou - spánok vyhovoval. Vláda sa zmenila, tajné služby neprestávali operovať (a ani správcovia spoločnosti sa ešte generačne nevymenili), len ktosi považoval spis Jane za veľmi nepodstatný. Akoby už bola mŕtva, akoby už bola pod dohľadom smrti spoločnosti.

Jane sa neprebudila ani ďalší rok. Nikto ju neľutoval, keďže nemala žiadne prejavy, len šťastnú a oddanú tvár.

Všetci jej závideli. „Ona žije, akoby sa nikdy nenarodila, a nikomu to neprekáža, tak prečo by to malo nám? Spoločnosť sa vie postarať o najtalentovanejších ľudí.“

Každý mesiac jej stav kontroloval náš psychológ - až jeden mesiac prestal kontrolovať. Nedostal príkaz? Na Jane sa naozaj zabudlo.

Primár, ktorý medzičasom ešte viac rozložil svoju osobnosť bytím, ktoré mu nedávalo žiadnu novú nádej... Jedného dňa zavolať na ministerstvo a snažil sa skontaktovať so psychológom, ale nikto o takom človeku nevedel. Tak sa spýtal, či by mohol s niekým prebrať prípad Jane. Sekretárka mu oznámila, že: „sú dôležitejšie veci ako nejaká žena, ktorá je objektom výskumu, ktorý nemôže byť použitý do praxe. Neotravujte... Alebo sa liečte.“

Primár chcel povedať: „už takto ďalej nemôžeme“. Ale sekretárka zvesila telefón.

Primár vedel dobre: ak jej budeme dávať ešte polroka izopropylmetadon, skôr či neskôr zomrie. Pečeň ani obličky už nevydržia. Hoci to nebolo podstatné, jeho Hippokratova prísaha mu nedala spávať, takže po porade s kolegami sa rozhodol vysadiť liek a čakal, kto že sa to z očí Jane na neho bude pozerieť.

Jane sa prebudila z umelého drogového spánku presne po dvoch rokoch a jednom mesiaci, jej kvalitná posteľ s prístrojmi proti preležaninám skončila svoju svetskú úlohu, keď Jane sväto otvorila oči. Farba jej očí sa zmenila. Pod vplyvom drog sa jej oči stali „priehľadnejšie“, niečo vyprchalo a v očiach sa usadila hmla.

Jane sa usmiala. Zabudla na slová?

- Ešte... - to bolo jej prvé slovo!

- Ešte čo? - spýtal sa uveličený a zároveň prekvapený primár... aj keď vedel odpoveď. Lekárka chytila Jane za ruku, tá na dotyk reagovala stiahnutím ruky pod perinu... Jej svaly boli atrofované, takže pohyb ruky bol veľmi pomalý, zúfalý a zrejme aj bolestivý.

- Ešte, - vyslovila s trasúcimi sa perami Jane. Žeby nemohlo jej svalstvo vysloviť viac?

- Je zázrak, že vôbec rozpráva... - prehovoril lekár, ktorý sa ani za dva roky nezbažil platonickej lásky k lekárke. Pravda, vyriešil to šalamúnsky:

Doma si predstavoval vo svojej žene lekárku - a naozaj svoju ženu miloval. Sám v sebe spustil chorobu, na ktorú sám zabudol. Jeho predstava sa stala jeho zmyslom existencie. Preto sa teraz pozeral na Jane ako na niečo neskutočné. Videl v nej niečo nebezpečné... Lebo ona ignorovala dotyk jeho lekárky?!

Lekárovo myslenie sa natoľko zmenilo, že sa vymykalo bežnému normálu:

Psychopat, ktorý slúži ako hodinky - je najlepšou voľbou.

„Všetci sme psychopati“, - pomyslel si primár, keď videl Jane, ktorá len tak-tak držala otvorené oči.

- Ešte, - zopakovala ako na húpačke.

- Možno chce tú drogu... - vyčítavo sa pozrela lekárka na primára. Konečne ju Jane začala opäť zaujímať. Lebo videla, že žije, že dýcha... a že trpí inak ako väčšina:

„Ona trpí tak bezvýznamne... až ma to trhá... Veď sa len na ňu pozri. Tak takéto je naše utrpenie... My nevieme!“

- Eš...te! - Jane sa snažila zakričať... Ovládala ju sila, ktorá ju nútila opäť zavrieť oči. A nebyť! To nebytie ju lákalo, to necítenie... Nechcela zaniknúť, nechcela iba byť (v čom je rozdiel)?!

Jej krik však bol krikom človeka, ktorý akoby ešte nikdy nekričal pri súboji o svoju vratkú podstatu. Jej hlasivky, dva roky ukájané tichom, zrazu nezvládali ľudské emócie.

Neuveriteľný hlas - ako zo záhrobia - primára, lekárku aj lekára vystrašil. Až natoľko, že primár neváhal a pichol Jane ďalšiu dávku. Jane sa usmiala - kľčovito. Nepoďakovala, len jej hlava stratila silu držať sa na hrane s batolaťom. Jane odpadla.

- Čo s ňou?! - spýtala sa lekárka, ktorá v okamihu videla v Jane celú strašnú a odpornú ľudskú existenciu ako omyl.

- Urobil som chybu... Ako som len mohol... takto myslieť... Myslel som si, že jej telo je mladé, že zaberie šoková terapia, že keď jej vysadíme, zvládne to inak. Ale teraz vidím, že budeme musieť iba zmenšovať dávky...

- Ale to podľa mňa nie je správne... Mali by sme vysadiť úplne... - oponoval lekár. Jeho oponencia však niesla v sebe známky nútenia zapôsobiť na lekárku. Snažil sa na ňu zapôsobiť vždy a všade - až si ona myslela, že lekár je vlastne takým, ako sa správa pred ňou... Mala ho rada za to, ako sa správal, lebo si myslela, že je to jeho osobnosť.

- Ale potom by sa mohla zblázniť... Nejde o jej telo. Veď ja viem, že je závislá fyzicky... Lenže teraz, keď som ju videl, sa mi zdá, že je ešte viac závislá... akosi inak... boží komplex prerástol do božej závislosti... Dráždime tu kobru bosou nohou.

- Akosi inak? - nahlas sa zasmiala lekárka neodbornému výrazu primára.

Primár na ňu vrhol pohľad: „stíchni, ty kačka!“

Lekárka si jeho pohľad všimla a tak sa radšej presunula k Jane. Chytila jej ruku, logicky dúfala, že teraz už jej ruku neodmietne, ale stal sa zázrak:

Ruka Jane sa „samovoľne“ presunula opäť pod perinu.

Lekárka sa znova pozrela na primára, tento raz v ňom hľadala záchranu a odpoveď na zachovanie sa ruky. Primára to potešilo:

- Zvláštne... - povedal a pokrútil hlavou.

Jane sa niekedy prebrala a dokázala sa uvedomiť, čo ju nútilo ešte viac protestovať proti tomu, že jestvuje. Jestvovanie bolo zrazu veľkou bolesťou. Jane sa nepýtala prečo, nechcela to všetkými desiatimi!

Jej chvíľky, kedy ste mohli vidieť jej pohybujúce sa oči, ako vnímajú priestor a hodnotia ľudí, sa naozaj predlžovali, keďže ona nemala tú silu, tú možnosť pichať si sama. Nevedela to - ale myseľ a mozog už spolupracovali na pláne, ako usporiadať súkromnú revolúciu, v ktorej by revolucionári zasadli do vlády jej vedomia.

Už nebola spasiteľom, bola troskou stvorenia?

Všetky jej myslenia...

Všetky jej chcenia...

Lekárka ju postupne prestávala ľutovať, keďže Jane sa správala ako výrobný závod na výkaly:

Jedlo, spánok, triaška, krik, sľubovanie („Prosím... už nikdy nebudem kričať... keď mi pomôžete...“), vyprázdňovanie.

Lekár ju už dávno nenávidel, pretože „jeho“ lekárka sa vracala z jej izby vysilená a takmer pološialená.

Vždy, keď lekárka videla závislú tvár Jane, prešla ju chuť splodiť deti. Prešla ju chuť masturbovať, piť alkohol, pozeráť sa ľuďom do tváří.

Jane silnela, hoci mala problém s trávením, čo bol dôsledok štátnej drogovej závislosti. Čoskoro sa dokázala s prázdny pohľadom prechádzať a presvedčať sa:

„Ešte príde deň, kedy budem plná smiechu...“

A možno neexistuje žiadne vysvetlenie prečo, ale ona zrazu vedela prečo by mala chcieť ďalší deň...

Ľudí zrazu vnímala iba ako prostriedok: „ako sa dostať k libidu“.

Tá zmena bola natoľko mechanická, natoľko ovplyvnená chemickými látkami, že je nemožné hovoriť o Jane ako o pokračovaní osobnosti, ktorá zaspala pred dvoma rokmi.

Jedného dňa, v jednej teplej noci, kedy Jane s konečnou platnosťou vysadili izopropylmetadon, Jane už nemala prečo zostávať na klinike, hoci Spojené štáty na ňu stále posielali peniaze (to rozhodnutie nezmenila ani nová vláda, keďže už žiadna demokratická vláda nedokáže prejsť systémom tajných služieb a služieb na správu spoločnosti tak, aby sa pritom aspoň jeden človek nezbláznil...). Jane sa vytratila z miestnosti, nemyslela na nič viac - len zmiznúť.

Jej kroky najskôr smerovali ku skrinke s izopropylmetadonom. Dobre si všimla v stave „odvykania“, odkiaľ nosia lekári dávky Boha iným šťastlivcom, ktorých terapia začína „tak sladko“...

Keď stála pri skrinke, niečo v nej, niečo Božské a superinteligentné ju odhovárало:

„Pozri, nechaj to tak... Ak sa tu sfetuješ, nájdu ťa a už sa odtiaľto nedostaneš...“

Jane dokázala odolať. Sloboda ju akýmsi zázrakom presvedčila. Odchádzala, obozretne zamaskovaná do oblečenia jednej z lekárk, ktoré našla v prezliekarni. Nasadila si veľký klobúk. Nikto si ju nevšimol, pôsobila ako lekárka. Trávila čas v najmenej sledovanom oddelení. Tu sa nachádzali len tí, ktorí sem prišli dobrovoľne – až na Jane... Kráčala rýchlo, našťastie všetok personál v nočných hodinách odpočíval a Jane skutočne pôsobila v šatách lekárky sociálne majestátne... Človeka stretla až na vrátnici. Riskovala, ale ani risk jej nedával veľký zmysel. V podstate konala ako človek na vrchole nezmyselnosti:

- Idem za manželom... Pri ňom budem potrebnejšia... Primár je informovaný, včera som sa mu zmienila o tom, že odídem skôr... liečiť manžela... - povedala vrátnikovi. Nevedela, či sa trafila, či používa trik, ktorý môže byť úspešný. Na vrátnici ju prepadla taká samota, že jej bolo zrazu všetko jedno. Mala šťastie, vrátnik bol nový, trochu pripitý (prijali ho ako „vyliečeného“ alkoholika) a tiež mu bolo všetko jedno. Neriešil otázku ľudskej existencie, len si myslel, že mu lekárka „možno daruje nejakú fľašku“. V pripitosti mu už alkohol menil realitu natoľko, aby bol aspoň trochu šťastným človekom... Len jej kývol rukou: choďte.

Jane kráčala, letná dlhá noc si plynula ako Jane kráčala. Letná noc však bude mať svoj koniec, ktorý niekam plynie. Jane rozmýšľala, aby bojovala voči tomu, čo

začínala cítiť... keď uvidela prvého človeka, ktorý kráčal do práce. Keď uvidela jeho tvár, uzamknutú, schovanú osobnosť, len aby prežil a tešil sa na niečo, čo môže dostať po práci... Chcela utekať, chcela sa sfetovať - konečne sama a konečne slobodne. Jej závislosť prekonala jej osobnosť, jej osobnosť mala odteraz už iba jednu charakterovú a etickú stránku: závislosť ako formát bytia.

Privrela oči a myslela na injekčnú striekačku. Na Sväté Písmo zabudla, nedávalo jej zmysel. Načo všetky tie etické kódexy, keď ich človek odmieta precítiť ako súčasť ľudského zmyslu?

Primárovi sa o nej práve snívalo... Už niekoľkokrát sa mu snívalo, ako sa s ňou miloval, keďže mal slabosť pre sfetované ženy. Z internetu si sťahoval porná, v ktorých súložili opití a sfetovaní... Nevedel si vysvetliť prečo po tom tak túžil... Ale ani to nerozoberal, len to skrýval pred celým svetom.

Po ceste z jednej z mnohých diskotiek ako osláv plných gangster hip-hopu ako nového moderného hnutia „reality“, ktoré odzrkadľovalo ponuku spoločnosti pre mladé srdcia rovnako ako hnutie hippies v zabudnutých psychedelických vekoch naivity, len po tej ceste sa rútilo auto. Áno, aj neustály gýč tejto knihy musí smerovať do povrchného neba:

Tatinko kúpil poloopitému vodičovi, ktorý mal iba dvadsaťtri rokov, auto dobrej značky veľkých rozmerov. Tatinko až takto túžil, aby jeho stratený syn mal lepšie samičky, aby jeho syn pôsobil ako úspešný mladý muž...

Otec miloval syna, jeho vyjadreniu v láske nechýbala tragika. Syn... syn... nepatrila nikomu. Len ako Jane?

Syn bol skutočne stratený vo svojom svete. Nebol schopný nikoho milovať, lebo sa bál zodpovednosti milovať. Jeho dvaja spolucestovatelia, opití a čiastočne sfetovaní, boli na tom veľmi podobne. Ich rodiny sa mohli porovnať:

„Splodiť a čo ďalej?“

Bola to náhoda, ktorá zavážala slabosťou:

Smutne nadržané auto s tromi napitými mladíkmi z dobre situovaných vrstiev zvnútra hučalo:

„Kill them all... only for your destiny... You are reality, so fuck them all... only for passion... kill... fuck... passion!“

Jane sa otočila a usmiala sa. Mala šťastie, hranou osudu vchádzala do zóny, kde sa nemusela báť nepochopenia, tam kde vchádzala, zvyčajne býva málokto pochopený. Les, ktorý obklopoval psychiatrické centrum, les na konci mesta bol východiskom pre ľudí, ktorí sa boja úprimného precítenia života, boja sa vlastných osobností? To predsa nemôžeme povedať o tých, ktorí si kupujú kurvy...

Ak by Jane nejaká ľahká šľapôčka, ktorá stála na ťažkých bojmi vydobitom území, uvidela na začiatku dekadentného lesa... chcela by bojovať.

Úsmev Jane vystrašil šoféra. Taký úsmev sa nedá naučiť, ani získať v Božej lotérii. Bol to skutočný úsmev slobody!

- Kurva... Kurva! Konečne... ... - zakričal šoférov spolusediaci.

- Jasné, zastav, Johnny, zastav... - kričal zozadu ďalší.

Chlapci pravidelne za peniaze rodičov spoznávali svet a pritom si mysleli ako svojich rodičov ponižujú!

Jane ani nevedela prečo, ale jej vnútorný hlas popletený morálkou drog, zakričal: „Toto je tvoja šanca, už sa nemusí opakovať... Čo najďalej od kliniky... Dostať celý svet v jednom privretí očí, moje dievčatko!“

Auto zabrzdilo až na hranici únosnosti pneumatík. Vodič len tak-tak, že zvládol riadenie. Auto zastavilo až pri krajnici. Asi päťdesiat metrov od Jane.

- Tu som! - zakričala ako nadržaná malá antifilozofka Jane.

Vodič, ešte stále vystrašený, vystúpil z auta a zakričal s predstieranou sebaistotou veľkého machra a mača:

- Tu sme... slečna... Chcete sa zviest'...? V noci... Nad ránom jazdia iba tí najlepší...

Jane prižmurila oči. To, čo povedal, jej prišlo smiešne. Chlapec, opierajúci sa o dvere, oči pootvoril ešte viac. Jane sa mu páčila, v jeho stave ju považoval za dar z nebies.

- Kam ma zaveziete? - zakričala do vetra - nadsexuálne...

- Kam... budeme môcť...

- Dobre... Idem, - a Jane urobila ďalší krok do neznáma.

Partia v aute Jane privítala krvou, ktorá sa začínala prelievať do orgánu planých nádejí.

Jane videla v očiach mužov to, čo už dávno nevidela. Zrazu vedela, čo je to sloboda. „Už ňou iba nebola, už aj vedela“. Bradavky jej navreli.

Šoférovi zhasol motor, ruka sa mu chvela. Vodič opäť naštartoval, kolesá sa pretočili a auto sa rozbehlo - až tak hodilo s pasažiermi.

Jane zaujúpala:

- Ste opití? - akoby necítila alkoholové výpary, ale spýtala sa s takou nutnou dávkou ženskosti.

- He, he, he, - odpovedal vodič. - Ha, ha... - odpovedali ostatní.

Jane priťahoval ich stav, akosi mu rozumela bez toho, aby sa do nich musela stojať čo stojať vciťovať.

- Odkiaľ? - spýtal sa vodič, šťastný a práve mysliaci na „vrchol ľudskej existencie“.

- Ušla som z kliniky... psychiatrickej... hu, hu... - odpovedala ako básnik, ktorý pochopil, že je zbytočné písať básne, keď sa môžu žiť.

Pasažieri sa začali smiať, jeden z nich dokonca buchol „nadnesene“ Jane po kolene. Jane sa usmiala, jej morálne hodnoty sa skrývali.

Jane chytila ruku chlapca vedľa nej - a mlčala. Chytila ju jemne, vonkoncom nie žiadostivo.

(Aj taký je život?)

Zrazu cítila... že hoci je chlapec troska, hoci je osamelý býk pred porážkou, ktorý cíti „čo bude“... je dobrý človek... Je dobrý človek, ktorý sa nikdy nebude mať dobre z hľadiska spoločnosti.

Ľutovala ho v dotyku?

„Bol to iba ďalší level...“ - pomyslí si Jane o zopár rokov - na záchode, kde bude môcť myslieť ako na poslednom slobodnom mieste v dejinách.

Chlapec prijal jej dotyk inak, ako všetky dotyky žien. Bol vystrašený, lebo tá citlivosť a jemná, teplá vlhkosť dlane ho vôbec neodstrašovali.

- Naozaj som odtiaľ ušla... Liečila som sa tam z drogovej závislosti... - povedala čiastočnú pravdu Jane - a urobilo jej to veľmi dobre, až sa tomu musela duševne

pousmiať. Konečne mohla hovoriť ako človek, ktorý bol na kolenách – a cítiť v sebe, že „je to pravda“.

Chlapci sa už nesmiali, naopak - začali sa pozeráť jeden po druhom. Ihneď získali rešpekt ako v rozprávke z historickej postavy.

- A aké drogy si brala...? - spýtal sa najnižší z kolektívu.

- Akékoľvek... Naokraj... Kto je šaman, berie drogy ako prostriedok, nie cieľ...

Chlapcom sa nachvíľu Jane zdala byť psychopatom. Vodič pochyboval o všetkom, čo doteraz povedala.

- To ťa baví takto si vymýšľať? - alkohol bol jeho drzosťou, ale bola to dobrá drzosť...

- Úprimnosť sa javí ako psychopatizmus v každej chorej spoločnosti... Asi preto sa liečia ľudia ako ja... Táto spoločnosť je despotická voči ľudskému mysleniu. Škoda... No, nie chlapci... A je dobré, že mi neveríte... Cítim sa, že som v kolektíve úprimných ľudí, ktorí sa neboja dať mi najavo, že som čudná...

- Despotická spoločnosť... - ironicky sa uškrnul chlapec.

- Si zaujímavá prostitútko... - prehovoril ako vševed muž, ktorý doteraz mlčal. Jane si ho ihneď premerala pohľadom. „Muž, ktorý si myslí, že má pravdu... Vždy a všade... Aké odporné, aké pravdivé... Vlastne je šťastí ako ja - iba nemá pravdu, on však s tou pravdou žije ako s kurvou. Pretiahne ju vždy, keď sa mu zachce... A preto nedokáže ani milovať...“

Jane vybuchla do smiešnej lávy. Zachichotala sa ako barmanka pod barom, ktorá bude stále spravovať bar pre desiatku alkoholikov – a tým spozná maličký rozmer moci (rozprávač nepoznal Marianne, ale jeho štruktúra osobnosti je naozaj veľmi podobná dvom bratom...). Všetko to hodnotenie ľudí, ktoré mala v sebe pred dvoma rokmi, sa zmenilo do jedného veľkého zlovestného výsmechu - a jej to robilo až priveľmi dobre.

- Som. A čo? - Jane prešla až vlna krásy z toho ako sa môže hrať s kýmkoľvek, najmä sama so sebou. Ešte takú slobodu nikdy nezažila.

„Budem výsmechom stvorenia... Aké je to pekné a oslobodzujúce.“

Chlapci sa nebadane zahniezdili na miestach. Vodič sa upokojil...

- Takmer si nás vyľakala... - šťastne si povzdychol.

- Aj prostitútky si svojich mužov musia vyskúšať... Nespím s hocikým... - a hoci Jane netušila prečo hovorí, čo hovorí, cítila vnútorné chcenie „robiť to, čo niečo vo mne chce.“

„Je príjemné byť bábkou a mať z toho dobrý pocit.“

- Takže, bude sex? - pokračoval dotyčný ako „každý filozof“, ktorý spoznal silu dobrého sexu.

- Bude?!

- Aha... Takže, zakolko? - zareagoval vodič. Alkohol bol nosníkom jeho sexuálnej voľnosti a odvahy?

- Čo vy?

- Ak ti niečo zoženieme... Môžeme sa porozprávať...?

Tvár Jane zväžnela. Prešiel ňou tajfún pochybností... Ale ihneď boli zažehnané príjemnými ihlami, ktoré jej prechádzali po tele. Toto bola naozajstná závislosť, ale ona to všetko ešte celkom uvedomelo neprecítila.

Nemala strach, iba nútenie slepca - vidieť a vedieť niečo viac.

- Už sa rozprávame, - a Jane sa podozrivo zasmiala. Pustila ruku chlapca, a jej ruka sa dotkla jeho rozkroku. Chlapec zastonal, pomaly, ale isto. Jane to veľmi vzrušilo,

objavovala čosi, čo nepoznala, ale zvädzalo ju to nesmiernou silou. Silou, ktorej sa odmietla postaviť ako rovný rovnému. Jednoducho sa pridala na jej stranu, všetkým, čo mala - všetkým ženským precítením muža.

Nevedela ako - ale bola to sloboda, rozopla jeho rázporok. Ostatní v aute ani nedýchali, toto bolo živé divadlo, o ktorom snívali a zároveň sa ho báli.

Jane vytiahla penis chlapca, zhodnotila ho pohľadom, ktorý jej dával drogu - drogu, ktorú práve potrebovala. A napriek tomu sa cítila byť na strane Boha, keď jej hlava skĺzla k žaľudu vyvoleného. Chlapec s chvejúcim sa stehnom nestihol ani preglgnúť, Jane sa dvakrát - absolútne precítene, absolútne! - dotkla jazykom uzdičky chlapca, cítila i necítila „niečo!“

Bola to služba, bola to hra, bola to zábava, bol to prežitok, na ktorý sa nezabúda - keď sa človek nesúdi.

Chlapec neudržal - nevedel ako udržať. Všetko semeno zablúdilo do krku mladej Jane, tá nedokázala prehltnúť, zatočila sa jej hlava a explodovala:

Začala kašľať a pľuť, čo sa mužom páčilo ešte viac. Chlapec sa do nej ihneď zamiloval: veď toto bol jeho doterajší životný sex, pre toto on žil ako zajac na odstrele! Nedokázal ani poďakovať, len zíval, čo sa to stalo.

Šofér sa zasmial ako muž, ktorý vie, čo bude jeho úlohou. Zastavil auto na krajnici, zabudol zapnúť výstražné blikanie smeroviek. Vyzliekol sa, neobratne, ale aj v jeho konaní bola sloboda. Penis sa mu však celkom nestoporil. Vodič sa poznal po sexuálnej stránke najlepšie z prítomných mužov. Vedel, že potrebuje ženský dotyk a ženu, inak jeho penis strácal na motivácii.

Vedel toho veľa... o svete?

Jane si s pôžitkom utierala semeno, ktoré jej stekalo z úst. Ona to mala v sebe, a to sa tiež nedá naučiť! Cítila sa dobre, aj semeno na jej tele ju vzrušovalo v podobnom duchu, v ktorom chcela drogy. Vychutnávala si jeho rozotieranie - hoci vedela, že raz všetko rozotrie.

- Chlapci, nebojte sa ma, ale ja chcem vaše semeno... Ja som vás zastavila, lebo chcem splniť vaše želania... Boh si to želá... Dobré?

Chlapec, ktorý sa dočkal Božích zákonov „aj posledný sa dočká“, sa zapozeral do Jane ako muž, ktorého srdce nemá na výber z krásy, ktorá sa ponúka od všadiaľ. Ešte bol mladý, ešte nikoho nemal, ešte mohol byť fyzicky hlúpučký. Jane ho zmietla silou, ktorú nezažil.

- Si dobrá... fakt, - pošuškal jej vodič, keď si k nej sadal. Tým vytlačil práve schladeného chlapca, ktorý sedel vedľa Jane ako zmoknuté kura.

Vodiča konečne priťahovala žena, ktorú chcel naozaj pomilovať, aj keď iba fyzicky. Konečne našiel ženu - aspoň na nádych a výdych - do ktorej sa nechcel iba vystriekať ako barbar, ako samec, ako radodaj všetkých denníkov muža.

XIX.

V rovnakých sekundách v rovnakom meste:

Vedec dopil pivo a prešiel si po ruke. Posledné dni a týždne sedel zväčša iba pred DVD prehrávačom a stále dokola pozeral nové a nové porná. Nič viac, nič menej. Jeho vlasy zredli, jeho ruky si zvykli na sebaukájanie ako na drogu, ktorá bola bytím. Vedec už nemal žiadne výčitky, len triašku a bolesť, ak sa denne neukojil pri filme. Bez filmov mu to už nešlo, čo ho inak veľmi trápi - ale nechcel sa tomu brániť.

V okamihu, v ktorom sa jeho dcéra spúšťala ako krokodíl, ktorý sa zamiloval do byvolov namiesto toho, aby ich jedol, necítil vôbec nič. Jeho pohľad vysielal takú lenivosť, apatiu a ničotu, že ak by stál pred zrkadlom, zľakol by sa človeka, s ktorým mu bolo súdené milovať sa ako otrokovi.

Vedec nebol so svojou dcérou duševne zviazaný ani na okamih svojho bytia?

Vedec opovrhoval každým živým organizmom, predpokladal ako zatrpknutý muž bez lásky, že nikto nemôže dosiahnuť jeho „stupeň poznania“. Možno práve preto toľká masturbácia... Pri pornofilmoch sa choval ako jednoduchý génius narcizmu:

Vtláčal do krásnych tiel, nôh a pošiev sám seba. Nikto ho tak nepretiahol ako on sám seba - a v tom sa nachádzalo jeho šialenstvo. Porušoval zákony evolúcie - tento raz nie vedome ako kedysi, tento raz na to nepoužíval ľudský mozog, tento raz používal pudy, a v apatii o tom odmietal vedieť. Bol na konci cesty ľudského myslenia? A nechcel sa vrátiť...

A žeby práve to mali spoločné - on a ona?!

Jane to však vykonávala s radosťou práve objaveného. Jej zmysel v ukájaní zmyslov a potrieb bol čerstvým, a zatiaľ statočne neopakovateľným - vedcov zmysel v ukájaní bol ako obohraná platňa. A on si zvykol každým dňom na to, že tá platňa hrá zákonite horšie a horšie. Ktohovie, možno iba čakal kedy dohrá?

Znova sa dokončil, obzrel si semeno na ruke. Zasmial sa choro, veľmi choro. Mykol plecami, ľahol si a pozeral sa na plafón.

Ale prekvapil ho úder duševným kladivom:

- Ale veď ona žije...

- Bože, ako sa musí trápiť? - a v tej sekunde si spomenul, že vlastne uveril v Boha, že je to jeho nádej, druhá nádej, hneď po pornofilmoch.

Ale ešte nedokázal urobiť vôbec nič, lebo ešte aj viera bola iba obhajobou.

XX.

Vodič začal lízať, bozkávať a najmä stláčať prsia Jane.

Jane sa vlnila, čo chlapa posilňovalo v činnosti, do ktorej dával odvalu a zmysel, ktorý v ňom ešte zostal.

Vložil penis, ktorý nebol najväčším, ale za to ustál tlak doby, medzi prsia Jane. Sám mal z toho zájavu, veril si - a veril Jane, že sa cíti rovnako ako on, čo bolo ďalšie vyslobodenie. Jane vykrikla, jej svaly prekonávali kontrakcie so statočnosťou ženy v orgazme - čo zase pomáhalo ostatným mužom v priestore. Nebolo rozdielu v intelektu, keď chlapci bez hanby, bez strachu, ako kto bude hodnotiť ich nástroje, skladali symfóniu na pudy človeka v mľaskaní ich fyzického precítienia sveta...

Jane precítila stvorenie zase o jeden stupienok „vyššie“. Jej orgazmus ju posunul medzi nesmrteľných hriešnikov?

Aspoň sa tak cítila!!!

- Nič viac! - vykrikla Jane a chlapcom prešli po chrbtoch tatári, ktorí ich učili ako zabiť nepriateľa tak, aby mal z toho pôžitok - a aby si vážil sám seba!

Bol to výkrik, ktorý oslovil dušu chlapa natoľko, že nedokázal kontrolovať fyziku jeho prejavu. Doteraz sa považoval za muža, ktorý vydrží, keď chce. Považoval sa za sexuálneho predátora, čo bola jeho jediná hrdosť - a zároveň jeho najťažšia bolesť v hodinách osamelosti a ľudskej izolácie.

Daroval tvári Jane kus zo seba, pretože Jane to v okamihu jeho výstrelu presne tak cítila. Tento raz už nekašľala, tento raz mužské semeno precítila „naozaj čisto“ a dokonale!

Usmiala sa na chlapa, nie ako víťaz, ale ako konzultant v zložitej filozofickej otázke, pohladila ho po mieškoch. Jej ruka sa viedla, samozrejme, sama. Bola natoľko šťastná, natoľko hladná po zabudnutí ako výzve, že zakričala ako kurva života a smrti:

- Ešte... Teraz ty... - a ukázala prstom na najmenšieho, ktorý takmer ozelenel.

Chlapcom v sekunde došlo:

„Stretli sme, čo už v živote nikdy nestretieme. Konajme!“

- Bože... - vystrašený, uveličený a zároveň spokojný vodič sa dotkol prsníka Jane... – a pokračoval: - Nie, nie... Teraz sa budeš pozerieť... teraz budeš čušať...

Sklonil sa k Jane a stretol sa s ňou v tuneli medzi životom a smrťou lásky, ktorú obaja mohli (a môžu) v živote dosiahnuť:

Jeho jazyk bol koncom duše Jane a jej chcení.

Myseľ Jane, jej ja dospelo k jedinému vrcholnému slovu jej života, ktoré sa opakovalo, akoby letelo v 15 000 kilometrovom urýchľovači častíc:

1.Áno

.... až

1789056437872546879524567895643221479983214568987765251355769. Áno.

Život bol áno. V oboch?

Nevedeli nič o svojich osobnostiach, o to viac dokázali pochopiť sex ako prírodný úkaz, ktorému je človek vydaný napospas. To bol bod bodov, ktorý ich spájaj?! Viac spoločného nemali?

Ešte im to stačilo.

Najmenší, keď videl, čo pred ním „recitoval“ vodič ako pouličné divadlo bez kompromisov, pocítil v sebe nesmiernu túžbu, ktorá začínala prekonávať jeho strach - a dokonca prehlušovala aj prirodzené chcenie panica: objaviť lásku.

(Och, koľko málo stačilo, aby sa precitovanie Jane „zmenilo“ z vnútorného vcitovania sa do ľudí, ktoré zostávalo len v nej a zväčša o tom nikto nevedel, na vonkajšie precitovanie... Takže, otázka znie: dá sa na takomto precitovaní Jane niečo stavať, niečo budovať, niečo tvoriť - nech by vonkajšie precitovala na rovnakej úrovni, na akej precitoval Ježiš vo vnútri seba... len ako mesiáš? Naozaj Jane cítila - len ako mesiáš - tých chlapcov pred sebou?!)

Keď obslúžila všetkých, jedného lepšie, druhého horšie, zívlo sa jej. Cítila sa sama, ale verila v úspech a v pravdovravnosť mužov. Vodič si sadol naspäť za volant a pokračoval v ceste.

Ostatní mlčali, stále sa vyrovnávali s veľkosťou sexu bez lásky - ale s nehou.

- Tak čo?! - spýtala sa Jane. Jej hra s chlapcami akoby nikdy nejestvovala, tak sa cítila.

- Ďakujeme, - povedal vodič, a veril svojmu hlasu.

- Nehovorme o tom... - povedala Jane. Niečo ju viedlo k slovám:

- A čo druhá časť dohody?!

- Bude... bude... - vodič uistil schránku Jane.

Jane sa nemala o čom baviť, stratila chuť. Akýsi chorý hlas v nej viedol monológ:

„Odviedla som to, čo som mala pre to, aby som sa mala dobre.“

A chlapci v aute to cítili? Lebo mlčali... stále a nezdravo mlčali.

Auto pokračovalo v ceste, nie veľmi rýchlo, nie veľmi pomaly. Jane sa tešila, pretože sa presviedčala, že sa dočkala. Nemyslela na zajtra.

Auto zastavilo po polhodine cesty (najmenší zaspal) pred akýmsi domom s nápisom na stene:

FUNHOUSE.

Okná vybité... ale odniekiaľ predsa len vychádzalo svetlo, malé a blikajúce. Boli to sviečky stroskotancov, ktorí sa vysmiali spoločnosti - ale ich smiech im už liezol na nervy.

- Tu dostaneš, čo chceš... Povieš moje meno... A oni ťa obslúžia.

Jane sa pozrela vodičovi do tváre a vedela: neklame, veď sme mali sex... a tvár má takú radostnú a uveličenú. Vystúpila, poďakovala ako hladná levica levovi, ktorý jej mohol iba poslúžiť na oplodnenie - ale stále bola hladná.

Chlapci sa lúčili s úsmevom. Aj oni ďakovali, cítili ľútosť nad stavom šialenej ženy.

Jane vstúpila do FUNHOUSE (pozri album The Stooges, FUNHOUSE, 1970 – štruktúra myslenia a emócií v hudbe, ktorá zahrá atmosféru priestoru pre Jane). Na zemi spalo niekoľko ľudí, smrdeli a po zemi niečo liezlo. Jane ešte nevidela šváby, teraz bola jej panenská chvíľa. Skamenela, ale hlad po drogách ju hnal ďalej. Prekročila spiacich, mala strach, ale bojovala. Teraz používala genetickú nadradenosť, zapla „turbo“ - aby sa nezbláznila, aby neušla, aby sa nezačala precitovať: „že sem nepatrím?“

Nečakala úder... nestihla ani povedať chlapcove meno, aby sa stala naivne oklamanou... po prvom hviezdnom sexe, ovplyvnenom štátnou závislosťou...

Tma.

A ďalšia ničota, ktorú si nedarovala celkom sama.

Pomaly otvorila oči. Cítila na sebe nejaké dotyky, čím viac otvárala oči, tým viac ju bolelo v podbrušku. Zacítila na sebe černocho, miloval ju len ako ďalší opustený a zbytočný pes, ktorý už vedel: „takých ako ja je na svete niekoľko miliárd“. Jeho oči sa leskli ešte aj v prítmí izby.

Nebola schopná zakročiť, a tak iba držala. Černoch si nevšimol, že otvorila oči - možno by sa potom vystrašil?! Milovať sa so živým človekom...

Zbavil sa tlaku a tiesne.

- Mohlo to byť inak. Necítila som slobodu... Si mi dlžný... Nemám v sebe už vôľu po uvedomení... Citim už iba vôľu k slasti... a je mi jedno, že to nie je vždy správne a dobré... - pomaly vyslovila Jane.

Černoch zdvihol pohľad a ona ho ľutovala!

- Ty si blázon... Chceš... odo mňa fet, keď si si užila?! – a černoch čiastočne precítil svoj čin, ale „schovával sa za slová a jeho klamstvo v ňom fungovalo“:

- Chcem... iba v čo najmenšej miere vedieť o tom, že jestvujem... a pritom si uvedomovať, že ešte stále žijem.

- Máš cieľ, - a černoch neveril, že existuje niekto, kto po znásilnení... je schopný hovoriť to, čo práve počul.

- Iba utekám... a moje „ja som“ sa čoraz viac mení na „ja chcem“...

- Ty si blázon... ale nejačíš.

Och, Bože, ako ho ľutovala! Jeho oči, jeho chudé telo, ešte aj penis sa jej zdal tak sám a osamelý.

- Dám ti... O mne hovoria, že zo mňa vyhnali všetko skurvené i neskurvené... No a čo?

Pomaly vytiahol z vrecka starej hnedej koženej bundy igelitové vrečko. Chytil do ruky injekčnú striekačku a zasmial sa.

- Mám tak rád, keď môžem robiť niekomu dobre. Nikto nepochopí o čom je pichanie, len ten, kto pichá.

Jane sa zatvárila zdesene. Očakávala až príliš - začala sa triasť.

- Taká mladá... Kto ťa naučil fetovať?

- Ja neviem... Spojené štáty?

Černoch pokrútil hlavou a slobodne nabral do injekčnej striekačky obsah, ktorý „vyrobil“ nad sviečkou.

Jane sa tešila, akoby do seba prijímala celé stvorenie. Konečne sa dočkala odpovede bez toho, aby sa pýtala:

Jej existencia našla cieľ!!!!

To si myslela, tak sa cítila.

Černoch chytil jej ruku s citlivosťou, ktorej nebol schopný, keď ju preťahoval. Nevšimol si toho, miloval viac heroín ako Jane. Kde kto berie heroín, ale ľudia s božím komplexom by si mali dávať pozor... Pobožkal jej ruku, potom ju natočil k sviečke, dotkol sa žily - a ihla vnikala, takmer bezbolestne, do Jane.

Jane sa cítila ako na klinike. Strácala pojem o čase, nepočula žiadne hlasy, vládol v nej pokoj, ktorému sa rozhodla oddať.

S černochoom strávila polroka v družnej samote. Ponúkala mu telo - neprišlo jej to zvláštne, heroín z nej vyhnal spoločenské hodnotenie jej správania. Preto sa cítila byť tak slobodná.

Aby prežili, aby si zarobili na heroín, Jane sa stala skutočnou kurvou, chudobnou a lacnou. Černoch bol jej pasákom, pričom mal na starosť ešte päť žien. Odvody, len aby prežili, aby ich nikto nevypitval - platil Albáncom v slobodnej Amerike. Tí sa starali o poriadok na najhorších a najlacnejších vykričaných uliciach.

Jane nevnímala svoje hriechy na zadných sedadlách automobilov ako cestu k samovražde. Neľutovala sa, pokiaľ mala heroín. Schudla, na tele sa jej objavovali červené fľaky. Zopárkrát poslúžila aj zadarmo, pretože získala aj závislosť na sexe. Bola nymfomanka a bolo jej to jedno.

Milovala sex s heroínom v tele. Vtedy nedokázala zobrať žiadne peniaze, nevládala, nedokázala sa pohnúť. Takto sa s ňou milovalo aj šesť mužov naraz a ona sa ešte radovala ako bezduchá Dolly pred hodením do zberných surovín.

Jane si čoskoro získala meno pochodujúcej vagíny. Ešte aj kurvy sa jej smiali za jej hlúposť, ona však kráčala s hrdosťou posledného svätého hrdinu.

Zopárkrát vykonala veľkú potrebu na ulici, to bolo v čase, kedy sa zdala byť zdegenerovanou aj černochovi, ktorý ju mal rád. Vo chvíli, kedy sa s ňou už nedokázal milovať... ju opustil, pravda, zachoval sa ako odovzdaný pasák...

Zaviedol ju, celkom mimo a absolútne sfetovanú do útulku pre bezdomovcov. Útulok pre bezdomovcov spravovala armáda - v zimných mesiacoch. Vojaci vystavali desať stanov, v každom z nich mohlo spať tridsať ľudí, pričom sa v stanoch kúrilo briketami a drevom.

Každý bezdomovec, ktorý chcel prespať, musel nahlásiť svoje meno a ukázať nejaký identifikačný preukaz. Jeden z vojakov, ktorý zapisoval, uvidel v rade bezdomovcov -

bolo mínus desať pod nulou - postavu, ktorá spadla. Jane nedokázala stáť na nohách, černocho od nej ušiel. Chvela sa, droga odznievala a ona potrebovala ďalšiu dávku.

Triasla sa na vrchole závislosti.

Ešte aj najťažší feťáci krútili hlavou nad tým, čo Jane dokázala zobrať a nezomrieť. V podstate ju považovali za guru heroínu. Upokojovala ich, vždy keď sa o nej rozprávali na uliciach alebo v bohato zariadených obývačkách.

Porovnávali sa s ňou - a zomierali bez nej.

Jeden z vojakov, ktorému bola ukrutná zima, aj keď stál pri bezdomovcoch lepšie oblečený ako ktorýkoľvek bezdomovec, podišiel k Jane. Uvidel jej bielu krásnu tvár (heroín dal skutočne Jane niečo z nezabudnuteľného výrazu: toto som ja a toto nie je môj protest... toto je iba moje „ja chcem“ bez „ja som“).

Vojak zavola veliteľa, ten pristúpil k Jane a prikázal:

- Zoberte ju... Táto tu nebude môcť prespať. Zavolajte na centrálu. Spýtajte sa, čo s ňou. Je to príkaz!

Jane sa medzičasom prestala triasť. Pocikala sa. Vojaci ju niesli do sanitky s obludnou nechťou.

- Predstav si tie trosky, ktoré s ňou museli ísť...

- Nemuseli...

- No veď nemuseli... Ja viem. Ale chápeš, že ako museli...

- No jasné...

Centrála prikázala Jane totiž naložiť do sanitky a umiestniť ju v nejakej nemocnici. Lekár, privolaný pomáhať bezdomovcom však nemal žiadne plané nádeje, priamo povedal vojakom:

- Nikto ju nebude chcieť... Zdá sa, že ešte úplne nezomiera... Každý sa jej bude chcieť zbaviť, chlapi... Len tak ako my.

Sanitka prešla skrz celé mesto, ale lekár mal pravdu. Jane v sanitke smrdela, všetci ju nenávideli. Po dvoch hodinách zbytočnej jazdy sa Jane vrátila naspäť do centra. Veliteľ iba pokrútil hlavou, ale nakoniec sa uistil, že mu Jane môže byť ukradnutá, najmä aby nezdochla práve pri ňom. Prikázal ju uložiť do prvého stanu, kde mali spať iba ženy. Pravda, vo chvíli, kedy ju vojaci niesli do stanu, vyšiel z neho mladý muž, ktorý potreboval spoznať starú ženu, lebo inak poznal len zhnité bulvárne plátky – a fenky. Bol to alkoholik - a zhodou okolností: poznal Jane. S tromi promile v krvi zastal a zapozeral sa na Jane.

- Jéee... Toto bola najkrajšia žena, ktorú som kedy mal, - nahol sa k nej a napriek zápachu ju pobozkal. Vojakom prišlo zle.

Zo stanu vyšla stará žena. Jediné, čo sa o nej dalo povedať, aby sme ju neponížili, bolo slovo „žena“. Vyšla práve v sekunde ďalšieho gýču tejto knihy v mene každej romantickej komédie, v ktorej mladík bozkal Jane. Hystericky vykrikla:

- Ty sviňa... - a skočila na neho ako každá žena, ktorá je schopná uvedomenia, že už nemá čo ponúknuť... a taká žena nepozná zľutovanie. Žena sotila muža na Jane, tá otvorila oči...

- Panebože... potrebujem muža... - vojaci ju neudržali, spadla spolu s mužom na tvrdú zmrznutú zem. Jane sa zasmiala, pád ju nachvíľku prebudil.

- Chceš ma?! - spýtala sa automaticky Jane.

- Chcem, chcem, chcem... - opakoval mladík ako zajačik na baterky.

Stará žena precítila záchvat agresivity a zubami sa vrhla na mladíka, zahryzla sa do jeho ruky, ten zareval, udrel ženu nevyberaným spôsobom do tváre, tá ihneď roztvorila sánku a odskočila.

Stará žena začala plakať. Muž ju opl'ul a vojaci iba nemo stáli.

- No pod'... Prosím... prosím... - Jane k mladíkovi vystrela ruky, takmer plakala ako prosila.

- Je tu strašná zima... - mladík si ešte raz odp'ul. - V ktorom stane budeš?

Stará žena sa postavila a resignovane odišla. Už sa na mladíka viac nepozrela. Za to vojaci sa neustále záchytné sem tam pozreli jeden na druhého. Občas pri tom krútili hlavami.

Jane však mladíkovi neodpovedala. Jej pohľad sa priblížil ešte viac k prázdnote a vyblednutiu očných farieb. Teraz akoby jej oči už nemali žiadnu farbu.

Mladík mávol rukou.

- Bože, ako to vyzerá... Tá už je mŕtva, - prehovoril mladík k vojakom. A usmial sa! Chytil sa v rozkroku a ako odchádzal, tak si hvízdal melódiu skladby Imagine, John Lennon, 1971. No on sám nevedel, že ide o Imagine...

Jednému z vojakov prešli po chrbte zimomriavky - zo zimy, druhému prešli aj z toho, čo videl.

Vojaci nakoniec zdarne uložili Jane v posteli. Jane smrdela natoľko, že vedľa spiaca žena, s veľkou pravdepodobnosťou zvyknutá na hocičo, sa zobudila.

- Toto je ako čo?!

- Žena... ako ty. Čuš a spi.

Žena protestovala, ale vojaci napriek tomu odišli. Po polhodine vojakov vyhl'adal jeden z dobrovoľníkov, ktorý mal na starosti prikladanie dreva do kachieľ. Vletel k nim, šmykol sa na ľade, len-len, že nespadol.

- Rýchlo... Ženy sa chcú zbaviť tej feťáčky v prvom stane.

Vojaci, skrehnutí a v nálade, ktorá by sa dala vyjadriť slovami: „nech skape“... sa pomaly presúvali k prvému stanu. Keď s baterkami vstúpili do smradľavého priestoru, stotočne ich naplo. Uvideli ako stará žena, ktorá mala čo do činenia s mladíkom, sedí na Jane a škrtí ju. Jane chrčala, ale vonkoncom sa nebránila. Dobrovoľníkovi sa dokonca zdalo, že počuje tichý a tlmený smiech Satana, vychádzajúci z hrdla Jane.

Jeden z vojakov podišiel nenáhlivo k škrtiacej a odsotil ju kopnutím pravou nohou. Žena spadla na zem a udrela si hlavu, zastonala. Ihneď sa z nej spustila spfška divokých slov. Vojak skontroloval Jane, ktorá sa po páde ženy skutočne smiala!

Strelil jej facku, ale Jane nereagovala, stále sa smiala, pričom jej z úst nekontrolovateľne vytekali sliny.

- Odneste ju... - ozvala sa daktorá troska.

- Áno, odneste ju. My ju tu nechceme!

Vojaci sa na seba pozreli.

- Prines nosítka... - prikázali dobrovoľníkovi, ktorý neprotestoval. Túžil čo najskôr vypadnúť zo smradľavého prostredia. Aj vojaci vyšli von, ten, ktorý nekopal, zašiel za veliteľom podať oslobodzujúcu informáciu.

Ten iba pokrútil hlavou:

- Iba diabol nám ju bol dlžný...

Prikázal, aby sa vyniesla von a uložila do jedálne, kde sa bezdomovcom podávala polievka. Vojaci ju uložili v poslednom rohu jedálne, kde aj svetlo malo problém dopadnúť. Jedáleň bol najväčší a zároveň najstarší stan, ktorý armáda poskytla.

Položili ju na dve stoličky, ktoré predtým spojili.

- Konečne sme sa jej zbavili...

A každý bezdomovec, ktorý ešte dostal polievku, sa pri jedení zadíval na mladé ženské telo a spomínal, mľaskal, či už s polievkou alebo bez nej. Jeden sa dokonca v konečnom stupni alkoholizmu odhodlal zájsť až k telu Jane. Ani smrad ho neodradil, aby „nepoložil“ ruku, špinavú a plnú znakov exzému (psoriáza) na ľavý prsník Jane. Keď to uvidel iný (žiarlivý?) bezdomovec, mal sto chutí vybehnúť pre vojakov, no bezdomovec sa po priložení ruky na prsník prázdne rozplakal - ak plač vôbec dokáže byť prázdny.

Plakal natoľko výrazne, až sa Jane prebudila. Darovala šialený úsmev mužovi, lebo cítila jeho dotyk. Muž v nej videl všetky svoje milenky a celý svoj prehratý život. On nebol bezdomovcom slobodne (ak niekto dosiahne tento stupeň, musí byť psychicky chorý podľa zaužívanej väčšiny...), on bol bezdomovcom iba kvôli alkoholu...?! Báł sa prsníka Jane v okamihu, v ktorom si „spomenul“, že naozaj ho mal v rukách... a báł sa jej úsmevu. Postavil sa a odchádzal.

Jane pokračovala v šialenosti:

Nadvihla sa ako len vládala a zakričala na celú jedáleň:

- Kto mi dá heroín... Toho obslúžim. Ja som spasiteľ! Som!

XXI.

Môže sa zdať, že akýmsi omylom sa po Jane nepátralo s vypätím všetkých síl, ale opak je pravdou:

Jane si Spojené štáty a výkonná moc biologických operácií a výskumu našli hneď dva dni po tom, čo zmizla. Vedeli všetko o FUNHOUSE a rozhodli sa, slobodne v kapitalizme, že budú Jane sledovať mesiac po mesiaci - „čo by mohlo stačiť na ďalší sociologický výskum“.

Slová psychológa boli jednoznačné:

„Uvidíme, čo sa s ňou stane. Čo sa stane s takou geniálnou genetickou štruktúrou, všakže. V podstate išla iba z ústavu do ústavu... všakže.“

Jane v jedálni nikto nestrážil, každý sa jej stránil. Spala veľmi nepokojným spánkom, neustále sa obracala, triasla sa, a zopárkrát sa v nej objavili slová poznania:

„Ešte môžem prežiť, ešte môžem byť tým, čo mám v sebe.“

Ráno vstala ako mátoha, vojaci ju zobudili o šiestej. Každý bezdomovec a sociálny prípad musel stany opustiť o šiestej. Jane to bolo jedno, ešte aj vstávanie brala ako bezduchý sex:

- Dáte mi heroín? - spýtala sa, aj keď vedela pravdu. Žeby chcela vojakom nastaviť zrkadlo?

Vojaci sa iba zasmiali a vyhnali ju spolu s ostatnými do ulíc. Bezdomovci na chvoste s potáčajúcou sa a modliacou sa Jane pôsobili ako starí dobrí bedári, ktorí milovali svoj osud poníženia.

A tak sa Jane túlala ulicami, oči jej klipkali, ústa sa mykali a telo pokračovalo a pokračovalo.

Pristavila jedného lekára, o ktorom nemala ako vedieť, že je lekár - a pre jej vývoj to bolo tak či onak úplne nepodstatné. Už v úvodnom pohľade ju ľutoval.

- Som ako vy... Bezcieľna a oklamaná... - prihovorila sa k nemu s posledným záchytným sebaovládaním.

Lekár iba pokrútil hlavou a zaželel si v duši:

„Bože, nech mi dá pokoj... Ešte chytím svrab!“ – a vedel, že je v práve existencie!
On to naozaj vedel!

Jane teda „kráčala“ ako lunochod po mesiaci. Občas sa z nej vydral výkrik veľkej samoty a poníženia:

- Prečo ma Boh opustil? Prečo ma Boh vyhnal?

Staré babky, ktoré ju stretali, sa modlili. Ktohovie, či za jej smrť alebo skorý návrat do „obyčajného“ života.

Čoskoro slnko zapadlo a Jane sa voľky-nevoľky pobrala naspäť do centra. Jej podvedomie si pamätalo cestu, hoci Jane pôsobila, že sa iba bezmyšlienkovito túla. Telo si naďalej vyžadovalo drogu, jeho svedčenie a nútenie sa blížili k vrcholu.

Vojaci už neslúžili v centre pre bezdomovcov. Bol to prvý deň, kedy prešla samospráva centra do rúk bezdomovcom, ktorí sa podujali riadiť Spojenými štátmi platený podnik ako politici - „zdarma“, ale predsa len s vôľou k moci. Bol to nápad akéhosi sociálne zošňurovaného úradníka na ministerstve:

„Dajme im pocítiť, že nie sú úplne na kolenách, že ešte môžu za niečo zodpovedať...“

Vojaci zaučovali vybraných dobrovoľníkov celý týždeň. Za ten čas sa javili byť vybraní skutočne oddanými myšlienkam svornosti a nádeje pre všetkých bezdomovcov.

Jane kráčala, zimou sa jej podlamovali kolená, až prišla k rade, ktorú strážili ako hradní psi vyvolení bezdomovci. Hneď v prvých minútach ich vyvolenosti sa v nich prejavila sila:

Namiesto bližšieho precítania rady, ktorá túžila po ubytovaní - v čo dúfali vojaci - ju začali buzerovať a vysmievať sa jej. Riadiaci bezdomovci totiž až príliš dobre poznali ostatných, teraz už pre nich plebsových bezdomovcov.

Jane sa postavila až na koniec a keďže nebola schopná bojovať, ani sa pretláčať dopredu, stále zostávala posledná, aj keď za ňou prichádzali ďalší.

Každého sa pýtala ako strašiak:

- Nemáš heroín?

Zvyčajne sa jej dostalo iba prudkého odsotenia.

Zbadal ju jeden z najväčších psychopatov medzi vyvolenými. Po celý život túžil až chorobne viesť, ničiť a najmä prejavovať svoju silu. V jeho prehodenej psychike a šialenom chápaní života sa dočkal, považoval svoju malú a nepodstatnú úlohu „pomáhať bezdomovcom“ za Božiu odmenu jeho vytrvalosti, „že som sa ešte celkom nepodvolil a nezbláznil“.

Vybral si Jane, lebo už včera ho zvrátene priťahovala. Zamiloval sa do jej stavu - už len také ženy ho mohli priťahovať (priťahovali ho, samozrejme, i iné, ale on vedel, na ktoré môže siahnuť...). Pristúpil k nej, potom ako obišiel celú radu.

- Nemáš svrab? - spýtal sa jej ako Hitler posledného vojaka, ktorého posielal do boja. Bola v tom rovnaká láska a nádej?!

Jane na neho vrhla pohľad šialenstva, najskôr nerozumela. Triasla sa ako mladé teľa, ktoré ak by pochopilo, prečo tu je, vydalo by o jeden „zvuk“ navyše... a to by bolo maximum jeho filozofického odkazu. A tak je to aj s ľuďmi, len si to nechcú priznať:

- Heroín?! – zakvílila Jane. Snažila sa o úsmev, no svalstvo ju už pravidelne neposlúchalo.

- Mám... ale pod' so mnou... Sem do tohto starého autíčka... - a bezdomovec v postavení sily ukázal na veľké a staré vojenské vozidlo - mesiac pred vyradením. Jane nebola schopná pochybovať, už v nej nejestvovala takmer žiadna sloboda, hoci tušila, že sa deje niečo zlé. Stačila jej „nádej“, ďalej nebola schopná zájsť v spochybňovaní.

Bezdomovec, vzrušený a nikým nekontrolovaný, zakričal na radu:

- Stojte tu... Zatiaľ vás máme dost'. Čakajte, kým sa zapíše prvá várka v jedálni...

Bezdomovci sa v zime triasli, zima ich duše rozožierala zaživa. Už neboli ľuďmi, už boli na strane Jane, keď vchádzala do vojenského vozidla. Vo vnútri spart'anského auta sa nachádzala akási válenda, a hlavne: v aute bolo teplo!

Jane sa tomu teplu milo pousmiala.

Bezdomovec ju pohladil po vlasoch, ktoré sa mohli uchádzať o najkrajšie vlasy v utečeneckých táboroch všade po svete.

- Vieš, čo chcem... - a bezdomovec sa vzrušil v zvrátenosti celého sveta.

- Viem... Ja viem, - a Jane si vôbec nevzdychla. Naopak, ešte pokračovala:

- Už dávno som nevidela vtáka... Vtáky ženu oslobodzujú, ak tak chce...

A bezdomovec, pán a vyššia stredná trieda tábora, chcel počuť práve také slová.

- Presne...presne... to... hovor... - a len tak-tak, že dokázal prehltnúť.

Jane sa už tak dávno necítila do muža...

Stará žena omdlela v rade, zima, chlad, nezujem a jej vlastný úpadok, ktorý v kapitalizme nezaujímal ani Boha, ju poslal na zem. Bezdomovci, tí čo stáli v rade ako otroci, aj tí, čo mali slúžiť otrokom vyhnanstva, ženu obkľúčili.

Muž vo vojenskom aute občerstvil Jane prvým výživným jedlom za dva dni. Jane hltala teplé semeno a skutočne ho prijímala ako potravu! Nerobila rozdiely.

Nikto z bezdomovcov nedokázal žene pomôcť. Ktosi zakričal... Bol to muž, ktorý pomohol Jane v strave, Jane kráčala vedľa neho ako troska, ktorá definovala stav zomierajúcej ženy na zemi. Muž teda zakričal:

- Nechajte ju... Aj vy sa deň čo deň modlíte... aby vás stretlo to, čo ju. Boh sa nad ňou zľutoval! Aspoň kohosi z vás tu má rád! - ak muž ako on používa slovo Boh, sociálne zdravá väčšina tuší, že „niečo je nesprávne...“?

Opitý bezdomovec, ktorý nebol už päť rokov triezvy (jeho hladina v krvi nekresla pod dve promile) dal nahlas za pravdu novovekému Bohu:

- Má pravdu... On má pravdu!

Dav ticho stál, len Jane zrazu pocítila nevoľnosť a začala zvracať, jej drogovovo závislé telo nedokázalo prijať ani mužské semeno!

Muž, ktorý ju oklamal, sa na ňu pozrel bez ľútosti a povedal smerom k davu:

- Ešte raz sa pozvracia... A vyhodíme ju na ulicu, nech zamrzne... Veď aj ona chce to, čo chce táto stará na zemi... nájsť Boha, keď bude zdochýňať....

- Ty hovado... Ty skurvené hovado, - zaznelo z davu. To iba jedna zo žien, ktorá poznala dotyčného ako povaľača, psychopatického vychvaľovača a demagóga, neovládla svoju pravdu.

- Kto to povedal?! - zahučal muž, ihneď pripravený biť a zabiť.

- Ja... Johanna! - a žena sa rozbehla, plná lacného vína, plná presvedčenia, že koná v záujme ostatných, na muža.

Muž sa však nezľakol, veď nech už bol akokoľvek zlým vykladačom Božej pravdy, biť sa naučil v nočných uliciach natoľko dobre, že každý priemerný vyhadzovač by s ním musel mať problém.

Muž zrazil ženu na zem tak silno, že podaktorí, ktorým ešte záležalo na empatii a vcítení sa v situáciách blízkyh k zániku, zahučali ako na americkom futbale. Jane sa podlomili kolená a kľakla si do vlastných zvratkov. Znovu raz zakričala ako Ježiš na kríži:

- Heroín!!! Prosím...

Žena si natoľko udrela hlavu, že zostala ležať na zemi v bezvedomí. Muža predsa len obľal studený pot. Cítil, že prehnal svoju úlohu, preto sa nahol k žene, a začal ňou triasť.

Spoza zástupu polomŕtvych ľudí sa vynorilo malé auto. Išlo pomaly, sedel v ňom usmiaty muž, vedľa neho sedela vážna žena. Automobil zastal asi desať metrov pred ležiaciou ženou a mužom, ktorý sa ju snažil vzkriesiť len kvôli svojmu pocitu viny.

Muž zdvihol hlavu k svetlám, rukou si zakryl tvár a nervózne, so strachom zahučal:

- Už sú tu, tie svine policajtské...

Áno, centrum pre bezdomovcov malo byť neustále pod policajným dozorom, lenže zvyčajne sa policajti hrali iba na záujem. Tak napríklad iba očkom kontrolovali koľko bezdomovcov je zapísaných na nocľah a či náhodou medzi nimi nie sú hľadani. No výsmechom už bol samotný akt zapisovania: Stačilo nahlásiť meno bez akéhokoľvek dokladu... (veď väčšina bezdomovcov tak či tak predala svoje doklady cudzincom).

Z auta teda vystúpili muž a žena, v rukách držali baterky a naozaj najskôr zasvietili do očí mužovi, ktorý stále kľáčal nad ženou. Ten vstal a vo vnútri osobnosti sa začal modliť ako osamelý vlk, ktorý prosí o zľutovanie: „Bože, veď vieš, že som génus lovu... Ja pre teba vykonám ešte toľko veľkého... Môžem zniesť zo sveta chorú srnku, ktorá by sa už len trápila... Na to som tu! Idem za svojim zmyslom! Tak prosím, prosím!“

A „policajti“ skutočne sklonili baterku. Žena si nervózne prešla po vlasoch, akoby jej ani v najmenšom nevyhovovalo miesto, na ktorom sa práve nachádzala. Nuž, pre niektorých bezdomovcov bola najkrajšou a najčistejšou ženou, ktorú mohli vzhliadnuť bez toho, aby ju o niečo museli prosiť.

Muž podišiel až k ležiacej žene a k bezdomovcovi „so slobodou“, o ktorú sa snažil i súboj Stalin vs. Hitler aspoň pre niekoľko miliónov Sovietov a Nemcov... keď mohli veriť, že za niečo bojujú v boji – presne tak kráčal, a často tak kráčaš i ty sám, čitateľ. Muž venoval dlhý pohľad krvácajúcej hlave ženy na zemi. Iba pokrútil hlavou.

- Toľko krvi... toľko krvi... No ale dobre.

Jeho kolegyňa taktiež iba pokrútila hlavou. A pozrela smerom k nebu.

- Hľadáme Jane Cunnigenn. Sociálny výskum v mene kapitalizmu, ktorým sme. My sme kvalita. Vy ste tu ako kápo?!

Muž vypeštil oči. - O žiadnej Jane nič neviem...

Jane, stále kľáčiaca vo vlastných zvratkoch, začula vlastné meno - a tento raz, hoci nevedela a ani necítila prečo, jednoducho začala opakovať ako - síce dobrý kapitalistický – stroj, avšak bez – aspoň čínskeho – oleja:

- Ja...ne... Cunn.. Cunn... - a znova sa pozvracala. Potom po vzore ženy, ktorá chcela brániť úpadok sveta vo vojnom úpadku, stratila vedomie. Spadla tvárou na ľad.

Kolegyňa sa pozrela na kolegu so zdesenou tvárou.

- To snáď nie...

Muž, náš známy psychológ, len mykol plecami.

- Je neuveriteľná... Ja som ti to hovoril. Bude to pre teba dobrá škola.

Bezdomovec, ktorý v sekunde vyslobodenia pochopil, že Boh sa nad ním naozaj zľutoval a uveril, že je génius, vstal a s istotou neomylnosti priskočil k Jane. Snažil sa ju zdvihnúť zo zeme, pričom kričal ako veľký hrdina - nech len všetci vidia:

- Tak... zločincov tu trpieť nebudeme!!! Myslel som si... ja som si to myslel!

Jeho trápny výkrik nikoho nerozosmial.

- Kto je ten psychopat? - ticho sa spýtala kolegyňa psychológa.

- To myslíš vážne?

- Prečo?!

- Takých idiotov ešte uvidíš až priveľa... Možno si mala začať tu...

Bezdomovec všetko počul, zvrátil tvár a smutne ustúpil od Jane.

- No tak, aspoň ju zdvihni, ty hrdina! - zakričal psychológ, zatiaľ čo jeho kolegyňa pristúpila k starej Johanne na zemi. Krv ani jej stav ju neprekvapil. Pôvodne vyštudovala patológiu so všetkými potrebnými atestáciami, ale vďaka vplyvnému otcovi ju prijali do „správy spoločnosti“ ako metafory na túto knihu.

Bezdomovec ich nenávidel, ale mlčal. „Boh im všetko vráti.“ Viac ho nikto zo živých nezaujímal, toto bolo jeho trápenie.

Dvaja pracovníci podišli k Jane, ženu naplo, krv jej neprekážala, zvratky áno.

- Musíme ju zdvihnúť... - prikázal psychológ, ktorý za čas, o ktorom sme o ňom mlčali, stihol takmer úplne zošedivieť.

Žena vedela, čo musí, a tak sa zaľala. Pomaly Jane zdvihli, jej hlava klesla na hrud' ako hlava obeseného za činy, ktoré nikdy nespáchal.

S odporom ju naložili do auta (auto bolo štátne, stav, ani smrad, ktorý sa šíril z Jane neprekážal „majiteľovi“ auta...). Obozretne, aby jej náhodou ešte viac neublížili. Jane otvorila v aute oči, tie sa však ihneď prevrátili, čoho zásluhou bolo vidieť iba bielko.

Žena-patologička si k nej sadla dozadu, len na príkaz psychológa. Hneď, ako sa auto rozbehlo, prišlo jej zle. Nemohla dýchať, psychológ jej takmer začal nadávať, ale kontroloval sa. Zastavil, žena sa vyklonila z dverí a urobila, čo musela urobiť. Jane sa začala triasť, ako keby už iba počutie dávenia u nej vyvolávalo ten najväčší strach.

Žene prišlo ešte niekoľkokrát zle, ale psychológ už nezastavoval, patologička musela všetko rozdýchať za jazdy. V duchu hádam až tisíckrát prekliala Jane ako omyl, za ktorý musí „práve ona pykať“.

Nakoniec: po vyčerpávajúcej ceste zastali pred psychiatrickou klinikou, kde patrila cirka polovička spoločnosti. Psychológovi sa šoférovalo ľahko a povznesene: robilo mu dobre, keď napínalo takú peknú kolegyňu.

Kolegovia Jane vysprchovali, odšivavili a nasadili úvodnú antibiotikovou liečbu proti svrabu. Len zázrakom Jane nedostala hepatitídu alebo HIV, či čokoľvek zdrvivúce na feťáckych uliciach.

Jane sa prebrala po piatich hodinách, to vtedy, keď psychológ prikázal, aby jej pichli metadon. Peknú, roztomilú dávku pre obľúbenú zverenkyňu.

Jane otvorila oči a hneď si zívla. Cítila sa tak dobre, že jej bolo do plaču. Konečne mohla opäť myslieť, konečne opäť vedela, že je Jane.

- A... domov. Sladký domov... - zažartovala, keď zistila, kde sa nachádza.

Patologička jej venovala pohľad plný poníženia.

- No, aspoň už nesmrdíte... - pokúsila sa o prejav násilného odmietnutia – priamo v úvode, no psychológ, sediaci hneď vedľa nej, na ňu pozrel tak škaredo, že sa v okamihu spamätala.

Jane vôbec netušila, o čom to blondína pred ňou hovorí. A tak sa zapozerala do očí psychológovi.

- Jéee... Ale ste zostarli...

- To platí aj o tebe... - skonštatoval psychológ ako na pohrebe ľudského ducha. Zrejme mal pocit, že Jane pozná natoľko... že jeho duša a jej duša môžu v angličtine súložiť ako sa v slovenčine tyká bez hraníc obmedzenia v ľudskom styku.

Jane nepôsobila ani v najmenšom vystrašene, iba sa pousmiala.

- Slečna, nemáte v tej taštičke zrkadielko? - spýtala sa patologičky, akoby boli veľké priateľky.

Žena jej, stále ešte nadutá, zrkadielko naozaj podala. Jane si prehodila vlasy a zapozerala sa do zrkadielka. Sama bola prekvapená ako opeknela. Teda aspoň sa jej zdalo, že opeknela!

Prepadnuté líca, zázrakom zväčšené pery, začínajúce vrásky múdrosti na čele.

- Som spokojná... - povedala skutočne spokojne.

- To myslíte vážne? - spýtala sa patologička zaskočene. Jej predstavy o ženskej kráse boli upriamené len na ňu. Všetko ostatné bolo menej tvorivé a vonkoncom nepríťažlivé.

- A teraz vážne... Prečo som tu? Prečo... ste ma nenechali zomrieť? - a Jane sa kruto zahľadela do očí psychológovi.

- Vy sa nebudete opakovať ešte veľmi, veľmi dlho... Tak prečo si nechať ujst' taký objav? No... a celkom úprimne, teraz už aspoň vieme, že čím väčší hlad po uvedomení sa... že čím je nadčlovek... vystavený atakom, ktoré mu siahajú na uvedomenie sa... tým väčšia schopnosť prežiť smrteľné dávky... ako keby mozog stále dúfal, že sa dá dosiahnuť ešte viac...

Jane venovala prázdny pohľad obom prísediacim. Potom sa zapozerala na svoje vyčistené nechty.

- Dali ste mi heroín?! Lebo sa cítim, akoby som bola v normálnom stave prežitia...

- Metadon... - dopovedal psychológ ako otec. - Izopropylmetadon nám už v tvojom prípade poisťovne neschválili... Svoju šancu na krásu v bytí si si už vyčerpala... Aj to sa dá, - niet pochýb, roky, čo pracoval na prípade Jane, sa ju naučil mať rád a skryto ju hádam aj obdivoval.

- Ďakujem... - poďakovala mu Jane ako dcéra, ktorá si váži darčeky aj v dospelosti, najmä ak sú darované z lásky a zároveň zo životnej nutnosti.

- No... a čo teraz?! - spýtala sa, akoby mala užívať metadon do konca života.

- Dostaneme z vás všetky tie drogy... - konečne sa dostala k slovu patologička a tak mohla prejaviť všetku svoju antipatiu.

- Naozaj?! - niet nad iróniu víťazov, ktorí vedía, že nemôžu prehrať...

Psychológ sa iba usmial:

- Vy, feťáci, ste krásnou pravdou človeka. Pokiaľ máte v sebe drogu alebo aspoň jej náhradu, ste ako bohovia, pokiaľ ju nemáte, ste ako diabli...

Jane sa len uškrnula.

- Ale to pochopí iba ten, kto je závislý a bol aspoň raz v kóme z drog... Aj branie drog má svoje pravidlá, ako všetko na tomto svete, však?

Tento raz sa pousmiala patologička. Tento raz si ona nadhodila vlasy a prešla jazykom po perách.

Bola tak krásna, tak príťažlivá, že Jane, ktorá si zvykla spávať s hocikým za gram vysnívaného vyslobodenia, jej dala vysvedčenie:

- Ste pekná žena... Máte priateľa? Máte rada milovanie?

- Čo si to dovoľujete?

- Ach, všetci títo ľudia, uzavretí vo svojich klietkach... Nikdy nič nepochopia... Nikdy nič neprecítia...

- Prosím?! - začudovanie zaprotestovala patologička.

- He, he... - Jane dala na obdiv svoje zanedbané zuby, ktoré však v ponímaní celej tváre len dotvárali kúzlo zvrátenej krásy.

- Dobre Jane. Toto je tvoj posledný metadon. My teraz odídeme... Ale ešte sa ťa niečo spýtam. Myslíš, že ešte dokážeš milovať? Ako naozaj?

Jane sa zase raz uškrnula.

- Veď ja milujem... Život. No nie?

- Ale nie je to iba metadon?

- A hádam sa mám pýtať? Mne stačí, že milujem... nech aj bez príčiny. Veď nemiluje aj Boh bez príčiny?!

- Aha... - na sucho preglgla patologička. Veľavýznamne pozrela na psychológa, ten sa postavil, kývol hlavou Jane, tá s úsmevom odpovedala.

- Takže teraz sa idete pozerieť na súboj božieho dieťaťa s Bohom? - a ukázala na svoje paže, plné vpichov.

- Prečo práve s Bohom? - spýtal sa už takmer vo dverách psychológ. Jeho tvár pri tom vyjadrovala uvoľnenie, že odchádza, že všetko prebehlo ľahko. A najmä: že Jane nie je tak zničená drogami, ako sa zdalo na prvý pohľad.

- Prečo nie so Satanom? - povedal akoby na rozlúčku a zavrel dvere. Pohľad mu na chodbe ihneď padol na zadok kolegyne.

„Aspoň na niečo mi je súca, ha, ha.“

Jane v prvých sekundách ďalšej životnej samoty pokrútila hlavou, už nie tak optimisticky a nadvecne. Bol v tom strach, čo bude ďalej.

- Ako môžu ľudia hovoriť tak pokojne o Bohu a Satanovi? Vôbec tomu nerozumejú a tárajú a tárajú.

XXII.

Vedec sa rozhodol pustiť si ďalší pornofilm. Za posledný mesiac ich videl hádam aj sto, ale stále nedošlo k absolútnemu uspokojeniu ducha a vášne v jednom. Vedec nepátral po dôvode „prečo?“. Rozopol si rázporkom a nemyslel na vieru, myslel na ukojenie ako na koniec sveta.

Zazvonil telefón, po prvý raz za mesiac. Vedec si vystrašene pustil penis, ktorý aj tak nie a nie dosiahnuť stupeň erekcie, v ktorom by sa dalo sústrediť na masturbáciu ako na spásu ničoty v človeku. So stále rozopnutým rázporkom sa vedec pritackal k telefónu, zdvihol obstarožné slúchadlo a ozval sa kvílivým hlasom.

Na druhom konci sa ozvala patologička. Vedcovi poskočilo srdce. V jeho paranoidne skreslenom svete zvrátenej a zabudnutej geniality si v sekunde predstavil, ako ho zabudnutá a nevyužitá mladá pekná biologička žiada o autogram - keďže stále bol presvedčený, že jedného dňa veda a ľudstvo docení jeho skutok. V snoch i v skreslenej realite sa považoval za vedeckého van Gogha.

Po obyčajných otázkach, či sa žena dovolala, kam sa sa chcela dovolať, sa odvážila zasadiť rozhodujúci úder:

- Poznáte Jane Cunnigenn?

Vedec takmer vybuchol radosťou. Bol si istý tým, že volá niekto, kto konečne objavil jeho genialitu, vydanú napospas pornofilmom.

- Áno... poznám...

- A je to vaša dcéra?!

- Prosím?! Či je čo?

- Vaša dcéra...

- No... Hm... Ako sa to vezme... Bol to iba môj mozog bez viery v Boha...

- Takže je... Mám to tak chápať...?

- Áno, - a vedcovi znova poskočilo srdiečko.

- Našli sme ju.

A nastalo ticho. Vedcovi opadla aj zbytková erekcia. Penis už nemal dávno taký malý a scvrknutý.

- Na... na..šli?! - vystúpili mu na čelo kropaje poctivého potu.

Patologička na druhom konci precítila vydesenie vedca. Pomyslela si: „ktohovie, či som na neho nemala ísť pomalšie.“

- A čo ako odo mňa chcete...? Ja... - stále znova a znova sa vedec zamotával do svojho šoku.

- Ste jej otec... Nechcete ju vidieť?! - tak predsa patologička premočila svoj strach a predviedla silnejšiu stránku osobnosti. Jej hlas bol dôkazom, že aj ženy vedia diktovať ako parné valce.

Vedcom zamával celý svet. Zrazu dostal obrovský, priam nevyjadriteľný strach.

- Nie!!! - vykrikol do telefónu. Precítil celý skutok ešte raz. Nevedel prečo, ale teraz ním prechádzal neveriteľný bytostný strach. Už sa nemal ako vyhnúť pravde.

Zvesil. Vlastne, buchol slúchadlom o starožitný telefónny prístroj (cirka z roku 1932, made in Germany, židovský výrobca). Aj z neho sa stal automat. Len automat môže prekonať ľudský strach, vychádzajúci z ľudskej duše (aj Castaneda by namietal)?

Vedec sa posadil späť pred televízny prijímač. Pustil si DVD, ktoré práve prehrávalo tie najlepšie scény z pornografie, všetky tie najlepšie blowjoby. Snažil sa masturbovať ako o život, ešte nikdy nebojoval tak výrazne pri masturbácii s bytostným ľudským strachom.

Telefón zazvonil znovu, vedec bol už takmer na konci, práve sa snažil presviedčať, že sa nič nestalo, že išlo iba o ďalšiu paranoidnú predstavu neukojeného otcovského vnútra. Zdvihol sa, s erekciou podišiel k telefónu, rozhodnutý odkázať celému svetu, že je rozhodnutý premasturbovať sa v slobode k smrti!

- Prosím?! - spýtal sa jemným, prekrveným hlasom.

Na druhej strane sa ozval na všetko pripravený psychológ.

- Pozrite, nikto vám nemôže siahnuť na vašu slobodu, je to vaša voľba, ale vaša dcéra vás konečne potrebuje.

A opäť bolo po erekcii. Vedec sa začínal cítiť ako feťák, ktorý je iba sekundu od vysnívanej dávky a vždy ho niekto preruší. Všetko sa vo vedcovi obrátilo.

- Dobre, dobre!!! Prídem kam chcete... Priznám si, že jestvuje, že ešte... jestvujem! Povedzte mi kam prísť. Prídem tam ešte dnes... Chcem vidieť svoje pokračovanie! Psychológ vedcovi objasnil čo, kde a ako, potom zvesil telefón, pozrel sa na patologičku pred sebou a ako víťaz - mačo vo svojom odbore prehovoril:

- Zvláštne. Vôbec neprotestoval. Reagoval... ako Jane... po metadone... Naozaj zvláštne...
- Nuž, možno si iba veľmi dobrým psychológom...
- Možno... - a pomyslel si: „samozrejme, že som“.

V byte vedca steny ešte stále absorbovali výkrik:

- A už mi viac nikdy nevolajte! Toto je moja sloboda!

Vedec prišiel taxíkom pred kliniku o tri hodiny. Za ten čas stihol tri masturbácie, ktoré ho ako tak upokojili a vysilili, takže prichádzal do kliniky ako zombie citu. Vlastne: ani nevedel prečo prichádzal. Desil sa – napriek svojim posledným slovám - toho, že uvidí dcéru, desil sa všetkého, čo by sa v ňom mohlo prebudieť. Ale prišiel. Na psychológa urobil veľký dojem.

Aj keď nebolo pochýb o tom, že jeho pohľad sa zmenil, bol prázdny, pôsobil zlomene, ale psychológ z neho cítil niečo ako boží trest (rozprávač neznáša kresťanských fundamentalistov), ktorý „vedec“ niesol napriek všetkému statočne.

Patologička sa pozerala na vedca len ako na spadnutého génia, čo ju trochu priťahovalo - veď nakoniec každá žena má svoju zvrátenú sexuálnu stránku (našťastie?)?!

Obaja kolegovia mu podali ruky, vedec odpovedal neistým stisnutím ruky a úsmevom ako zo záhrobia. Roky nebol u zubára, čo sa prejavilo na úsmeve, za ktorý by sa nemusel hanbiť ani pirát v bordeli.

- Podťe, ukážeme vám ju... - prehovoril psychológ čo najmiernejšie, pričom nezabudol dodať: - Ďakujeme, že ste prišli... Len málokto by prišiel...

Vedec sa usmial - no jeho úsmev pripomínal výraz krtka, ktorý narazil na stenu v podzemí - v najlepšej zemi, v ktorej sa kedy vrátil: človekom postavená stena životný zmysel krtka však neohrozí... Človek sotva premôže životný zmysel krtka!

- Vedeli ste, že žije? - spýtala sa patologička ako kráľovná naivných šľapiek. (Dá sa porovnať poznanie šľapky a bežnej patologičky?)

Vedec jej venoval pohľad plný zúfalosti, takže patologička radšej stíchla, čo vnútorne potešilo psychológa. Opovrhoval ňou, no zároveň sa tešil na každý deň s ňou - v práci...

Trojica zastala pred dymovým sklom, ktoré bolo priehľadné len z jednej strany. Na druhej strane ležala Jane. Oči otvorené, ruky priviazané o špeciálnu posteľ pre psychopatov, ktorých tak rada skúma zdravá spoločnosť. Nohy sa snažili vyrovnať rukám, faktom však zostávalo, že boli priviazané o posteľ s väčším citom. Jane predsa aspoň nejakými pohybmi musela vyjadrovať svoju zúfalosť.

Vedec pri pohľade hrôzy onemel. Srdce zažívalo predinfarktový stav. Bol pripravený na všetko, napríklad, že uvidí uvedomelú šialenkyňu, ktorá precítila svet ako Ježiš, len sa zbláznila v ženskom tele – alebo, že nájde psychopatku, ktorá bude milovať všetkých ľudí až natoľko, že svoju lásku k nim nepochopí...

- Čo... čo?! - dokázal zo seba dostať ako batoľa, ktoré tlačí do nočníka.

- Odvykačka... - zašepkala patologička. Aj ona už videla „veľa vecí (ktoré nezmenia chod sveta, ale stoja za potlesk)“, ale odvykanie Jane vnímala predsa len ako krutú a pravdivú poéziu života, o ktorej sa jej bude ešte dlho snívať – keďže sny človeka sú napriek všetkému zvyčajne slobodné – česť výnimkám.

Pretože Jane pri tom šklbaní telom kričala ako spasiteľ na kríži „za všetkých ľudí“:

Boh ma opustil
a kto to stojí proti mne
všetci tí diabli
ktorí si myslia že život je krásny
by mali kričať
Boh zomrel
nádeje niet keď každé dobro sa dá zlomiť
zásahom do mozgu
nádeje ani iných pornografických irónií už niet
a ja som iba Jane ktorá už dávno nemiluje... Ježiša
lebo ten už dávno nežije a ja som ho nepoznala

Vedcom opäť trhlo, tento raz ešte výraznejšie. Rozplakal sa, otočil sa na patológičku, chytil ju za rameno ako vyvrhel'.

- Musím... ísť... Ja... ona... nie je moja dcéra!

Psychológ sa ho, pravdaže, snažil upokojiť, no jeho ruka na ramene „otca“ nebola úspešná.

- Pustite ma odtiaľto... Ja sem nepatrím... Ja nie som väzňom... Toto nie je môj svet!

Patológička nepokojne zagánila na psychológa, ten jej kývol hlavou.

- Tak teda poďte, - povedala ako vdova po každom, kto dosiahol podobný rozmer precítienia sveta a sebauvedomenia ako čitateľ, ktorý sa dostal až sem.

Vedec neudržateľne vybehol z miestnosti.

- Nechajte ma tak. Vy nie ste skutoční!

- Panebože! - zahorekovala patológička pri použití obľúbenej frázy tejto knihy, frázy, ktorú často používa väčšina z nás pri podobnom precítení.

- Mohol jej pomôcť... - ticho skonštatoval psychológ, ale nakoniec iba mykol ramenami. - Ale možno... takto je to lepšie.

Patológička objednala vedcovi taxík na účet Spojených štátov. Bolo jej smutno, konečne súcitila s Jane. Konečne sa dostávala k pravde jej osobnosti.

„Sme obidve tak osamelé...“

„A ona aspoň protestuje...“

„Alebo nie?“

Jej sklenený pohľad v okamihu, v ktorom taxík odchádzal, vzrušil v psychológovi sympatie.

- Dáte si so mnou šálku kávy? Myslím... v tej miestnosti...

Patológička sklonila hlavu, ale nerozmýšľala nad návrhom, ihneď súhlasila.

Keď boli späť, ich oči sa zase vrhli na Jane, ktorá pokračovala mechanicky vo svojej spovedi:

- Tak vitaj... Myslíš... že som naivná? Že neviem... že si iba moja predstava samoty a najväčšej ilúzie?! Ha, ha, ha, ha, ha... Už nový Ježiš ako obchodná duševná značka nebude... Ale nová Jane... To áno... - a Jane znovu naplo, ale nevyvrátila nič. Už v nej nebola ani kvapka na vyvrátenie. Dokonca ani kyselina nevytekala. Len bolesť, len svaly boli unavené z neustáleho otravovania a používania.

Plakala, revala, ale v jej náreku nebolo poddanie sa stavu. Psychológovi to imponovalo, ale teraz od Jane odvrátil zrak, ktorý padol na nohy patológičky.

V ruke držal kávu, ktorú si obaja nechali pripraviť od kolegyne, ktorá platonicky milovala psychológa, respektíve – len s ním si predstavovala život - vždy keď prichádzala a odchádzala do práce - lebo jej manžel ju bil.

Psychológ ju zneužíval, ale iba na varenie kávy a ženu to nesmierne tešilo.

Patologička si odpila z kávy, jej pohľad stále patrila Jane. Čím častejšie ju videla, tým viac ju Jane priťahovala svojim utrpením, v ktorom mohla nájsť spoločné body.

- Naozaj ťa zaujíma? - nežne, hádam až príliš nežne sa jej spýtal psychológ.

- Áno... Vieš... Ona trpí ako svätec... Ale nie, to je žart. Ale naozaj takto trpia všetci, ktorí sú na odvykačke? Alebo každý má utrpenie len podľa toho, aká je osobnosť?!

- Ona trpí skutočne famózne.

Psychológ zrazu precítil ako potrebuje peknú ženu, aby zdvihla jeho sebadôveru. Vedel, že ak by bola Jane normálna, zaujímal by ho práva ona, mala v sebe tú výnimočnosť, po ktorej túži každý muž.

„Škoda jej... Trošku nedokážem milovať, no obdivovať, to áno.“

- Si krásna žena... Vieš o tom?

Patologička si premerala psychológa s takým tým ženským pohľadom: „čo to na mňa skúša po toľkých pohľadoch, v ktorých nerobil rozdiely?“ Inak jej to však vyhovovalo. Aj ona potrebovala zdvihnúť sebadôveru. A nerobiť rozdiely.

- Čo tým ako myslíš?

- Nič... že si pekná žena...

- A prečo mi to hovoríš?

- Ja... možno by som nemal...

Jane opäť naplo a opäť sa z jej hrdla vydral poľutovaniahodný výkrik.

- Bože... dokedy... ešte...?!

- Bože... - povedala patologička len tak do priestoru, keďže psychológ sa bezbranne dotkol jej prsníka, udržiujúc očný kontakt. Sklonil hlavu k jej prsníku ako držiteľ Nobelovej ceny za samotu, bola v tom dojemnosť muža, ktorý si chce vážiť ženu pred sebou, hoci... Nebol to dotyk Casanovu, aj keď sa na ňu pozeral stále tak smutno oddane.

V skutočnosti išlo o priemerného muža, blížiaceho sa k štyridsaťpäťke, muža, ktorý sa nebál rozprávať o svojej sexualite. Odvtedy, čo sa rozviedol, opovrhoval tlakom sexuálneho vypätia. O to viac túžil po sexuálnom a najmä citovom pochopení... so ženou, s ktorou zrazu trávil najviac času. Aj on, ako väčšina z nás, si svoju peknú spolupracovníčku zidealizoval.

A predsa: podcenil sexualitu – len ako to dokážu kňazi – na pracovisku?!

Ale niet odsúdenia v tomto prípade:

Otec psychológa zomrel sám bez toho, aby ho niekto držal za ruku a modlil sa k Bohu (v citlivej samote), lebo nedokázal slobodne milovať... „Bez lásky som sa ukrižoval ako človek, ktorý vidí ako zaniká tento svet so svojou hnusnou rutinou každodennosti.“

Sestra psychológa odišla do iného štátu – a viac sa rodine neozvala (v clivej samote), lebo taktiež nedokázala milovať slobodne:

„Bez lásky nie som ani polovičnou ženou, braček.“

Psychológ sa o to aspoň pokúšal. Často silene... Akoby sa mu čosi vysmievalo:
Nie, ty neprekonáš gény samoty a izolácie ukryté v tebe ako ortieľ!
Vedel, že čoraz viac miluje... Jane!

Jane vykričala ako v horore, v ktorom nejde o nič viac, ako zabaviť diváka konzumnej spoločnosti:

- Tak ma šukaj ty skurvený... Boh. Tak ma šukaj!!! Keď ma nevieš vyslobodiť... Som k tebe tak blízko a ty ma stále odmietaš...

Patologička neodhodila psychológa, naopak - zostala stáť ako kameň a čakala, čo sa stane ďalej. Psychológ zostal prekvapene stáť, rovnako ako kameň (lebo nemal v sebe žiadne uvedomenie, iba pud). Myslel si, že žena mu vynadá, že ho udrie - na čo sa skryte tešil. A zrazu nevedel, čo má robiť. Stretli sa im oči na dlhé sekundy.

- No?

- Prosím? - ticho prehltol slinu psychológ.

- To je všetko?

- Ja... nerozumiem.

- Veď si psychológ...

- Ja...

- Aha... - patologička predviedla úsmev z ríše snov a ženskej perverzity.

Pokrútila hlavou, kľakla si pred psychológa, ten strnulo otvoril ústa, akoby sa bál čo len pohnúť, čo len zakričať.

- Hádám nie si slaboch?

- Ale... ja... toto... si ty?!

Patologička sa zasmiala ako koketa.

- Vy muži... vy nás nepoznáte... Nevieť prečo... ale myslím si, že my vás poznáme lepšie...

- Ach... - malý ston zaznel z úst psychológa. Patologička mu práve vybrala penis, ktorý sa veľmi nehlásil k odkazu Darwina, ale ženy vedia ľutovať mužov aj za Darwina.

- To... to záleží... od uhľa pohľadu... - akosi zvláštne zaznelo doplnenie z úst muža...

Žena sa znovu pousmiala, a znovu pokrútila hlavou.

- Načo toľko intelektu?

- Ja som iba v šoku...

- To vidím a to cítim... - patologička sa s vážnou tvárou postavila. Začala si utierať tvár od akejsi malej dávky semena. Stále krútila hlavou.

- Ja ti nechcem nič hovoriť... Ale ak chytiš ženu za prsník... Vieš... Teraz už viem, prečo si to urobil... Ale dobre, necháme to tak. Dobre. A navždy. Nič sa nestalo.

Žena sa nadýchla, jej tvár vyjadrovala znechutenie. Veľké znechutenie, ktoré sa rútilo do duše psychológa ako lavína ničoty a dezilúzie zo seba samého. Nebol schopný najmenšieho slova. Radšej sa pozrel na Jane, ktorá všetkému nasadila zlatú korunu.

Napriek všetkým naivným opatreniam psychologického a psychiatrického centra spoločnosti, Jane, obdarená vôľou premôcť vôle slasti, moci i „bytia“ dokopy, roztrhla puto na pravej ruke. Pravda, pomohla jej v tom viac náhoda ako Božie zákony (aj keď ono to môže byť rovnaké?), pretože jedna zo sestier jej tak nešťastne zastrčila háčik, držiaci kožené puto v rozsahu, ktorý sestra zvolila, že háčik pri každom ostrom pohybe rezal do kože. Po stom napnutí a stom povolení zvíťazili zákony fyziky.

Jane si ihneď na to roztrhla šaty a začala si doslova udierať na klitoris, šialene, čo šialene, priam smrteľne šialene. Úchyli by si prišli na svoje, „tento okamih im venoval Boh, aby sa zabavili“.

Psychológ podľahol tlaku okolia, rozplakal sa. Potreboval niekoho objasniť, potreboval niekoho milovať bez fyzického zakončenia, ale doľahlo na neho staré známe: bez dobrého sexu medzi náročnými ženami nelez.

Patologičke ho prišlo ľúto. Doteraz ho vždy vnímala ako muža činu, s ktorým si rada predstavovala „všetko a zároveň všetko ostatné“. Muž sa oprel o dymové sklo, chrbtom, pohľad na Jane mu nerobil dobre.

Patologička iba na chvíľku skĺzla k Jane - a prestala takmer dýchať.

- Panebože, veď ona sa zabije!!!

Vyletela z miestnosti, stále s nedôsledne utretou tvárou, vbehla k Jane a snažila sa ju zastaviť, no išlo to ťažko. Ruka Jane, aj keď oslabnutá, dostala kŕč, a nedala sa odtrhnúť od orgánu plodenia a šťastia - či nenávisti (každý ženy?).

Psychológ zatiaľ - stále s rozopnutým rázporkom - nedokázal urobiť ani krok. Jeho plač, jeho bytostný nárek bol počutý aj do iných kancelárií, keďže na rozdiel od miestnosti Jane, ktorá bola dôsledne odhlučnená...

Patologičke sa nakoniec po tuhom boji podarilo odtrhnúť ruku Jane, no sama ju nedokázala zafixovať. Tak iba stála pri Jane a so zbytkami síl držala ruku, krvavú a voňajúcu „úspechom v plodení bolesti“ – ak pošvovým šťavam priradíme iný zmysel, ako je plodenie...

Jane, samozrejme, dávala najavo svoj nesúhlas, pľula a pľula, no patologičke sa nezdalo, že by išlo o niečo hrozné. Asi po minúte však došlo k zmene:

Jane povolila, na tvári sa jej zjavilo zmierenie, pravda, patologička jej nevelmi verila a tak ruku stále zvierala rovnakým spôsobom. Z roztrásených hlasiev Jane sa vydral hlas prosebníka a mučeníka, ktorý precituje svoju smrť:

- Prosím... Ja... neviem... kto si... čo hľadáš... Drogy... ale dotýkaj sa ma... Dotýkaj sa ma... Miluj ma... Prosím, dievčatko!!!

Patologička využila „ľudskú slabosť“ šialenej a ruku vtlačila pod jej chrbát ako zvykla rezať do mŕtvych tiel - bez súcitu, bez zamyslenia sa nad tým, aký žili život.

(Už dávnejšie si totiž hovorila:

„Ak by som sa mala vciťovať do každého mŕtveho, ktorého pitveme, zbláznila by som sa...“)

A nakoniec, to bol aj dôvod, prečo opustila cech pitvania, neuniesla to. Bralo jej to všetky ilúzie.

Nuž, teraz v strachu o život, využila naučené, a s Jane sa nehrala ani ako prvý s posledným.

Jane po dvojsekundovom vyvrátení ruky, pri ktorom jej násilne vyskočilo rameno, zakričala ako žena, siahajúca na „zmysel bytia“ pri siedmom potrate v piatom mesiaci pri poslednom pokuse „mať dieťa“. No aj ona, zvyknutá na bolesť ako na sunar, nekričala, ako by kričala (asi) väčšina z nás.

Jane vyvalila oči. Zaškľabala sa - len ako sa ona vedela zaškľabiť. Bola v tom kliatba, poníženie človeka, poníženie živých bytostí?

- Judáš... Tak dlho... a predsa som ťa stretol... - Jane, hoci použila mužský tón hlasu... nie, nebolo pochyb o tom, že je to stále Jane. Možno iba príliš uverila vo svoje utrpenie - až tu a teraz?!

Patologička nedala na žiadne „veľkolepé“ slová zo strany Jane, ruku držala naďalej, aj keď aj ona cítila, že čosi vyskočilo.

- Ľutujem ťa... Ale, panebože, ty netrpíš za všetkých ľudí! - vykrikla a dávala do výkriku všetku svoju pravdu, ktorá ju ochraňovala v jej konaní. - Dnes... fúu, - odfúkla si únavou a stresom, - dnes už moderný človek dokáže trpieť iba sám za seba... len ako ty! Len ako ty!!!

Jane nereagovala, oči sa jej vyvrátili a zase raz bolo vidieť len očné bielka. Začala sa triasť, až to pripomínalo epileptický záchvat. Podozrenie patologicke vyvrcholilo v momente, kedy sa z úst Jane vyvalila pena ako vodopád, slúžiaci temným silám, ktoré jestvujú iba vtedy, keď chceme?

Patologička pustila ruku Jane, natočila jej hlavu – natoľko, ako sa dala natočiť - na ľavú stranu. Utierala jej penu z úst, dokonca jej do úst vložila prsty, aby dostala z úst všetok hlien, sliny a materiál, ktorý by mohol zmariť sen o nepoznanom geniálnom genetickom diele. A z Jane naozaj vyprskalo toľko hlienu, že sa to podobalo novodobému zázraku, ktorý život a príroda prijali – predsa len - za svoj.

Až teraz sa patologička začala báť o cudzí ľudský život. Bol to strach, ktorý dovtedy v sebe ešte neobjavila (sama sa často podozerala z nedozierneho narcizmu).

Nevedela, „čo má robiť“ (toto nebolo mŕtve telo!), a tak sa iba pozerala na zánik ďalšieho zabudnutého človeka. Po chvíli záchvat Jane odznel, prestala sa triasť a vrátila sa k tichému vzlykaniu.

- Bože... toto je strašná bolesť, - šepkala medzi všetky slzy.

Patologičke prišlo Jane naozaj ľúto, aj keď si myslela, že je oklamaná „vierou v niečo, čo nie je racionálne“.

- Už budeš rozumná?!

Jane neodpovedala, neusmiala sa. Stále hľadela tým istým smerom - do nepriehľadného skla, kde videla svoj obraz.

- Prečo... ma nikto nenamaľuje?

Do miestnosti, kde sa psychológ pomaly preberal zo šoku a z poníženia, vtrhli jeho spolupracovníci. Pohľad im padol na rozopnutý rázporok.

- Čo sa stalo?! - spýtal sa najstarší a zároveň najrozhodnejší.

- Ja neviem... Niečo sa stalo... - psychológ povedal z polosna.

Pracovníkom pohľady v sekunde preskočili na Jane a patologičku. Psychológ ich prestal zaujímať, vyleteli z miestnosti a mierili do izolačky. Vleteli tam ako povodňová voda, ktorá rozpráva nahlas, že človek je len ďalší druh, ktorý môže byť porazený, vleteli tam bez toho, aby sa čosi spýtali patologičky, vrhli sa na Jane, chytili jej ruky, obrátili ju na chrbát. Jane najskôr od bolesti vykrikla:

- Mama! - a v zápätí stratila vedomie. Patologička nemo stála a krútila hlavou. Dokázala iba zašepkať:

- Už som ju mala pod kontrolou...

- Tak si nemala mlčať! - oboril sa na ňu najstarší, pričom mu pohľad striedavo behal z patologičky na Jane a na muža, ktorý nezniesol hlieny Jane a vyvrátil obed.

XXIII.

Vedec vystúpil z taxíka ako obor ničoty, ktorú si stvoril „celkom sám“ - a to bolí najviac.

„Ja som spoločnosť...“ - hovoril si zas a znova, aby sa nezbláznil. Jediné, na čo myslel, bolo: „ako sa čo najskôr vrátiť k pornám“.

Ale zjavila sa v ňom normálnosť a pravda, ktorej sa bál:

„Fyzickou rozkošou vyhnat' duševný strach... Ach, aký si ty duševný zbabelec.“
Opäť sa rozkašľal. Dvojakosť jeho myslenia a neustály vnútorný boj sa prejavoval na jeho pľúcach ako uhoľný prach.

%

Jane zvíťazila nad svojou závislosťou, tak povedal psychológ. Ona si však istá nebola, stále ju vo vnútri niečo ťahalo, najmä, keď ju umelo prepustili. A chýbala jej vôľa k uvedomeniu... cítila len vôľu k slasti. Psychológ dostal totiž inštrukcie (od správy spoločnosti), aby ju prepustil skôr, ako chcel sám:
Ktohovie, možno to už bola len jeho paranoja zo ženských tiel, zo ženských srdc a životných nárokov?! A Jane mu to vracala v každom mĺkvom pohľade do jeho duše? Ne protestoval.

(Žiadna poisťovňa nebude platiť za odvykanie Jane – to iba Spojené štáty zaplatia to najnutnejšie?)

Nevydarený sexuálny zážitok zmenil hierarchiu pracovného partnerstva medzi ním a patologicčkou. Často sa pristihol pri tom, ako chcel podať žiadosť o výmenu partnera, ale nedokázal to. Báľ sa momentu, v ktorom by musel vysvetliť prečo.

Naopak: patologicčka sa po prvotnom znechutení zo zážitku s psychológom do neho úprimne zamilovala. Slabosť a rýchla ejakulácia ju - čím ďalej bola od zážitku - zvrátene priťahovali. Psychológa dokázala ľutovať a zároveň ho mať rada, ibaže mu to nedokázala dať najavo, lebo si myslela, že svojim chovaním u neho klesla. A tak žili vedľa seba, pozerali sa jeden druhému do očí - krátko, skôr si uhýbali pohľadmi.

Jane sa otvorila brána z kliniky, vychádzala osamelá, možno vychádzala až príliš podobne tomu, ako do nej prichádzala. Psychológ jej zabezpečil prenocovanie v domove pre sociálne slabších, zaplatil jej mesiac. Jane si zobrala taxík, určila smer a rozmýšľala:

„Kde zohnať fet...?“

V strede cesty zrazu vykrikla - naozaj vykrikla ako žena pred orgazmom:

- Zmena, pán šofér! Ideme na ulicu pána Nixona.

Ulica pána Nixona patrila medzi ulice, kde bolo najviac bordelov. Tých pre nižšiu strednú vrstvu. Niečo ako obchodné reťazce.

Taxikár nepohol ani brvou.

- Zvláštne... Neverili by ste koľko ľudí tam vozím...

- Koľko?

- Týždenne aj desať.

Jane sa pousmiala. Mykla plecami a modlila sa, aby bola úspešná. Jej intelekt sa síce čnel nad intelektom ostatným, ale nenašiel cestu vyjadrenia. Vlastne našiel: heroín ako dielo.

Jane ako dielo.

Jane vystúpila z auta, zaplatila poslednými peniazmi. Taxikár sa naposledy pozrel na jej chudé telo, ktoré ho vzrušovalo ako zhmotnená nemoralnosť.

Na ulici uvidela telefón. Mala zopár mincí a jeden jediný kontakt. Zavolala Dutému Oriškovi, kedysi jej zákazníkovi (aj on mal rád sfetované ženy, pri ktorých mohol dostať zo seba viac „pravdy o sebe samom“ aspoň cez sex), ktorý mal známosti v bordeloch – ani Dutý Orišek nikdy neprenikol k riešeniu o čom je vôľa k slasti, vôľa k moci alebo vôľa k bytiu... On iba žil s peňazí mužov, ktorí potrebovali sex, nech už boli hocikým.

- Som vonku, čistá a chcem pracovať...

- ...

- ...

- Chod' do bordelu u Svätej panny, tam hľadajú nejaké dievčatá... Odvolaj sa na mňa... Som dobrý sponzor... A ak nie tam, tak v PERESTROJKE...

Kráčala ulicou, niektoré mená poznala z úst svojich bývalých zákazníkov: áno, áno, Bordel u Svätej panny... To bola teda jej prvá zastávka. Majiteľ sa v ňom vyžíval v spadnutých pekných sestrách, ktoré hneď ako objavili silu sexu, boli stratené pre čierny hábit.

A tak ako boli závislé na Bohu, tak sa stali závislé na sexe...

Jane zaklopala na gýčovité dvere s heslami ako „Boh a sex patria k sebe, len Oni to ešte neprecítili - my áno!“

Otvorila pekná žena. Jane si premerala od hlavy po päty.

- Prosím? - spýtala sa pišťavým, ale nie nepríjemným hlasom. Bol to hlas malej myšky.

- Nepotrebuje novú pracovníčku? Posiela ma Dutý Orišek...

- Poďte ďalej... - povedala veľavýznamne.

Jane vošla, nevyzula sa.

- Zavolám šéfa... - a slečna odcupitala niekde do zákulisia. Jane nechala čakať v predsieni.

Asi o tri minúty sa spoza dverí vyrútil veľký tučný beloch, niečo ako parafráza na kňaza v 16. storočí.

- Čo si želáte, slečna? - spýtal sa s veľkou nedôverou.

- Prácu...

- Tak prácu?

- Áno... Som od Dutého Oriška...

- A čo by ste tu chceli robiť?

- Kurvu?!

Tučkovi zabehlo jablko, ktoré medzi rečou kúsal ako objekt väčšieho záujmu v porovnaní so ženou pred ním.

- Tu žiadne kurvy nepracujú!!! - neovládol svoj hnev. - Prac sa odtiaľto! Tu pracujú sexuálne pracovníčky, ktoré si za tým stoja... ktoré sa za to nehanbia... Žiadne feťáčky... Chápeš, ty kurva?! Idiot Dutý Orišek... Feťáčky nám posiela!

- Pamätám si ťa... - tučko však Jane nedoprial dohovoriť, surovo ju vyhodil von na ulicu.

- Nikdy nič nebolo... Ja také kurvy, ako ty, nemusím... - zakričal za Jane ako otrok, ktorý bol oddaný myšlienke, že sa stal otrokárom.

Jane sa vonku, na ulici, uvoľnene rozosmiala. Bola šťastná, nepotrebovala drogu ako fyzickú závislosť. Chcela ju slobodne a duševne.

Prešla ďalších sto metrov a zastavila pri bordeli, tento raz so známym pokrokovým názvom: PERESTROJKA. Bordel patril ruským mafiánom, ktorí sa nikdy nesprávali k

ženám priveľmi úctivo, na druhej strane ich vždy ochránili pred všetkým, čo by ich mohlo zabiť (okrem drôg).

Zabúchala na dvere s honosným drevom a ruským nápisom: ŽENY NIE SÚ OTROCI, TO ÁNO, POKIAL' NEKLOPEŠ NA TIETO DVERE.

Zabúchala ešte raz, dvere sa otvorili, spoza dverí sa vynorila hlava typického ruského vyhadzovača (len tak vyzeral, jeho postavenie v hierarchii bolo úplne iné – vysvetlenie nižšie), ktorý viditeľne nebol triezvy.

- Čo chceš? - v jeho veľkolepej angličtine sa prejavil opitý ruský prízvuk.

Jane sa musela uškrnúť, ten muž pred ňou bol natoľko škaredý, až to zaváňalo karikatúrou macha. V podstate ju jeho škaredosť priťahovala.

- Chcem prácu, zlatko... Prichádzam od Dutého Oriška... - Jane sa rokmi na ulici naučila pristupovať ku konverzácii ako inteligentná rétorika, ktorá sa nezľakne žiadneho sociálneho ľudského kolobehu?

- Eh... Eh... - zavrával medzi dverami, vrazil do steny, pričom sa rukou stále držal kľučky. – A... to len... ako... takto... klopeš?! Stoj ty... tu... Ja... prídem... - otočil sa, takmer otočku nevykryl. Vzdialil sa, čosi si mrmlajúc popod nos.

Jane teda stála vonku, pred poodchýlenými dverami. A rozmýšľala, či nemá ujsť.

Dvere sa prekvapivo pootvorili veľmi rýchlo, Jane bola ešte iba v strede otázok, či ujsť alebo neujsť. V dverách stál triezvy fešák, ktorého chyba spočívala akurát tak vo výške, keďže nemal viac ako stosedemdesiat centimetrov. Na hlave sa mu čnela veľká ruská lysina, takže z určitého uhľa pohľadu vyzeral ako Lenin. Mal oblečené biele sako a žltú kravatu, čo Jane opäť mierne rozveselilo.

- Áno, slečna?

- Dobrý deň... Hľadám prácu... Posiela ma Dutý Orišek...

- Vyzeráte čisto, - angličtina dotyčného bola na profesionálnej úrovni, hoci prízvuku sa nezjavil. – Takže od Dutého Oriška?! - spýtal sa na záver ako kňaz, ktorému sa dostalo klasického vzdelania.

- Áno...

- Ten by k nám neposlal nejaký zlý tovar... aj keď on zväčša telefonuje... A zvyčajne to riešime profesionálnejšie.

- To o tom tovare si myslím aj ja. Som slobodný človek, ktorý vie čo chce. Chce prácu v PERESTROJKE, - Jane to povedala naozaj slobodne, pričom sa neustále pozerala mužovi do očí. Muž znepokojnel. Zvraštil tvár.

- Čo ste robili doteraz?

- Rôzne veci... Ale som zdravá a čistulinká ako najčistejší pramienok v Aspene. Mám nadhľad... a to, čo vidím, si nepripúšťam... Som šťastná žena, ak viem, čo chcem a môžem to dostať deň čo deň.

Muž si prešiel rukou po nose, zasmrkal. Až teraz si Jane všimla, že okolo nosa má nevýrazné zbytky bieleho prášku.

- Túžiš sa stať jednou z našich žien a prijať naše podmienky prevádzky? Rozumiem správne?!

- Áno... Žiť si slobodne, len podľa Biblie...

- Tomu nerozumiem, - a muž si opäť prešiel rukou po nose, znovu zasmrkal.

- Chcem robiť to, čo som robila. Veď aj Ježiš nakoniec zachránil ľahkú ženu ...

- Bola si teda ľahkou ženou Dutého Oriška?

- Nie. Som jeho priateľka, ktorá pristupovala k jeho duši cez jeho pohlavné orgány...

- My Rusi máme ešte väčšie duše...

Jane sa iba usmiala.

- Tak poď ďalej... V mene Dutého Oriška ťa vítame. On je náš. Asi tu uvidíš veci, ktoré si už určite mohla vidieť... Máš také dačo v očiach. A ak nie... nevadí, my sme tí správni, ktorí vedia v čom sa skrýva skutočná PERESTROJKA, - v mužovom hlase bola toľká irónia, až to zaváňalo sebaíroniou. Zachoval sa zvláštne, až neinteligentne. Kto to kedy videl pozývať do bordelu dievčatko z ulice... bez overenia faktov. Ibaže by sa Jane práve hodila do nejakej hry o dopamine a serotonine (hormóny šťastia).

Pri sexe nie je dôležité sebauvedomenie?

Jane sa necítila ako nejaká lúzerka, keď vchádzala do ďalšieho bordelu. Neprišlo jej zvláštne, že klope na dvere bordelov a vnútro ju ženie za heroínom?

Kde je sloboda človeka v tomto boji, čo Jane?

Muž ju viedol dlhou chodbou, na stenách viseli obrazy nahých pekných žien. Pod väčšinou boli dátumy typu: narodená 22.8.1979 – odišla 7.9. 2013...

Jane nabrala odvahy, spýtala sa s trasúcim sa hlasom:

- Ony sú mŕtve... Niektoré z nich?

- Sú...

- A načo...

- He, he... - mužovo he, he však pôsobilo ako zvednuté ruže, ktoré márne čakali na opelenie.

Jane napriek mužovmu smutnému he, he pochopila. Myslela si, že pochopila.

Otvorili sa dvere a Jane uvidela bielu miestnosť, v strede televízor so starým LCD displejom, sklenený stôl a na ňom biely prášok. Vlastne všade bol biely prášok. Opitý Rus, ktorý otváral ako prvý, ležal na jednom zo štyroch veľkých kresiel. Ostatné okupovali muži so ženami. Všetci sa stavom podobali na opitého Rusa.

Muž v bielom saku predstavil Jane spôsobom, ktorý Jane nepotešil, ale zostala stáť. Vedela svoje:

- Páni a dámy... Slečna... Ako sa to voláte? Prichádza od Dutého Oriška... zrejme darček... On vždy vedel... Nechajme sa prekvapiť...

- Jane... Som Jane...

- To je jedno, ako sa volá... Hlavne, že je žena... Ale mohol si priniesť aj dajakú krajšiu... - opitý Rus už akoby zabudol, že Jane otváral dvere. Otvoril jej len preto, že išiel na záchod... a prišlo mu zábavné otvárať v stave, v ktorom bol: išlo o testosterónový šport – nemal strach, že by mohol dostať dávku z nejakej zbrane... Nahol sa k stolu a cez akúsi dutú zlatú „tyčinku“ si nabral do nosa toľko, aby sa zase vrátil späť do kresla a zahučal:

- Vyzleč sa...

Muž v bielom saku nepovedal nič. Len úslužne zažmurkal na opitého.

- Vyzlečiem sa... - zmierlivo prehodila Jane ako najlepšia právnička všetkých čias.

- Kurva?! - zabedákal opitý. Len s námahou otváral oči.

- Môžem si dať? - Jane sa radšej otočila na muža v bielom saku.

- Samozrejme.

Jane sa ako nadržaný muž (ktorý však dostáva, čo chce, takže nie je vystavený frustrácii...) sklonila k stolu, opitý jej taktiež nadržane podal tyčinku. Jane si „urobila“ dve čiary a nasala celý obsah na dva nádychy.

To posledné, na čo myslela, bolo: „prečo to robím?“. Cítila, že musí. Že ju niečo ženie.

Konečne!

- A teraz sex, - zahučala, podobne ako pred chvíľou zahučal opitý. Opitého zahučanie Jane skutočne prekvapilo. Nadvihol sa a prinútil sa zahľadieť do jej očí.

- Kto si?!

Jane si ho premerala pohľadom.

- Cítim, čo chceš... Cítim po čom túžiš... Vyzleč sa! - vo výkriku „vyzleč sa“ akoby Jane vracala tlstému jeho výkrik.

Opitý neprotestoval, v okamihu začal vyzliekať tlsté telo. Ostatné ženy v miestnosti, všetko cicky, ktoré by mohli pózovať pre ktorúkoľvek úvodnú stranu magazínu pre ženy alebo mužov, ktorých zmysel života je otáznym, s prižmúreným pohľadom a lacným úsmevom sledovali ďalší hollywoodsky film. To, čo videli, ich však už nemohlo šokovať.

Tlstý sa dovyzliekal, postavil sa. Bol tak tučný, že si sotva mohol vidieť na penis.

- Poznáte Puškina? - zakvičala Jane a sklonila sa k tučnému bez náznakov skrivenia tváre. Ale čo to, nesklonila sa k predku, ale k zadku. Muž v bielom saku nechápal, čo sa to deje, keď Jane zaborila ukazovák do análneho otvoru muža a začala s ním pohybovať len tak, aby tlačila na prostatu. Pri tom všetkom mu druhou rukou masírovala semenníky.

- Toto je láska k človeku! - zakričala, uvoľnená a vysmiata. - A oni z nás to vyhnali!

- Da! - zaručal tlstý opitý.

Ženy s mužmi na kreslách začali tleskať ako v divadle. Jedna zo žien však pri tom tleskaní zazívala.

Muž v bielom saku zvrátil čelo, nemohol sa pozerieť na to, čo videl. Sklamal sa v Jane? Urýchlene podišiel k stolu, sklonil sa a cez rovnakú „tyčinku“, ktorú tam zanechala Jane, si pripravil tri čiary, rýchlo, čo najrýchlejšie.

Jane kričala ako otrok, ktorý sníva o svojom vyslobodení:

- Toto je sloboda! Náboženstvo je slepá manipulácia, ktorá má ustáliť naše vnútra... A hoci vieme prečo... Ak pochopíme, že naše telá a naše vedomie je skutočne iba naše... môžeme prijať každé náboženstvo, ktoré formuje ľudskú podstatu... - v posledných slovách už išlo o iróniu, ktorá rozosmiala muža v bielom saku, takže pri druhom ťahaní polku vyfúkol naspäť. Zanaďával ako sa na správneho Rusa patrí. Všetky ženy v priestore priťahoval najviac zo všetkých mužov...

Ach, stačilo tak málo a Jane porušila všetky sľuby, ktoré dala Bohu.

Znenazdajky, celkom znenazdajky vyletelo semeno tlstého do priestoru tak nešikovne (a s takou silou), že zasiahlo nielen tvár muža v bielom saku, ale aj prášok na stole.

Tlstý sa precítene začal smiať. Niet nad orgazmus so smiechom? Môžete to posúdiť? Jedným z mužov, ktorý sa opieral o prsník na jednom z kresiel, len tak trhlo. Vyletel z kresla, vytiahol zbraň, priskočil k tlstému a silovo mu ju priložil k spánku. Kričal ako Boh situácie, plný prášku, ktorý bol zneuctený:

- Ty sviňa... Vieš koľko to stálo námahy? Zohnať takýto kvalitný materiál! A ty sa mi naň vystriekaš aj s nejakou šľapkou! Kurva s tebou!

Tlstý sa nezľakol zbrane, možno ju ani nevnímal. Pobožkal nahnevaného, len na líce. Nahnevaný sa zrazu začal smiať, zrazu precitol z pudovej ničoty. Začal sa smiať, hurónsky a oslobodzujúco.

Jane stratila vedomie, kvalita drogy bola na jej odvyknuté telo prisilná.

Jane sa prebrala po piatich hodinách. Ležala v nejakej spálni, ktorá sa podobala na spálňu z gýčovej rozprávky o bohatstve, ktorému chýba duša. Posteľ voňala novotou a čistotou, len muž, ktorý chrápal vedľa, smrdel potom. Bol to starý známy tlstý. Vedľa tlstého ležala ešte jedna žena, najkrajšia, ktorá sa nachádzala v miestnosti s drogou. Blondína s bujným poprsím mala otvorené oči, ale nezdalo sa, že dýcha.

Jane sa na ňu pozerala a jediné, čo cítila bolo: „potrebujem...“ Blondína držala v ruke injekčnú striekačku, ktorá bola poloprázdna. Jane sa k nej natiahla, zároveň strhla žene gumený „kruh“, ktorým si podväzovala žily pri aplikácii, a sama si ho obviazala okolo pravej ruky.

- Toto je koniec... Toto je koniec... - šepkala si a bola šťastná, len aby necítila strašnú bolesť, samotu a šialenstvo celého šialenstva.

- Ja už nikoho nespasím, - šepkala si ďalej.

Striekačka a jej obsah boli ešte teplé, rovnako ako telo ženy s otvorenými očami. Jane neváhala a bez zamyslenia si vstrela, čo si mala vstreknúť. Zatvorila oči, trhlo jej pravou nohou, oči sa jej šialene otvorili, vyšlo z nej dlhé „ah“ a potom zmĺkla. Jej stav sa začínal podobáť na stav blondíny.

Tlstých sa pomaly pootočil, zrejme ho prebralo vzrušivé „ah“ Jane. Pretrel si oči, prešiel si rukou po nose ako kráľ kartelu a zahľad sa na dve ženy. Usmial sa, dotkol sa prsníka blondíny. Potom sa na ňu obtiažne vyšplhal, prikryl ju celou váhou tela, blondína však ničím nereagovala na ťažkú váhu milenca. Tlstých urobil niekoľko krátkych pohybov, pootvoril oči ako starý kanec, zakrochkal a bolo po všetkom.

Potom blondínu zhodil z postele ako kukučka. Blondína bez kontroly dopadla hlavou na zem, jej nahé telo zaujalo neprirodzenú polohu. Z pošvy pomaly vytekalo semeno tlstého muža, ktorý by bez drog asi nikdy nedostal taký kvalitný materiál. (?)

Tlstý sa zapozeral na Jane. Jej polomŕtve otvorené oči ho prekvapivo hnevali. Nepýtal sa na vysvetlenie.

- Teba by bola škoda, dievočka... Toto ja poznám... - a začal ju prefackávať, až biť. Jane sa ale neprebrala z pripraveného sna večnosti - bez snov.

- Ale nakoniec, je to jedno, cha, cha... - muž začal nad Jane masturbovať, a sem tam sa pozrel nad manželskú posteľ, nad ktorou sa čnel ukrižovaný Ježiš. Tstých sa s ním začal rozprávať:

- No, čo, ty kurva? Zase mlčíš... Ale ty za to nemôžeš... Ty si nebol podvodník, ty si bol len veľmi inteligentný... ako ja. A ľudia vedľa teba neboli zvyknutí na takú inteligenciu a nadhľad... A tak ťa vyhlásili za syna Boha... Veru, veru, to oni boli kurvy, ktoré ničomu nerozumeli...

Keď dosiahol erekciu, odpľul si na obraz Ježiša, penis zaboril do Jane, do polomŕtveho tela, ktoré nereagovalo žiadnou vlhkosťou.

Tlstý nahnevane udrel Jane po tvári ako boxer. Tak silno, tak nebojácne, tak obdivuhodne... až zachránil Jane život. Divoký úder u Jane síce vyvolal otras mozgu, no zároveň ju prinútil prebrať sa z letargie. Jane zaklipkala očami, veľmi pomaly.

Jej tvár sa ihneď oddala úsmevu, necítila žiadnu bolesť.

- Pod... - zašepkala tlstému. - Zoznám ma s Bohom...

Tlstý sa rozosmial, žmurkol na Ježiša nad sebou a drzo mu hodil do tváre:

- No tak vidíš, že to ide, ty kokot.

XXIV.

Žena sa stala nástrojom poslednej vôle. Jane sa stala nástrojom poslednej vôle v ruskom bordeli. Nepotrebovala žiadne peniaze, iba heroín, ale Rusi, napriek ich arogancii k ženám, ju prekvapivo oceňovali dolármi. Dolármi, ktoré jej darovali v podobe zaplateného bakalárskeho štúdia filozofie. Jane si to štúdium vybrala sama! Išlo o zázrak!!!

Išlo o pravdu:

Jane slúžila iba vybraným ruským mafiánom, ktorí si z Ameriky urobili výletný tábor pre chůtky v 21. storočí. Tlstého jeden z nich upovedomil, že vyspelejšiu a inteligentnejšiu kurvu v živote nemal. A keďže dotyčný sa s ňou rozprával o mnohých veciach po sexe (ktorý bol jeden z najlepších v jeho živote - kvality Jane poznáme), daroval tlstému stotisíc dolárov pre Jane a zároveň ho poprosil, aby splnil jeho prosbu:

ZAPLAŤ JEJ UNIVERZITU! Sme kokoti a ona je iba piča, ale aká piča!

Tlstý, uveličený a tak trochu aj zamilovaný do Jane, želanie splnil a zapísal Jane na Yale. Zaplatil plnú sumu, pravda, komisár prijímania študentov na Yale nie príliš dôveroval Rusovi, ktorý pôsobil ako akademický idiot - keďže tlstý sa rozhodol všetko poistiť osobnou návštevou... Bola to predsa jeho úloha, splniť želanie rodného Rusa, priateľa!

Komisár si teda radšej pozval Jane na pohovor, ktorý sa v mysli komisára stal legendárnym prijímacím pohovorom na Yale:

Jane prišla oblečená veľmi draho, v kožušine z tigra bengálskeho (colníkov oklamali úplatkom a nápisom „na tovare“: koža je z antilopy) a pod vplyvom heroínu ako východzieho prostriedku pre celé štúdium. Pomaly otvárala oči a pomaly ich zatvárala - čo bolo sexuálne vzrušujúce, keďže na Jane, na jej tvári sa zreteľne odrážali odjazdené kilometre.

- Takže, slečna, vy ste sa rozhodli pre štúdium filozofie na Yale. Viete o tom, že vás môžeme odmietnuť?

- Povedzte, že viem. A nepýtam sa prečo, - Jane používala slová ako filozofiu hedonistického nihilizmu, ktorý sa mohol oprieť o peniaze... Jej pohľad, jej výraz sa stali sestrou Keithovi Richardsovi pri koncertoch Rolling Stones 1973-76.

- Pracujete ako... - muž sa nadýchol. Zdalo, že vedel pravdu, takže nechcel klamať?

- Viete, úprimne. Neviem, ako sa mám s vami rozprávať. Vieme, kto za vás zaplatil... ale nevieme prečo.

- Čo vaša žena?

- Prosím?

- Je mladšia, všakže?

- Prosím?! Nerozumiem vám...

- Je mladšia tak o päť rokov... Máte ešte veľkú sebadôveru... Vzdelanie ako nadradenosť... Aj keď i to sa dá naučiť predstierať, najmä vo vašom veku...

- Slečna Cunnigenn...

- No tak... Som iba človek, ale keď mám v sebe heroín, zvyčajne sa nemýlim.

- Povedali ste...?! Povedali ste?

Jane sa iba usmiala.

- Konečne po dlhom čase vidím muža, ktorý si môže myslieť, že je ako tak šťastný... Ale aj tak nič veľké nenašiel. A to ho štvie. Ešte aj toto vás nudí... Sedieť tu a prijímať

zväčša tak nepodstatných ľudí ako som ja. Aj tak vás predsa posielajú overovať len takých ľudí, o ktorých ide hláška... že by mohli poškodiť Yale.

- Slečna, dobre. Prejavili ste určité schopnosti, to je iba dobre. Ale prejdime k filozofii, - kamenný „anglický výraz“ muža v rokoch nenechával nikoho na pochybách, že ide o profesionála.

Jane sa znova iba usmiala. Tešilo ju, že ho prinútila zájsť na hranicu.

- Teší ma, že musíte bojovať.

Muž vrhol na Jane devastujúci pohľad.

- Čo viete o Nietzsche? A buďte rada. Dal som vám základnú otázku...

Jane stále nemizol jej arogantný a pritom úprimný úsmev z pier.

- Nemusíte ma podceňovať.

- No tak hovorte.

- Vôľa k moci, pane.

- Áno?!

- Bez viery v niečo, čo prichádza zvonku do vašej osobnosti... ako je napríklad náboženstvo a viera v Boha ako v niečo, čo vás riadi a dáva vám rady, je vo vás vôľa k moci. Vôľa k moci je čosi, čo ženie človeka za všetkým, čo dnes vidíme...

- To si myslíte?

- Nie, to som povedala. Myslím si toto: Dnes takmer všetci kombinujeme vôľu k moci s niečím ako náboženstvom. Nech už je to náboženstvo kresťanské či islam... alebo osobná viera v niečo viac, všetko prenikla vôľa k moci. Všetci sme otrokmi chcenia viac ako byť. Byť nestačí, chceme vlastniť, chceme diktovať, poznanie je iba prostriedok, nie cieľ.

Muž zvrátil tvár.

- To myslíte vážne?

- Pozrite sa na seba a na vaše manželstvo.

- Slečna, nie ste príliš fundamentálna?

- Nie som. V okamihu, v ktorom sa niekto zľakne slov, ktoré sú pravdivé a útočia na jeho osobnosť natoľko, aby sa ozval a chránil svoje osobné náboženstvo, vždy sa hovorí o fundamentálnom názore toho druhého...

- To nemôžete myslieť vážne...

Jane ešte viac rozdráždila muža. Jej úsmev priniesol heroínový orgazmus.

Inteligencia Jane konečne prinášala úspechy pri aplikácii drog. Žila v inom svete, ako v prvom drogovom období, mohla so dovoliť kvalitný heroín a dávkovanie, ktorým netrhala dušu, ale iba ju rozkolísavala. Zatiaľ.

Muž nakoniec rezonanciu Jane neuniesol:

- Nie ste náhodou chorá...? Vaše oči. Nechcete vreckovku? - ostrosť slov muža bola až nadmerná.

- Áno, som chorá, ale iba ako vy. Som vaša metafora. Ak chcete, použite ma na všetko. Na všetku vašu bolesť.

Muž sa postavil a povedal, čo musel, aby zachránil svoj svet pred atakom:

- Môžete ísť. Rozhodnutie vám príde poštou. Ale slečna, niečo vám poviem. Ani v Amerike nie sú peniaze všetkým.

Jane postavila svoje chudé telo pred suchú tvár muža.

- V podstate nezávidím vašej žene... Filozofia sa musí precítiť rovnako ako manželstvo... A čo sa týka peňazí, pane, vy ste dôkazom, že peniaze sú v podstate už dávno všetkým...

A hoci už obaja stáli, muž očervenel, Jane sa narovнала ešte viac, muž zavrával v slovách:

- Ako ma môžete urážať a myslieť si, že môžete... byť prijatá?

- Ale veď ani vy nepochybujete, ak myslíte... že táto spoločnosť platí najlepšie svojich najlepších otrokov: bankárov, manažérov, burzových maklérov. Spoločnosť vie najlepšie, ako sa zachovať, správa sa ako mastodont, ktorý chce prežiť, pokiaľ je čo žrať... Dať najesť najskôr tým, ktorým musí, aby bežala, až potom sú na rade ostatní... Ale ono to nie je a ani nebude také jednoduché... Vládne nám fikcia peňazí na najvyšších poschodiach... Ale to by sme sa museli rozprávať dlhšie a najmä vy by ste nemohli byť voči mne zaujatý.

- Zaujatý?! Slečna!

- Veď si o mne myslíte, že som iba kurva z vyššej mafiánskej spoločnosti, nie je tak? Kurva, ktorá sa z márnotrnosti a snahy o dobrý pocit jej preťahovateľov snaží o vzdelanie... len aby sa pánom lepšie striekalo do mäska.

Muž sa sotva vládol nadýchnuť.

- Nech sa páči, tam je východ... - a muž si s bielou vreckovkou s vyšíтым ornamentom Yale utrel čelo. Jane sa mu pri odchode naposledy výsmešne zapozerala do očí a povedala ostré a akoby silovo víťazné „dovidenia“.

Rozhodnutie prišlo Jane do týždňa. Napriek ochote zaplatiť stodevättisíc dolárov nebola prijatá. Tlsthého to veľmi rozrušilo a nahnevalo. Ihneď po prečítaní si listu kontaktoval silného spojenca priamo v meste, kde sídli Yale a povedal mu, aby našiel muža, ktorý je za to zodpovedný.

- Porozprávaj sa s ním, tak aby si bol právne čistý. Si rozumný a vzdelaný muž. Zaplatím ti desaťtisíc doláčov. Chod' a urob pre priateľa to, čo on urobil pre teba... pred rokmi.

Muž na druhej strane linky nebol nadšený. Dobre vedel, že Yale má veľmi dobrú štruktúru a vlastnú ochranku. Na druhej strane ale vedel, že nemá na výber. Presvedčil sa: „môžem byť hrdý, že si tlst'och vybral práve mňa“.

„Ach, Bože, som naozaj inteligentný muž.“

Osobne kontaktoval niekoľko známych v meste a netrvalo dlho (po uistení „nič sa mu nestane, my predsa vieme, že na vzdelaných a pracovníkov univerzít by sme nemali siahať, taká je tichá dohoda“), podarilo sa mu muža nájsť. To, čo však daný vykonávateľ mafiánskej vôle nevedel - bolo:

Muža pred ním navštívil náš známy psychológ. Prišiel bez patologickej, ktorá bola tehotná (s neznámym mužom, keďže už dávnejšie holdovalo hardcoreparties - a dokonca bola prítomná i na party, kde mala vystúpenie Jane). Vystupoval veľmi zdvorilo a keďže dostal tiché povolenie všeobecne zhrnúť prípad Jane, zapôsobil na muža natoľko, že ten hneď po vypočutí si slov „kolegu“ musel povedať:

- Ja som vedel, že niečo v nej je až priveľmi zvláštne... Úprimne, takmer som neuniesol jej prítomnosť...

Psychológ ho priateľsky a obozretne potľapkal po pleci.

- Nebojte sa, je na vás ako za rozhodnete, keďže vieme, že podali odvolanie... Viete, zaplietla sa s Rusmi... Možno by ste ju mali prijať. Nakoniec, či ju prijmete alebo nie, skôr či neskôr skončí opäť u nás na klinike...

Muž sa iba pousmial. Pokýval hlavou.

Keď posol tlstého Rusa zaklopkal na dvere „krásneho domu, patriaceho do bohatej vrstvy, ktorá si často myslí, že vie veľa o vôli po uvedomení“ mal strach. Ešte raz si upravil kravatu. Otvorila prijateľná žena s peknými očami, ale s veľkým zadkom.

- Dobrý... deň. Je váš... manžel doma?

- Áaa... myslíte... môjho pána... Ja som iba slúžka... - jej rozmazaný rúž však rozprával príbeh o zneužívaní filipínskych pracovníčiek na americkom trhu. Či?!

Muž zostal slušne čakať pred prahom domu. Po chvíľke sa otvorili dvere dokorán, stál v nich komisár, samozrejme, narýchlo upravený. Prižmúril oči:

- Prosím, želáte si?

- Prosím, som tu v jednej ošemetnej záležitosti... - muža prezradil jeho „slovanský prízvuk“.

- Nechcete hovoriť náhodou o Jane Cunnigenn?! - a komisár sa chytil ako playboy hornej hrany dverí.

Slovan zaskočene pootvoril oči a otvoril ústa.

- Áno, ale ako...

- Je prijatá... Zvážil som odvolanie sám za seba. A teraz odíďte. Jasné? Ešte raz sa stane niečo takéto, upovedomím ochranku Yale.

- Ach, áno, samozrejme, pane, žiadne problémy... Ja... ďakujem, ďakujem...

- Zbohom, - komisár zabuchol dvere ako pán situácie.

- Dovidenia, - povedal Slovan zavretým dverám. Bol šťastný, že nemusel trápne ponúkať úplatok.

(Mimochodom, po informovaní tlstého Slovan tajne dúfal v Porsche, dostal Volkswagen...)

Jane sa riadne zapísala do prvého ročníka, heroín jej pomáhal zvládať pohľady do tvári obyčajných študentov, zvyčajne z bohatých rodín, s dobrým genetickým základom a skresleným pohľadom na svet. Málokedy sa s niekým rozprávala, zvyčajne túžila po dobrom starom penise medzi nohami.

Pri každom pohľade hľadala v študentoch niečo výnimočné, zvyčajne však nenašla nič. Filozofiu chápala ako transformáciu svojho padnutého života na akademickú pôdu. Jej šaty, veľmi zvláštne a pútajúce pozornosť, ju tešili, cítila sa v nich dobre. Rada provokovala, rada ukazovala svetu, čo je zač ten svet v nej.

No trvalo iba chvíľku a začala sa nudiť. Radšej mala prítomnosť tlstého, ktorého v prvých týždňoch na univerzite odsudzovala za hlúposť. Po mesiacoch mala pocit, že práve on by mohol učiť „filozofiu“.

Jane bola nakoniec sklamaná z celej filozofie, z násilného precitovania filozofov, z ich fundamentálneho pohľadu, z ich nepochopenia vedy... Hoci Jane sama o veľkej a novej vede nemala poznatky, z hlasov filozofov cítila akúsi zatrpknutosť.

Na jednej prednáške sa spýtala filozofky, ktorá prednášala dejiny filozofie 20. storočia, prečo filozofovia urobili chybu a zamenili si relativitu Einsteina za relativizmus, ktorý ovládol spoločnosť (pred prednáškou si pichla na záchode).

Filozofka sa na ňu zbesilo pozrela a snažila sa odpovedať ako panna, ktorou bola (keďže si za život nedokázala nájsť partnera, lebo si vo feministických výšinách myslenia nedokázala nájsť ani samca do postele):

- Slečna... Ale ja si stojím za relativizmom. Ved' jestvuje v spoločnosti niečo slobodnejšie ako relativizmus?

Jane to nahnevalo, ani nevedela prečo, možno stále dokola ten istý fet - keď odpovedala ako nahnevaná zatajená milenka Akvinského:

- Podľa mňa kresťanstvo ponúka Európanom oveľa väčšiu slobodu ako relativizmus...
  - Slečna, ale vy ste v Amerike...
  - Vedela som, že filozofia je mŕtva... Ale že zomrela na ľudskú hlúposť... ako všetko... to som nevedela...
  - Keď si myslíte, že filozofia je mŕtva, prečo ju študujete?
  - Lebo... ja som mŕtva ako táto spoločnosť.
- No, celá prednášková miestnosť, len sčasti zaplnená, sa začala smiať. Jane sa postavila, pevne sa rozhodla, že ešte potrebuje heroín.
- Keď odchádzala, profesorka ako víťaz, ktorý nemohol byť iný, so súcitom zalamentovala na adresu našej spasiťky:
- Slečna, už tu bolo toľko ľudí, ktorí si mysleli, že sú obrazom tejto spoločnosti... Prosím, neurobte tú chybu... Viem z akých pomerov ste prišli... Ale poviem vám...
- Jane sa predsa len otočila. Stretli sa im oči ako sestrám v ženskom probléme, ktorým bolo ľudské chápanie sveta aj za mužov:
- Slečna... Jediný, kto môže povedať, že je obrazom tohto sveta... je batola a to také niečo nepovie...

V ten deň Jane odviezli predávkovanú do nemocnice. Tlstý za ňou priletel s kyticou ruží, no lekár ho k nej najskôr nechcel pustiť. Jeho oholenú hlavu a tupú tvár si totiž zamenil za tvár vydríducha, ktorý chce od Jane, aby sa vrátila do služby.

Aj lekári dokážu byť v práci paranoidní... No, lekár, ktorý liečil Jane, to preháňal nielen v práci, ale najmä doma, vďaka čomu ho mal málokto rád (manželka s ním žila zo zvyku...)

(Napriek tomu ho všetci ľutovali, len mu to nikto nepovedal do očí.) On to cítil, ale nechcel si to priznať a preto závidel ľuďom akúkoľvek lásku, či jednoduchý cit priateľstva.

Tlstý sa s ním takmer pobil, nakoniec mu dal úplatok desaťtisíc dolárov, čo zmenilo „názor“ lekára. Pustil tlstého, no stál hneď za dverami a tešil sa ako bude rozprávať manželke o ľudskom utrpení... No dočkal sa prejavu mafiánskej lásky - lásky, ktorej on nebol nikdy schopný:

Tlstý vošiel do miestnosti, jeho pohľad ihneď spočinul na Jane.

- Nenávidím tento svet... - pošuškala mu Jane do uška. A s vypätím síl ho chytila za rameno - len ako záchytný bod v tomto stvorení?
  - Tak často mi to hovoríš... Ako mi to môžeš robiť... Doteraz som ženy iba ponižoval... Ale keď ťa takto vidím, ako by som mohol šukať iné?!
- Jane sa pousmiala, bolestivo a precítene. Tlstý sa vzrušil, jeho láska sa stretla so sexom na križovatke človeka - hoci tupého, predsa len oveľa pravdivejšieho a oveľa menej zakomplexovaného, ako sú inteligentní medzi nami...
- Nikde som nestretla toľko tupých ľudí, ako na univerzite...
  - A čo som ti hovoril? Čo?!
  - Lenže...
  - Chceme sa s tebou milovať...
- Jane sa zatvárila obyčajne, ako žena po káve.
- Prečo máš takú tvár. Ty si nevážiš mojej lásky...
  - Ale veď som iba kurva.
  - Všetci sme kurvy...

- Len sa pozri okolo... keď vyjdeš zo svojho sveta. Koho tu môžeš nájsť...?

- Prestaň mi dávať takéto otázky... Mňa nezaujímajú... Ja viem, čo chcem!
Jane pokrútila hlavou, bola veľmi unavená.

- Ten lekár ani nenašiel odvahu sa so mnou rozprávať o tvojej závislosti... - tlstý zrazu zmenil tému. Jane to nachvíľku potešilo, ale bola iba žena - vlastne chcela jeho lásku.

- Ten lekár sa bojí každého človeka. Pozri sa na neho.

- Čo?!

- Ale nič... - a Jane opäť začínala vidieť v tlstom akúsi prázdnotu. Nevidela v ňom nič, čím by si boli spoloční.

„Bože, táto univezrita ma ešte viac vzdialila od všetkých ľudí... Už nemám žiadne ružové okuliare...“

- Čo je to s tebou, Jane...? Prečo berieš zrazu tak veľa heroínu? Čo?

- Chcem zomrieť... - a Jane sa usmiala tak sladko.

- Mám ťa odtiaľto zobrať?

- A ako by si si to obhájil pred tým človekom, ktorý si želal, aby som tu študovala...?!
Tlstý pomaly zvesil hlavu.

- Tak mi ho aspoň vyfajčí... len ako ty vieš... Prečo ma nemiluješ?

- Ja nedokážem nikoho milovať. Ľudia sú príliš prázdni pre moju lásku. Oni moju lásku nikdy nepochopia...

- Čo tu s tebou, kurva, spravili?

Jane mlčala, nahla sa k telu tlstého a bez slova vybrala jeho penis. Upokojila tlstého a presvedčila ho, že je stále stará dobrá Jane.

Keď skončili... lekár za dverami prehlтал sliny veľmi ťažko. Jediné, na čo myslel, bolo: „táto spoločnosť sa rúti do pekla.“

- A čo teraz? Ja ťa naozaj milujem... - smutne povedal tlstý, keď si Jane utierala ústa, akoby sa nič nestalo. A ono sa nič nestalo:

- Jedol si cesnak?

- Ach, áno... Ja... včera...

- Hm, cítiť...

- Prečo sa vyhýbaš téme o našej láske...?

- Ty ma máš rád... Ja ťa mám rada... Si dobrý muž, len to nevieš prejaviť... a hovoríš si, že to ani nesmieš prejaviť, že by to ľudia nepochopili a oni by to asi naozaj nepochopili... Nakoniec... Si silný muž... Máme niečo spoločné... Nenávisť.

- Jane... Ja ťa milujem... Ja ťa nemám rád... My nie sme... oné... kamoši... priatelia...
Prečo... prečo... ma nikto nedokáže milovať... Prečo... ma nemiluješ?!

- No tak... čo je to milovať...? Bože, si tak krásne zvnútra neobjavený a panenský... A koľko žien si pretiahol... Zvláštne...

- Máš pravdu... zvláštne... - tvár mafiána vyzerala ako tvár malého bábätka. Ľutovala by ho každá žena, ktorá sa dokáže zahľadiť iba do citlivých mužov...
Tlstý položil hlavu na prsia Jane a - rozplakal sa.

- Nikto nie je ako ty... Tak... keď ma nemiluješ... aspoň ži... Ja vlastne ani neviem, čo to hovorím... Keď som odchádzal... hovoril som chlapcom... že ti vyčistím žalúdok, že ťa zmlátim... ale... ale...

Jane ho naozaj ľutovala, priala mu lásku, ale akosi cítila, že sa mu nikdy nedostane.

- Poznáš Písmo?

- Poznám... Ved' som Rus...

- Vieš... ono... ja viem, že si rozrušil toľko životov... ale... Poznám oveľa horších ľudí, ktorí nespali takmer ani sami so sebou... a sú horší...

- Nikdy som si nemyslel... že ma nejaká ovplyvní tak ako ty...

Jane si uvedomovala, že tlstý je na mätko a taktiež cítila, že niečo ju v nej núti, aby sa s ním hrala ako pravá žena, lebo ho ešte môže v živote potrebovať.

„Takže nechcem zomrieť...“

Jane ho pobozkala na pery, ale dala si pozor v okamihu, v ktorom začal nastupovať jazykom. Vtedy hneď skončila.

- Som unavená...

- Mohol by som ťa dať zabiť... Vždy som si hovoril, že žena, ktorá odmietne moju lásku, je mŕtva... Ale...

- Mlč...

- Prepáč...

- Mal by si odísť.

- Chcem tu s tebou zostať...

- Tak si spolu dajme... - Jane sa rozsvietili očka. Ešte stále milovala závislosť, lebo ju dokázala držať na univerzite ako v celej spoločnosti.

- A môžeš si dať koks... tak skoro po predávkovaní... Čo?

- Moje srdce to vydrží, keď tvoje vydržalo, že ťa nemilujem... Ale hádam raz pochopíš... že mať rád je viac ako iba milovať... slepo a bezvýznamne...

- Ale... vieš... keď ja by som chcel mať s tebou deti...

- Dajme si koks. Na deti máš čas.

A tlstého priťahovala krásna arogancia voči jeho osobe. Nenávidel ju, ale nemohol si pomôcť. Z vrečka na čiernom koženom kabáte vytiahol plnú ruku koksu, prášok hodil na „nočný stolík“, z druhého vrečka vytiahol zlatú „trubičku“ a podal ju Jane.

- Ideš prvá...

Jane sa na neho pozrela s oddanou láskou v očiach.

Konečne mu srdce mohlo biť rýchlejšie aj bez sexuálneho vzrušenia. Stále dúfal, aj on stále žil vo svojom peknom sne, ktorý mu dával nádej, že bude žiť lepšie a zmysluplnejšie - s Jane.

Predsa mu zovrela srdce, keď videl ako šialene Jane ťahá. On ťahal predsa len úctivejšie k životu.

V okamihu, v ktorom mal v sebe koks, posledné slová, ktoré hovoril, keď bol triezvy, v ňom rozdráždili všetky zmysly a more sa vzbúrilo.

- Chceš mať dieťa?!

- Nie...

- Ale prečo? - jeho oči sa „prikrčili“ ako vlk, ktorý sa narodil ako alfasamec... ale nemôže nájsť alfasamicu.

- Nebola by som dobrou matkou...

- Bola...

Tento raz oči „prikrčila“ Jane.

- Pozri, chcem sa cítiť dobre... - ale Jane zrazu pichlo pri srdci. Sotva sa nadýchla.

- Chcem mať dieťa... s tebou, - povedal tlstý bez diplomatického prízvuku. Žeby koks z neho vyhnal lásku? Alebo ju iba zmenil na pud, ktorý mala láska sväto zastávať ako ľudskú pravdu?

Jane mlčala. Skrivila tvár v bolestivej grimase. Tlstý však s konečnou platnosťou stratil pozorovací talent mafiána a videl iba seba.

Túžil mať dieťa iba s jednou a veľmi ľahko zabudol na to, že mal už niekoľko detí „po celom svete.“ Napriek predchádzajúcemu blowjobu, koks v ňom vyburcoval chcenie. Zvalil sa na Jane, ktorá čoraz ťažšie dýchala. Blížila sa k infarktu, nedokázala sa brániť. Tlstý začal pracovať pre evolúciu ako divoký pračlovek, ktorý žil pre sex najmä vo chvíľach koitu a neriešil vôľu k slasti, k moci, ani k uvedomeniu.

Lekár za dverami nechcel zabrániť znásilneniu, hoci videl, že Jane trpí. Dobre vedel, že jej oslabený organizmus sa vystavuje s kokaínom riziku. V podstate mu to bolo jedno, keďže mu v živote dávalo zmysel skutočne iba ľudské trápenie.

Tlstý sa oddával duševnému hlasu „musíš, lebo chceš, toto je láska“. Koks mu dával precítenie zachovania. V týchto sekundách sa Jane snažila vykriknúť, no nedokázala. Srdce jej začalo vynechávať a ona zase raz cítila, že zomiera. Reflexívne chytila tlstého okolo ramien ako záchrancu a on sa práve vtedy uvoľnil:

- Milujem ťa... Prečo si mi klamala, že ma nemiluješ, keď ma miluješ, - a pri týchto slovách zažil ďalší fyzický orgazmus.

Jane sa prebrala z kómy po mesiaci. Iba lekár vedel pravdu o znásilnení, mlčal ako sväté teliatko. Tlstý sa o všetko postaral, dokonca zaplatil najlepšieho odborníka, ktorému nerobilo problém pracovať pre mafiánov - lebo nevedel, že ho platia mafiáni. Bolo mu povedané:

Jedna študentka filozofie, ktorá zobrala veľa heroínu a potom chcela spáchať samovraždu kokaínom...

Rus mu medziiným povedal:

- Viete, ja jej myslenie nechápem. Ale ja ju milujem. A čakám s ňou dieťa... Zaplatím. Odborník ju nasypal špeciálnymi vitamínmi a liekmi, ktoré boli vyvinuté pre udržanie tehotenstva - a iróniou nech zostane: aj vďaka týmto liekom sa vyvolenej spermii predsa len podarilo udržať s vajíčkom „duševný“ cieľ ich stvoriteľa. Pravda, odborník od začiatku vedel, že Jane je len v „niekoľkohodinovej“ gravidite (ako to nazval). Dokonca ho to vyprovokovalo k otázke:

- Kedy ste ju, pane, oplodnili, keď podľa správy...?

- Láska je nevyspytateľná... Láska predsa môže zachrániť život... Tak nás učili. Mysleli sme si, že dieťa z lásky dokáže prekonať jej závislosť a tak sme sa milovali... V nemocnici.

V škole jej prekvapivo vyhovel a schválili jej špeciálny študijný plán. Zastala sa jej dokonca aj profesorka relativistka, veriacca relativizmu ako spásy aj v prípade Jane.

Keď sa Jane dozvedela, že je tehotná, rozplakala sa. Nepamätala si na znásilnenie, ale samozrejme neverila slovám tlstého, že sa s ním milovala v nemocnici z lásky, no uverila, že sa zachovala ako kurva a poskytla mu svoje telo ako ďalšiu figurínu s biologickým materiálom, na ktorý by bola hrdá aj NASA.

Prvé, čo pocítila po vyplakaní sa, bola chuť na heroín. Vedela, že dieťa nie je problém. „Vlastne už teraz nejestvuje. Nikdy nejestvovalo.“ Nuž, keď sa pozerala do tváre tlstému, kombinácia ľútosti a opovrhovania jej nedovolila zabiť dieťa nahlas.

Počas kómy mala niekoľkokrát abstinénčné príznaky a na rozdiel od tela, jej psychika sa nestihla vyliečiť a dožadovala sa satisfakcie - voči všetkému, tak to nazývala. K čomu jej dopomohol aj zážitok z hlbokkej kómy:

Stála v tuneli plnom svetla, zdalo sa jej, že jej niekto nepríjemne svieti do tváre. Nechcela ísť nikam, chcela stáť a byť si vedomá, že žije. Že môže cítiť bytie. Viac nepotrebovala.

- Si hriešna... Neplníš to, čo máme v sebe pre iných...

Mala chuť protestovať, ale proti takému fundamentálnemu hlasu sa jej nechcelo nič hovoriť.

Len ďalší muž, ktorý potrebuje sex, aby nebol filozofický, pretože to nikam nevedie.

„Bože, už hovorím ako filozofka.“

- Potrebuješ sex... Zabudni na poučovanie. Tu nie je koho poučovať, - odvážila sa povedať, ale jej hlas znel ako amplifikovaná perióda opakovania. Presne to ju napadlo: amplifikovaná perióda - aj keď nevedela, čo to znamená.

Hlas sa zmenil. Bol kovový, presný a udieral priamo do duše bez zľutovania so ženou:

- Tu sex nejestvuje. Tu je iba bytie, ktoré sa nepotrebuje zachovať. Tu si bytie.

Jane by sa rada smiala.

- A si tehotná... Napriek tomu... Všetko, čo sa ti deje, sa ti deje preto, aby si sa uvedomila a skôr či neskôr sa stala hlasom ľudstva...

- Bože... Ešte aj tu sú psychopati... Tak kto je človek...? - Jane sa začínala v tejto tunelovej tme cítiť sama. Ani svetlo na konci tunela jej veľmi nepomáhalo.

Na viac si nepamätá. Dodnes si hovorí, že našťastie...

Hladila si brucho, keď vychádzala z nemocnice v sprievode tlstého a jeho kumpánov. Vedela, že musí spraviť nejaké skúšky - ale všetky jej zážitky sa teraz vlievali do ešte väčšej nezmyselnosti.

„Tento život má zmysel, hoci stojím na opačnej strane barikády...“ - tieto slová ju nútili želať si ďalší heroín, kokaín a sex. „Filozofiu a svoju pravdu už nejako uživím.“

O týždeň kontaktovala známeho na univerzite, s ktorým sa zoznámila v bare. Študoval medicínu, bol v poslednom ročníku a rozmýšľal nad PhD. Páčil sa jej, pretože bol rozumný, jedináčik a zakomplexovaný natoľko, že každá pekná a rozumná žena z neho dokázala dostať to, čo chcela. Jane ho požiadala o interrupciu za naučenie milovať sa. Keď medik počul jej ponuku, odmietol ju s myšlienkami: „Ja som vedel, že ona nie je niečím normálna.“

No po dvoch dňoch sa s ňou kontaktoval a ponuku prijal. Čo ho k tomu viedlo, zostane uzavreté v Bohu. Vybavil si potrebné nástroje cez známeho a zavolať Jane, že môže prísť do jeho izby. Medziiným kúpil absint. A ešte pred príchodom Jane sa opil, že sotva dokázal myslieť na iný rozmer sveta ako ten pudový.

Bol natoľko nahnevaný na celý svet, že hodil o stenu Sväté Písmo. Jeho rodičia ho nútili veriť ako automat - a tak vieru nikdy neprecítil ako spásu osamelej duše človeka.

Medik opovrhoval svojim bytím - ale potratu sa bál. Nerozumel, prečo človek plodí, ak má vedomie a z tejto pozície zasahovať do niečoho, čomu nerozumie, mu na jednej strane spôsobovalo potešenie, na druhej ho vystavovalo tlaku, ktorý s absintom dôsledne ignoroval.

Jane prišla oblečená v bielej sukni - a bez gačiek. Umyla sa, naniesla na seba drahý parfum. Zaklopala s potom na čele - s heroínom v tele ako s obranným prostriedkom.

Závislosť sa stávala opäť nebezpečnou, telo sa dostávalo na hranu prežitia, srdce jej po infarkte už nikdy nebilo rovnako.

Medik otvoril nadržaný a smelý.

- Chcem ťa ešte, keď máš v sebe dieťa!

- Ty si sa zbláznil... - Jane jeho opitosť odrádzala, no nemohla inak. Bála sa, že sa stretne s precítením plodu a ona predsa nechcela prehrať boj s obyčajným pudom materstva. Bála sa!

- No tak! Chceš potrat?!

Jane sa vo dverách otočila.

- Počkaj! Ja... budem iný...

Jane sa objavili v očiach slzy.

- Aký iný? Dokážu byť muži iní?

Heroín ju však nútil oddať sa čomukoľvek, čo by jej mohlo vybrať bytie a búšiť ním o jej hlavu, srdce a dušu.

Nakoniec bez slova vošla do miestnosti. Posteľ už bola pripravená.

Medik jej automaticky chytil prsník, jeho tvár nedokázala prezradiť žiadnu emóciu.

- Tak sa aspoň snaž...

- A načo?

Tá otázka „bytosťne sklamaného“ muža v spoločnosti Jane vzrušila ako schizofrenik, ktorý neprijal svoju chorobu.

- A načo...? - ticho si zopakovala Jane.

Medik ju položil na posteľ, vyhrnul jej sukňu a začal si obzerať jej ženský orgán...

- Vzrušuje ma to. Bez myšlienok... Bez môjho chcenia. Je to tu... Som hmyz.

- Dobre, - odpovedala ako v básni od básnika bez talentu, ale napriek tomu – so skutočnosťou, z ktorej ide strach.

Miloval sa s ňou ako nenávidel svet. A opäť sa spojila nenávisť s láskou.

Najzvrátenejší však bol ich dialóg pomedzi to milovanie:

- Ja už to tu neznesiem... - šepkal jej do ucha a zároveň jej nešikovne, ako trápny začiatočník, ktorý po prvý raz súložil až včera, šuchal penisom o pošvu, keďže nedokázal preniknúť.

- Veď toto je bytie... Ak človek nie je schopný... ak muž... Načo je mu bytie...? - odpovedala Jane. Uvoľnená - a zabúdajúca na potrat!

- Och... ty si... Nevieš... pri inej by som sa už urobil... ale pri tebe som silnejší...

Jane nevedela, či má plakať - alebo sa smiať. A tak opäť začala myslieť na potrat.

Medik by ju tak rád poprosil, aby stíchla. Teraz mal chuť spovedať sa on... Chcel jej povedať všetko. Vždy, keď videl Jane, jej oči, jej prsia, jej zadok, jej boky, jej nohy, jej výstrich, jej nádych, jej topánky, jej špinavé spodné prádlo... Mal pocit: toto je človek, ktorému by som sa chcel spovedať!

Možno mal medik až priveľmi šialené myslenie, ale jeho snom, ktorý sa mu zdal pri polúciách, bola predstava, že súloží s peknou ženou s charizmou - sexuálnou, a hovorí jej najväčšie tajomstvá – a to len preto, aby sa skoro nevystriekal.

A čo je vystavené vyjadreniu, ktoré je bez komentára? (:)

„Toto je môj najlepší sen. Žijem pre myšlienku, že sa to raz stane. To je môj zmysel. To je moja predstava o naplnení môjho bytia...“

Jane sa nechala milovať, ale vo vnútri konečne plakala – pri tom milovaní. Lebo sa niečoho bála, lebo mala konečne pred niečím rešpekt.

Medik vstal, utrel si spotené čelo, pomodlil sa a takmer si odpľul. Bol na seba hrdý, myslel si, že je dobrý milenec.

Jane prišlo odporné, že teraz musí čakať, pokým vytečie semeno muža a potom má nasledovať potrat. Odišla na záchod, vytiahla výbavu a bola odkázaná na ďalší heroín.

Vyšla zo záchodu s úsmevom a s nútením zbaviť sa dieťaťa. Nevedela prečo, ale chcela byť sama v tomto stvorení - chcela trpieť sama a chcela sa vyhnúť výčitkám, že niekomu ničí život.

Bála sa zodpovednosti rovnako ako bohatstva v sebe?

Medik si nalial nový a hlboký pohárik absintu, zapálil si ho predposlednou zápalkou a vypil na ex.

- Nič nie je lepšie po dobrom sexe...

Jane sa na neho pozrela s hmlistou ľútosťou.

Medik sa pozrel na Jane s hmlistou ľútosťou.

- Ideme na to? - spýtal sa, ako si obzeral ruky. Skúmal, či sa mu trasú. Zhrozene ich radšej zvesil, chytil si ich za chrbtom. Na čelo mu opäť vystúpil pot.

Jane znovu roztiahla nohy a medik do nej zaboril studenú oceľ nástroja. Jane preglgla, cítila, myslela si, jej myšlienky k tomu smerovali: „robím zločin... Prečo si to stále myslím? Sú tieto výčitky naozaj moja voľba?“

Medik nachvíľku zavrel oči, ako nemohol rozmýšľať nad tým, čo koná.

- Je mi to jedno, - zrazu z neho vyliezlo korunované úsmevom, akoby sa hral s hračkou na pieskovisku a niekto menší od neho by sa mu ju snažil ukradnúť.

Jane sa po líci spustila slza, ale nenachádzal sa v nej žiadny sentiment.

„Možno sa vzdávam nejakej nádeje, ale neviem...“

„Prečo mi niekto nepomôže a nepovie, čo je správne?“

Radšej zavrela oči - zavrela ich v rovnakom okamihu ako medik. Po väčšinu zákroku ich už neotvorila. Medikovi to sčasti robilo dobre, pretože mohol mať pocit, že nekoná v živom ľudskom mäse s dušou.

- Bože... kurva, strašne krváčaš... kurva... toto je naozaj... - v absintovom šoku začal lamentovať v strede zákroku. Stratil nit, pustil nástroj, ktorý zostal trčať v Jane. Chytil sa za hlavu, jeho myšlienky sa snažili nájsť „escape“, ale iba vystrašene pozeral na krv a na Jane.

Konečne otvorila oči, bolesť „prenikla krvou“ a strach sa zmenil na strašnú a odpornú tieseň.

- Budeme potrebovať Boha, však? - spýtala sa ako sa ešte nikdy nespýtala. Spýtala sa s obavou o samú seba, o všetko, čo vedela, o všetko, kým bola, kým sa stala. Bála sa láska v nej? Jej hlas bol veľmi bolestivý, zároveň jemný a zraniteľný.

Medik ale nereagoval, prišlo mu zle, naplo ho.

- Toto je skutočnosť... - vyplašene opakoval ako papagáj, ktorý nevie, čo hovorí.

- Nechcem takto zomrieť... Prosím! - Jane ho chytila za rukáv košele, medik sa jej vyšmykol, postavil sa. Z náprsného vrecka vytiahol telefón a zavolał pohotovosť.

- Chcem nahlásiť pokus o samovraždu... - jeho hlas znel ako hlas hoteliera, ktorému v ničom nezáleží na zákazníkovi.

Jane na neho nevypleštila oči! Len rezignovane sklonila hlavu a oddane, poddane sa pozerala, ako z nej vyteká krv. No zároveň sa cítila slobodne, cítila, ako stráca dieťa, cítila, ako tým stráca zlé svedomie. A to ju rozdvojovalo:

- Och, aké je ťažké zbaviť sa zlého svedomia... - kovovo hovorila - len ako vyradený stroj, a s odporom si zotrela ďalšiu slzu.

Čakala iba na to, kedy stratí vedomie? Zrazu do nej vošla obrovská zlosť.

- Nič z tohto som si nezvolila! Nič z tohto!

- Ani ja! - kričal ako zmyslov zbavený medik.

Pohotovosť prišla do pätnástich minút, Jane už naozaj strácala vedomie. Heroín v nej eliminoval akúkoľvek fyzickú bolesť. Cítila sa zase tak slobodne - ako z nej odchádzal život.

- Slečna, preboha... - neprofesionálne pri nej uletel lekár, ktorý ju ošetroval. Ale ihneď sa spamätal. Toto sa mu nestalo už dávno. Dokonca ani prvom zásahu nebol – na chvíľku – taký vyplašený.

- Pre Boha... - hlboko a stratene sa nadýchla, - ...určite nie... - a to „určite nie“ opakovala ako zmyslov zbavená...

- Toto si zodpoviete, - letargicky povedal lekár medikovi, hodil na neho zlostný pohľad a nasledoval nosička a dvoch pomocníkov.

Medik zostal na izbe sám, nesnažil sa nasadnúť do sanitky spolu s Jane. Pustil si hudbu, otvoril skrinku na spodné prádlo a našiel „escape“, marihuanu a hašiš, letargiu, agóniu.

- Určite nezomrie, - neprítomne si opakoval ako obohraná platňa z jednej strany.

- Musíme ísť čo najrýchlejšie, aby nevykrvácala, - upozornil lekár šoféra, ktorý sa vyžíval v jazde pod vplyvom stresu a marihuany. Pacientov nevnímal, ale lekár s ním rád spolupracoval, pretože mohli vedľa seba nerušene mlčať.

Lekár si začínal myslieť, že šofér je jeho najlepší priateľ, niekedy mu totiž rozprával príbehy svojho manželstva, akoby bol šofér psychológ, ktorému záleží na inom živote - profesionálne a nezdolateľne.

Vždy iba šoféroval a myslel na krásnu ženu, ktorú práve uvidel na prechode. Jeho svet bol natoľko jednoduchý, až nedokázal byť prehliadnuteľný zo strany „žiadneho“ inteligentného a rozhladeného človeka.

Lekár miloval šoféra pre nadhľad, ktorý nejestvoval, ale lekár „túžil presne po takom nadhľade“. Ešte aj teraz lekárovi pomáhala kamenná a pokojná tvár šoféra, lebo práve v jeho tvári videl nádej, že pacientka nezomrie.

Lekár si všimol diery v predlaktí na vychudnutom ženskom tele, pri zachraňovaní mal iba pocit... ale sústredil sa na svoju profesiu.

- Vedel som, feťáčka... - vyliezlo z neho, jeho reálny súd obsiahol celú myšlienku.

Šofér skutočne otočil hlavu a zahľadel sa na sekundu do tváre, na telo Jane.

„Konečne...“ - pomyslel si a ani sám nevedel, čo tým presne myslí, preto ešte raz zopakoval: „Konečne...“

A hneď sa mu lepšie šoférovalo!

Jane teda prišla o dieťa, dýchalo sa jej slobodnejšie.

Tlstého k sebe odmietala pustiť... Zdalo sa, že z nej zmizli aj posledné nitky, ktoré ju spájali s budúcnosťou?

„Viem, že ma nezabije... Stala som sa jeho bytím... Ibaže by znenávidel celé bytie...“

Pravda, lekári sa k nej správali veľmi odmietavo. Čo to v ich správaní sa zmenilo až vtedy, keď Jane navštívil v nemocnici náš starý známy psychológ. Jeho bývalá partnerka, patologicčka, už opustila rady služby. Sám sa o to pričínal rôznymi „krvavými“ spiknutiami.

Obvinil ju z nymfománie a väčšina mužov mu verila - ako psychológ dobre vedel: „muži radi veria sexuálnym rozprávkam...“

A starý, takmer „v erotike už nekompetentný“ šéf mu v zápätí zvýšil plat a navrhol, aby prestúpil do vyššej platovej skupiny. Odvtedy sa ešte viac upol na prípad svojho života. Stal sa o to väčším a fundamentálnym odborníkom na Jane, takže jeho stav už zachádzal do akéhosi myšlienkového psychopatizmu - a predsa nedokázal predvídať jej ďalšie kroky. Len ako v láske?

Dokonca aj on uveril hlasom lekárov, ktorí boli „prijateľne vystrašení“ z Jane ako zo ženy, ktorá je nebezpečná, pretože jej pohľady sú smrtonosné, „najmä ak viete, čo vykonala a ako sa teraz správa“ - takže aj on uveril, keď si ho zobrali stranou a pomimo odbornosti... mu hovorili:

- Ona sa snažila spáchať samovraždu tým najnebytošnejším spôsobom v dejinách materstva, vyvolať si potrat a pichať si až dovtedy... pokým nezažije zlatú dávku, ale zachránili sme ju, - áno, tak to videl primár celého oddelenia, kde ležala a rozvírovala nenávisť k svojej osobe. (Mladý medik bol zachránený, povedal, že jej chcel zachrániť život... = mal vplyvných rodičov a Jane bola iba feťáčka.)

Všetky sestričky sa k nej hádam aj báli priblížiť, akoby sa báli, že aj myslením sa dá nakaziť ako chrípkou.

- Prečo si to spravila? Mám ťa zase zobrať k nám...? Asi by som mal... - vyletel na ňu, síce relatívne pokojne, psychológ. Hovoril k nej ako protivírusový program myslenia celej spoločnosti. To prvé napadlo Jane. Uškrnula sa tomu.

- Prečo sa uškŕňaš. Ako sa vôbec ešte môžeš po tomto všetkom? Kam... Už nemáš kam... Bože... ešte jeden taký človek ako ty... Stále musíme strážiť takéto omyly a keď to človek pochopí, že je iba technik ľudského myslenia... Je to strašne ubíjajúce...

Jane sa na psychológa pozrela s ľútosťou. Bola to ľútosť podobná tej, ktorú predviedla pri súloží s medikom.

- Zase sa spovedáš... A možno by som sa mala ja, nie?! - Jane použila tvár šťastnej ženy, ak by sme nevedeli, čo všetko sa stalo... - Ale... Krásne. Povedal si to za mňa. Ja to vidím rovnako. Ale neprikladám tomu význam. Čo keď to tak nie je? Nakoniec, práve som stratila dieťa. Ktohovie, aké by bolo jeho myslenie pri mne?!

Psychológ sa zamyslel. Spojil sa s očami Jane a dúfal, že našiel svoj duševný internet?

XXV.

Vedec stál nad hrobom manželky, neľutoval, nemyslel.

Slnko zastrelili oblaky, vedec žmurkol – neuvedomelo.

Bol zarastený a ľudí nevnímal. Jeho láska zrazu nejestvovala, prestal sa ľutovať, iba stál pred hrobom a nemal v sebe žiadny odkaz.

Položil na hrob karafiát, ktorý kúpil po ceste na cintorín. Zastavil sa pri stánku pred cintorínom a výrazne mechanicky sa spýtal mladej predavačky, ktorá mu pripomínala jednu z postáv z jeho filmov:

- Čo mám kúpiť, ak má moje manželka dvadsiate výročie?

Žena si ho ľutostivo premerala pohľadom.

- Takto už žiť nemôžem, drahá... Ja viem, ale čo... Nemám sa o čo oprieť... – šepkal manželke ako jedinému človeku, o ktorom si vysníval, že ho miluje.

Roky myslel na dcéru: stále sa jej bál, stále sa bál svojho citu. Vždy, keď ráno vstával z postele, myslel na ňu a dúfal, že dnes je deň, v ktorom prekoná „duševnú anorexiu“, čo bolo jeho najobľúbenejšie slovné spojenie.

- Láska, mám duševnú anorexiu... Chcem ísť za tebou... Chcem sa s tebou milovať... lebo... ja... lebo viem, že si mi odpustila.

Dúfal v smrť, ale v lepšiu smrť.

Ešte aj v smrti videl niečo viac, niečo, čo si mohol vysnívať v slobode jeho trápenia.

V slobode, do ktorej mu nikto nehovoril.

Vrátil sa z cintorína, kráčal pomaly, hlavu mal zvesenú. Zašiel do kúpelne, zobral do ruky holiaci strojček a začal sa holiť:

Ultramechanicky! „Ako keď si medveď šúcha riťou o strom, aby ho nešteknila“.

- Moja manželka už nejestvuje. Zvláštne, ale jestvuje cit k nej... Hm, zvláštne... - hovoril si, ako videl svoju novú tvár. Omladol o dobrých desať rokov.

Usmial sa.

XXVI.

„Ach, braček... Braček môj:

Poviem ti, keď sa vrátila po dvoch dňoch z výletu s boxerom, prišla oblečená v najlepších červených šatoch od Stelly McCartney, v ústach žuvačka a pohľad filozofa, ktorý opovrhuje svetom, ale napriek tomu dúfa... Alebo som dúfal iba ja, keď som ju videl? Dúfal som, že budem žiť a hľadať zmysel v Jane, pretože, ak by som ho mohol nájsť v nej – nájdem ho už všade! To som si myslel. Ale moje srdce plakalo, cítilo, že jej pohľad je iný, silnejší a zároveň plný poníženia pre človeka, ktorý by sa odhodlal hľadiť priamo do nich ako chuligán pravdy jedného muža.

Samozrejme, bol som tým chuligánom.

- Nepozerať sa na mňa ako zamilovaný. To už nepotrebujem, - ticho zaprotestovala a sadla si vedľa mňa na gauč. – Ako dlho tu sedíš?

- Mal som o teba strach.

- To sa stáva. Som slobodná žena.

- Ved' ja viem... Urobili... ti veľmi zle...?

- Nie. Ten boxer sa do mňa zamiloval. Dobré povedaná pravda také veci vyvoláva ako stratený zmysel života.“

XXVII.

Vedec sa snažil o úsmev, ale išlo iba o wrestingový náznak citu.

- Tvoj úškrn je odporný... otec.

Vedcovi trhlo tvárou pri počutí slova otec.

- Prečo si ma chcel nájsť? Keď som stála pred tvojimi dverami a prosila ťa o peniaze na smrteľnú dávku, nikdy si neotvoril...

Vedcovi sa skrivila tvár. Posmrtná maska lásky vie byť pekne odporná, ľudia.

Jane však nemala dosť. Tvár otca jej dodávala citových grádov v SM chůtkach.

- Pamätáš si, ako som mesiac prespávala pri tvojich dverách?! Ha, ha... No čo otec?

Posmrtná maska lásky sa vie zmeniť na život, ktorý tuhne v žilách.

- Dobre si na to pamätáš, veď čím viac sú ľudia zbabelí, tým viac si pamätajú svoje omyly, ktoré... patria tej zbabelosti!

- Otec?! Teraz aspoň viem, koľko spasiteľov ešte potrebuje tento svet. Nekonečné množstvo...

Bonus:

Jane nachýlila svoju strnulú tvár k sediacemu majiteľovi bordelu, veľmi cenenému majiteľovi. Slávny majiteľ jednej z prvých pornostránok na internete pred mesiacom odkúpil hlavný podiel od brata. Jane sa tým stala jedinou prostitútkou, duševnou svedkyňou jeho bordelu. Nikdy na tom vedome nepracovala, žila zo dňa na deň, verila iba dušiam - a nerozlišovala medzi precítením a bytostným sexom - a priateľstvom medzi mužom a ženou.

„Pornokrál“ sa od podpisu vlastníctva cítil konečne ako-tak zmyselne, bol presvedčený, že aspoň niektorým mužom dáva precítiť „niečo viac - niečo bytostné...“

Bál, ktorý uzatváral sezónu bállov pre VIP spoločnosť, sa niesol v duchu akéhosi spoločenského vákuu. Chýbala hutnosť napredovania, len udržať stav, „ja som tu, ja som niečo dokázal na tejto planéte. Tento bál je dôkaz.“

Jane to všetko cítila, a napriek tomu prišla. Sama sa bála - „ak toto má byť ten vrchol...“

Unudené panie, unudení páni, ktorých jedinou podstatou bolo preťahovanie lanom: kto je ako prirodzený, kto sa vie ako uvoľniť.

A kto sa pozerá na Jane?

Niektorí ľudia poznali Jane, a niektorí ju poznali z rozprávania. Šialená centromestská kurva - kurva pre vyššiu spoločnosť - kurva pre interesantný dialóg. Pre niektoré intelektuálne kruhy sa takmer stalo povinnosťou vyspať sa s ňou.

„Žena, ktorá má komplex Boha.“

Jane sa predsa len v sále a na parkete cítila byť výnimočná. Bola si vedomá akou veľkou charizmou pôsobí na ľudí. A hoci by chcela povedať niečo spasiteľské, cítila, že všetko je zamrznuté a že ona tu predáva tvár, prítomnosť, nie ducha.

„Ale nie je tomu tak, veď niektorí si myslia, že sa tu naozaj bavia... Neobjavení... Alebo je všetko celkom inak, keď si títo ľudia myslia, že sú spoločnosťou oveľa viac ako tí druhí? “

Jeden z mužov v rokoch, ktorý pravidelne udržiava kontakt s Jane (vracia ho k životu s morálkou a precítením), sa ju po celý večer odhodlával pozvať na tanec. Ale zasiahol pud sebazáchovy.

- Mali by o nej všetci vedieť. Ale ľudia stavajú bariéry. Tento svet a spoločnosť tvoria a podpierajú práve také bariéry. Tie bariéry sú podperami celej spoločnosti, všetkých tých nesúrodých skupín a gangov ľudského myslenia. Čo s tým? Ona aj tak zostane mojim intímnym spasiteľom a záchrancom. Milujem ju a viem, že s ňou nebudem. O to je to krajšie, lebo to nie je milovanie ženy, ale človeka ako bytosti, ktorá to tu pochopila a pomáha to tu precítiť iným...!

„Ale prečo ju nevezmem tančiť?!!!!“

Slušný študent PhD. štúdia na prírodných vedách v New Yorku, ktorý veril v naivnú spoločnosť a slušnosť ako filozofický výstup z bytia, priateľ - alebo skôr obdivovateľ majiteľa bordelu, ktorý obdivoval galantnosť a jemnú zvrátenosť, porušovanie pravidiel na hrane uznania...

Nuž, muž-politológ-bordelmama formoval etiku a hádam aj nútil ľudí zamyslieť sa: „Porušovanie pravidiel a etiky, ktoré prinieslo majetok...“

...tak tento študent sa naklonil k Jane a prekvapený jej prirodzenosťou - prirodzenosťou, ktorá vyčnievala, sa jej odhodlal vyspovedať len ako ďalší muž – po najlepšej súložii života:

